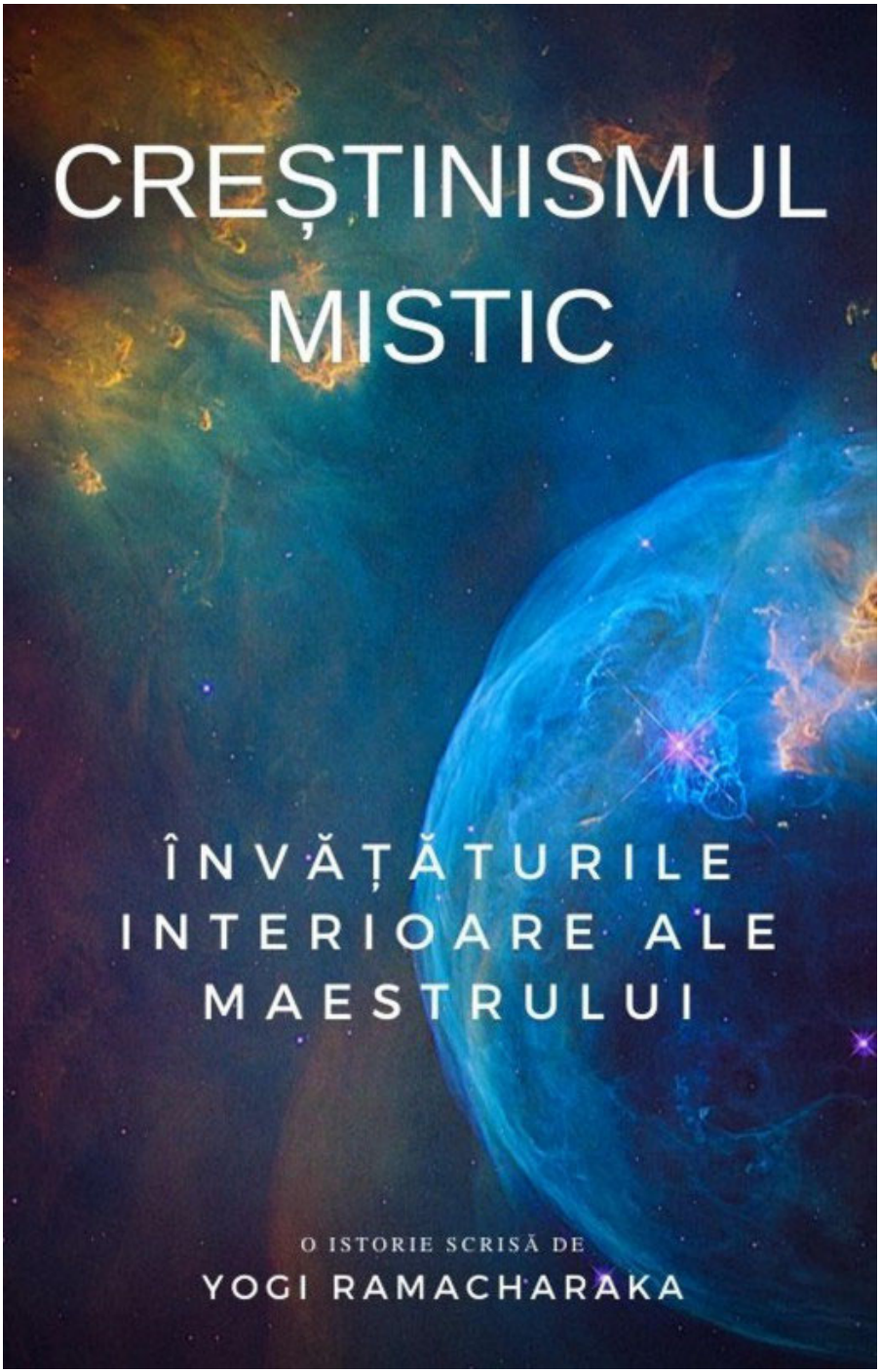
CREȘTINISMUL MISTIC
ÎNVĂȚĂTURILE INTERIOARE ALE MAESTRULUI
O ISTORIE SCRISĂ DE
YOGI RAMACHARAKA

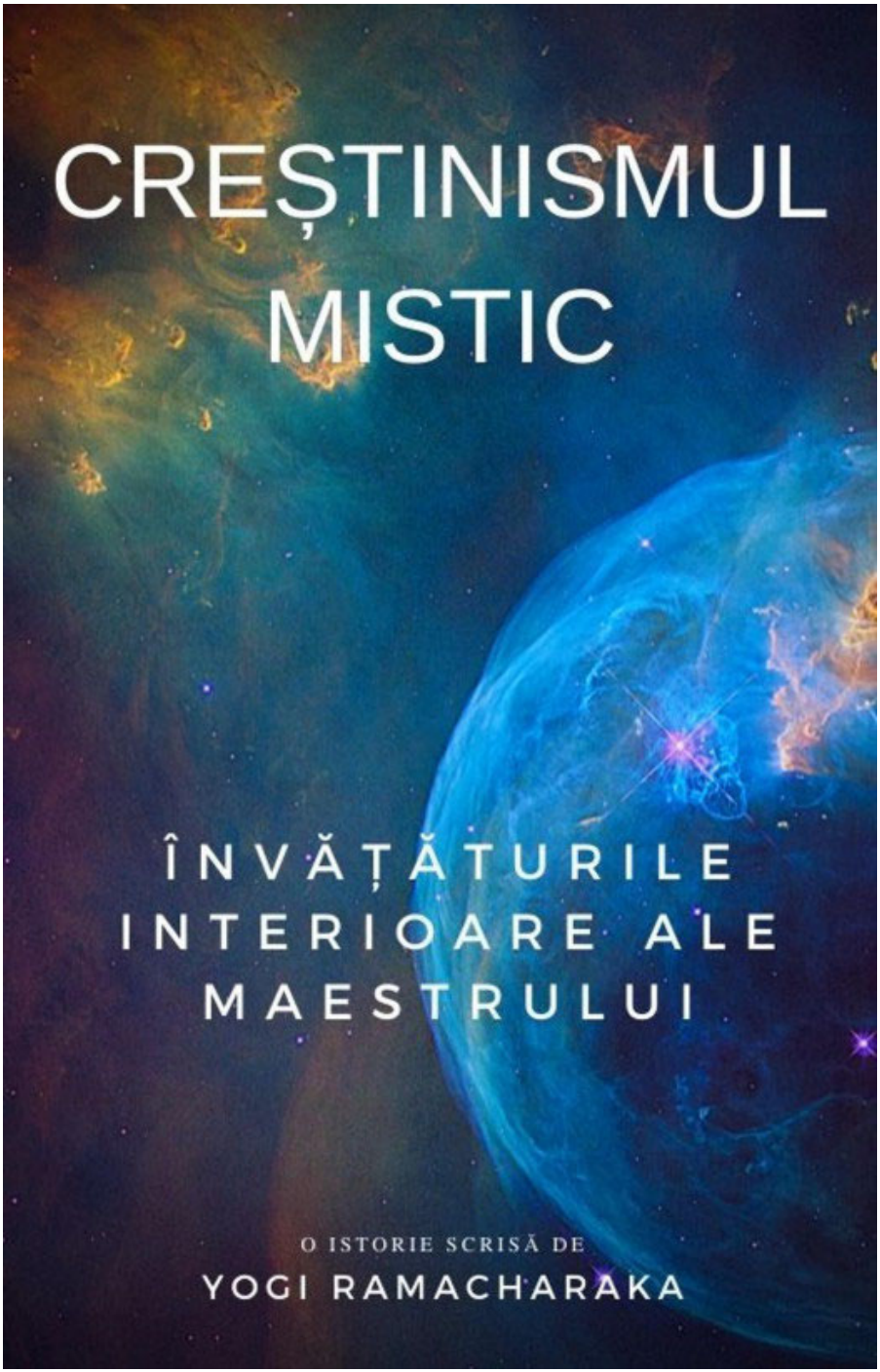
CREȘTINISMUL MISTIC
ÎNVĂȚĂTURILE INTERIOARE ALE MAESTRULUI
O ISTORIE SCRISĂ DE
YOGI RAMACHARAKA

Titlu: Creștinismul mistic

Cartea electronică Creștinismul mistic

Autor: Yogi Ramacharaka (alias William Walker Atkinson)

Autor al „Paisprezece prelegeri despre filozofia yoghină și ocultism oriental”, „Hatha Yoga”, „Știința respirației”, „Curs avansat

de Filozofie Yoghină”, „Raja Yoga”, „Vindecare psihică”, „Gnani Yogi”, etc.

Data lansării: 9 mai 2022

Traducere Mireia Nopode

Colecția Metanoia 8

Copyright © 2022 by Mireia Nopode

Toate drepturile rezervate. Nu este permisă reproducerea totală sau parțială a acestei lucrări, nici încorporarea ei într-un sistem informatic, nici transmiterea ei sub nicio formă sau prin orice mijloc (electronic, mecanic, fotocopiere, înregistrare sau altele) fără autorizarea prealabilă scrisă a proprietarilor. a dreptului de autor. Încălcarea acestor drepturi poate constitui o infracțiune împotriva proprietății intelectuale.

Spania

www.Metenaoia8.com

NOTIFICARE EDITORILOR.

Prelegerile care compun acest volum au apărut inițial lunar, prima dintre acestea fiind publicată în octombrie 1907 și a douăsprezecea în septembrie 1908. Aceste prelegeri au primit un răspuns cordial și generos din partea publicului, iar volumul de față este publicat în răspuns.la cererea de lecţii pe o bază permanentă şi de durată. Nu au existat modificări ale textului.

Editorii își au libertatea de a atrage atenția cititorilor asupra bogăției de informații condensate în spațiul fiecărei lecții.

Elevii ne-au spus că au considerat că este necesar să citească și să studieze cu atenție fiecare lecție, pentru a absorbi informațiile variate conținute în paginile acesteia. Ei au declarat, de asemenea, că au considerat că este recomandabil să recitiți lecțiile de mai multe ori, lăsând un interval între lecturi și că în fiecare lectură ar descoperi informații pe care le-au omis în cursul studiului anterior. Acest lucru ni s-a repetat de atâtea ori, încât ne simțim îndreptățiți să îl menționăm, pentru ca și alții să beneficieze de aceeași curriculum.

După obiceiul său obișnuit, scriitorul acestui volum a refuzat să scrie o prefață la această carte, afirmând că lecțiile vor vorbi de la sine și că cei cărora le sunt destinate vor primi mesajul conținut în aceasta fără nicio discuție preliminară.

SOCIETATEA DE PUBLICARE YOGI.

1 septembrie 1908.

INDEX

VENIREA MAESTRULUI

MISTERUL NAŞTERII FECIOARĂ

TINERETEA MISTICA LUI ISUS

PRINCIPIUL MINISTERULUI

FUNDAMENTUL LUCRĂRII

MUNCĂ DE ORGANIZARE

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

MUNCĂ LA SFÂRȘITUL VIȚII

ÎNVĂȚĂȚILE INTERIOARE

DOCTRINA SECRETĂ

ÎNȚELEPCIUNEA STRACHE

MESAJUL MAESTRICULUI

PRIMA LECȚIE.

VENIREA MAESTRULUI.

PREMERGĂTORUL.

Zvonuri ciudate au ajuns la urechile oamenilor din Ierusalim și din țara înconjurătoare. S-a raportat că un nou profet a apărut în Valea Iordanului de jos și în deșertul Iudeii de nord, propovăduind doctrine uimitoare. Învățăturile sale semănau cu cele ale profeților din vechime, iar strigătul său de „Pocăiți-vă! Pocăiți-vă! căci Împărăția Cerurilor este aproape" a trezit amintiri ciudate despre vechii stăpâni ai rasei și i-a făcut pe oamenii obișnuiți să se uite cu uimire la fiecare altele, iar clasele conducătoare să se încrunte și să pară serioase, când a fost menționat numele noului profet.

Persoana pe care oamenii de rând o numeau profet și pe care cei înalți o numeau impostor, era cunoscută sub numele de Ioan Botezătorul și locuia în deșert, departe.

a locurilor frecventate de oameni. Era îmbrăcat în veșmintele brute ale asceților rătăcitori, halatul său brut din piele de cămilă prins în jurul corpului cu o curea de piele brută. Dieta lor era frugală și elementară, constând din lăcuste comestibile din regiune, împreună cu miere sălbatică depozitată de albinele deșertului.

În aparență, Ioan, pe care oamenii îl numeau „Botezătorul", era înalt, slăbănog și aspru. Pielea ei era bronzată într-un maro închis din cauza vântului și a soarelui care o băteau neauzit. Părul ei lung și negru atârnă lejer în jurul umerilor ei și se legăna ca coama unui leu când vorbea. Barba lui era aspră și netunsă. Ochii lui străluceau ca cărbunii încinși și păreau să ardă chiar în sufletele ascultătorilor săi. Lui era chipul religiosului entuziast cu un Mesaj pentru lume.

Acest profet sălbatic era foarte energic, iar învățăturile sale erau exprimate în cele mai puternice cuvinte. Nu exista tact, politică sau persuasiune în mesajul său.

Și-a aruncat șuruburile verbale direct asupra mulțimii sale, însăși forța și seriozitatea care emanau din el servind pentru a-și încărca cuvintele cu o vibrație și magnetism care s-au repezit prin mulțime ca o scânteie de electricitate, doborând oamenii din picioare și făcând adevărul se ridică în ele, ca de o încărcare a unui exploziv puternic. El le-a spus că grânele spirituale urmau să fie strânse în hambare, în timp ce pleava trebuia consumată ca într-un cuptor aprins; ca toporul să fie pus la rădăcina pomilor care nu au dat roade bune. Într-adevăr, „Ziua Domnului”, promisă de mult de profeți, era la îndemână pentru ascultătorii și urmașii săi.

Ioan și-a adunat curând următorii, oameni care s-au adunat la el din toată țara, inclusiv din Galileea. Urmașii lui au început să vorbească între ei, întrebându-se dacă acest om nu era într-adevăr Maestrul promis de mult timp, Mesia pe care tot Israelul îl așteptase de secole. Această discuție care a ajuns la urechile profetului l-a făcut să răspundă la întrebare în discursurile sale, spunând:

„După mine vine unul mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua de pantofi; cel ce vine după mine este mai puternic decât mine”.

Și astfel s-a făcut cunoscut, treptat, urmașilor săi și străinilor care asistau la adunările sale, că acest Ioan Botezătorul, deși era un predicator puternic, nu era decât vestitorul unuia mult mai mare decât el, care trebuia să-l urmeze. că a fost înaintașul Stăpânului, după imaginea orientală care l-a reprezentat pe înaintașul marilor demnitari, alergând în fața carului stăpânului său, strigând cu voce tare tuturor oamenilor adunați pe drum, ca să facă loc marelui apropiat. omule, strigând continuu:

"Fă loc! Fă loc Domnului!"

Și, în consecință, a existat un nou val de entuziasm în rândul

urmașilor lui Ioan, care s-a răspândit cu repeziciune în țara înconjurătoare, la această făgăduință a venirii Domnului, a Stăpânului, poate chiar a Mesia iudeilor. Și mulți alții au venit la Ioan și cu el așteptau Venirea Stăpânului.

Acest Ioan Botezătorul s-a născut în munții Iudeii, cu aproape treizeci de ani înainte de a se arăta ca profet. Tatăl său era din ordinul preoțesc, sau casta templului, care ajunsese la o vârstă înaintată și care locuia cu bătrâna sa soție la pensie, departe de zgomotul și confuzia lumii, așteptând apropierea treptată a ceea ce va urma. toti.oamenii. Similar. Atunci le-a venit de la bătrânețe un fiu, neașteptat și neașteptat, care a venit ca semn de favoare deosebită de la Dumnezeu, un fiu, căruia i-au dat numele de Iohanan, care în limba ebraică înseamnă „Iehova este milostiv”.

Crescut în casa părintească, casa unui preot, Juan s-a saturat de toate Învățăturile Interioare rezervate pentru câțiva și ascunse de mase. Secretele Cabalei, acel sistem de ocultism și misticism ebraic în care marii preoți din Iudeea erau bine versați, i-au fost dezvăluite, iar tradiția oculta spune că a fost inițiat în cercul interior al misticilor evrei, compus numai din preoți. într-o oarecare măsură, și copiii lor. Juan a devenit un ocultist și un mistic. Când băiatul a ajuns la vârsta pubertății, a părăsit casa părinților săi și a plecat în deșert, „privind spre Răsărit, de unde vine toată Lumina”.

Cu alte cuvinte, a devenit un ascet, trăind în deșert, la fel ca în India, chiar și astăzi tinerii din clasa preoțească sau brahmană își părăsesc uneori casele, renunțând la viața lor luxoasă și fug în junglă, unde rătăcesc pentru ani ca asceți, purtând o singură haină, subzistând din hrana cea mai elementară și dezvoltându-și conștiința spirituală.

Ioan a rămas retras până când a ajuns la vârsta de aproximativ treizeci de ani, când a ieșit din pustiu pentru a predica „Venirea Domnului”, în ascultare de îndemnul Duhului.

Să vedem unde a fost și ce a făcut în cei cincisprezece ani de viață în

deșertul și locurile ascunse ale Iudeii.

Tradițiile esenienilor, păstrate printre ocultiști, afirmă că, în timp ce Ioan era ascet, el a absorbit învățăturile acelei ciudate Frății Oculte cunoscute sub numele de Esenieni și, după ce și-a făcut ucenicia, a fost acceptat în ordin ca inițiat și și-a atins-o. note superioare rezervate doar celor cu spiritualitate și putere dezvoltate.

Se spune că, chiar și în copilărie, a pretins și și-a dovedit dreptul de a fi pe deplin inițiat în Tainele Ordinului și se credea că a fost o reîncarnare a unuia dintre vechii profeți evrei.

ESENIENII

Esenienii erau o veche Frăție Ocultă ebraică, care existase cu multe sute de ani înainte de vremea lui Ioan. Ei își aveau sediul pe țărmurile estice ale Mării Moarte, deși influența lor se extindea în toată Palestina, iar frații lor asceți se găseau în toate deșerturile. Cerințele Ordinului erau foarte stricte, iar riturile și ceremoniile sale erau de cel mai înalt grad mistic și ocult.

Neofitului i sa cerut să finalizeze o ucenicie preliminară de un an înainte de a fi admis la recunoașterea chiar parțială ca membru și frate. A fost nevoie de o ucenicie suplimentară de doi ani înainte de a fi admis ca membru cu drepturi depline și a extins mâna dreaptă a bursei. A fost nevoie de timp suplimentar pentru avansarea ulterioară și chiar și timpul singur nu dădea dreptul membrului la anumite note înalte, cerințele fiind ca cunoștințele, puterea și realizările reale să fie mai întâi manifestate. Ca în toate Ordinele Oculte adevărate, candidatul trebuie să-și „proceseze propria mântuire”, nici banii, nici influența nu au nicio greutate.

Supunerea absolută față de Regulile Ordinului; sărăcia absolută a bunurilor materiale; continenta sexuala absoluta: acestea erau

conditiile de apartenenta ce trebuiau respectate atat de Neofit, cat si de Initiat, cat si de Maestrul de grad inalt. Dându-și seama de acest lucru, ne putem imagina dezgustul pe care Ioan l-a inspirat de solicitările amoroase ale lui Salomee, care l-au făcut să-și piardă viața mai degrabă decât să încalce jurămintele Ordinului său, așa cum sunt portretizate atât de izbitor în spectacolele de teatru ale timpurilor moderne.

Una dintre ceremoniile esenienilor era cea a Botezului (la propriu, „cufundarea în apă") care era administrată Candidaților, cu solemnitatea și riturile corespunzătoare. Semnificația mistică a ceremoniei, care este înțeleasă de toți membrii Ordinelor Ascunse, chiar și până în ziua de azi, a făcut parte din ritualul originat de esenieni, iar ritul în sine a fost o trăsătură distinctivă a Ordinului lor. Realizarea acestui rit de către Ioan Botezătorul, în slujirea sa, și acceptarea lui ulterioară de către Biserica Creștină ca un ceremonial distinctiv, al cărui „stropire a copiilor" de astăzi este atât o amintire, cât și un substitut, formează o legătură clară de legătură între esenienii și creștinismul modern și imprimă cu fermitate pecetea misticismului și ocultismului acestuia din urmă, atât de puțin pe cât poate dori să admită publicul larg în neînțelegerea ignorantă și tendințele materialiste.

Esenienii credeau și predau doctrina reîncarnării; Imanența lui Dumnezeu; și multe alte Adevăruri Ascunse, ale căror urme apar constant în Învățăturile Creștine, așa cum vom vedea pe măsură ce trecem prin aceste lecții.

Prin Înălțatul său Frate Ioan Botezătorul, Ordinul și-a transmis învățătura Bisericii Creștine timpurii, grefându-se astfel permanent pe o nouă creștere religioasă, nou apărută pe scenă.

Și ramurile transplantate sunt încă acolo!

Desigur, adevărata poveste a legăturii reale dintre esenieni și creștinism se găsește doar în tradițiile esenienilor și a altor ordine

mistice antice, dintre care multe nu au fost niciodată tipărite, dar au fost transmise de la profesor la elev. ani. secolele până astăzi, printre Fraternităţile Oculte. Dar pentru a-i arăta elevului că nu facem afirmații care nu pot fi dovedite prin dovezile disponibile, l-am trimite la orice lucrare standard de referință pe acest subiect. De exemplu, dacă vă referiți la articolul „Noua Enciclopedie Internațională” (Vol. VII, pagina 217) despre „Eseni”, veți citi următoarele cuvinte:

„Este o întrebare interesantă cât de mult datorează creștinismul esenismului.

S-ar părea că a existat loc de contact între Ioan Botezătorul și acesta

Fraternitate. Timpul lui de pregătire a fost petrecut în deșertul de lângă

Marea Moartă; propovăduirea lui a dreptății față de Dumnezeu și a dreptății față de

vecinul a fost de acord cu esenismul; în timp ce insistența lui asupra botezului era în acord cu accentul esenienilor pe ilustrații”.

Același articol conține afirmația că Frăția Eseniei a predat o anumită „viziune distractivă cu privire la originea, starea prezentă și destinul viitor al sufletului, care era considerat preexistent, fiind prins în corp ca într-o închisoare” etc.

Ioan a părăsit deșertul când a împlinit vârsta de aproximativ treizeci de ani și și-a început lucrarea de slujire, care a durat câțiva ani până la moartea sa din mâna lui Irod. El a adunat în jurul său o suită numeroasă și entuziastă, începând cu cele mai umile clase și îmbrățișând mai târziu o serie de trepte sociale mai înalte.

El și-a format adepții mai avansați într-un grup de discipoli, cu reguli prescrise în ceea ce privește post, închinare, ceremonial, rituri etc., urmând îndeaproape modelul celor favorizați de esenieni. Această organizație a continuat până în momentul morții lui Ioan, când a fuzionat cu urmașii lui Isus și a exercitat o influență marcată asupra bisericii creștine timpurii.

După cum am spus, una dintre principalele cerințe pe care le cerea tuturor adepților săi era aceea de „botez", ritul esenien, din care și-a derivat numele de familie, „Botezătorul". Dar trebuie amintit că pentru Ioan acest rit a fost o ceremonie simbolică, mistică și extrem de sacră, care avea un înțeles profund ascuns pe care mulți dintre convertiții săi nu l-au perceput și care i s-au supus sub fervoarea emoției religioase și care au considerat naiv. este ca un rit magic care „spăla păcatul" din sufletele lor, așa cum le spăla murdăria de pe trup, o credință care încă pare să fie în favoarea mulțimii.

Ioan a lucrat cu sârguință la misiunea sa, iar „Baptiștii" sau „Urmașii ioanilor", așa cum erau numiți, au crescut rapid. Întâlnirile lor erau evenimente de mare importanță pentru mii de oameni care s-au adunat din toată Palestina pentru a-l vedea și auzi pe profetul deșertului, esenia care ieșise din pensie.

La întâlnirile lor au participat adesea evenimente surprinzătoare, convertiri bruște, viziuni, transe etc., iar mulți au dezvoltat posesia unor puteri și facultăți neobișnuite. Dar într-o zi a avut loc o întâlnire menită să câștige faima mondială. Aceasta a fost ziua în care Stăpânul a venit la Ioan Botezătorul, despre a cărui venire Ioan o anunțase și făgăduise adesea. ISUS HRISTOS a apărut în scenă și s-a confruntat cu Precursorul său.

Tradițiile spun că Isus a venit neanunțat și nerecunoscut de Ioan și de mulțime. Nu era conștient de natura și gradul oaspeților și solicitantului său la botez. Deși cei doi erau veri, nu se văzuseră din copilărie, iar Ioan la început nu L-a recunoscut pe Isus. Tradițiile Ordinelor Mistice afirmă în continuare că Isus i-a dat apoi lui Ioan

diferitele semne ale Fraternităților Oculte cărora le aparțineau amândoi, lucrând de la semnele comune până când Isus a trecut de grade pe care Ioan nu le-a atins, deși era un eseen eminent de grad înalt. .

Atunci Juan a văzut că persoana dinaintea lui nu era un solicitant obișnuit la botez, ci era în schimb un Adept mistic de cel mai înalt grad și un Maestru în Ocultism, superior lui ca rang și dezvoltare.

Juan, văzând aceasta, l-a îndemnat pe Iisus, spunând că nu se cuvine sau după obiceiurile Frăților, ca cei inferiori să boteze pe superiori. Noul Testament ia notă de acest eveniment în aceste cuvinte:

„Dar Ioan a interzis-o, zicând: Am nevoie să fiu botezat de tine, iar tu vii la mine?” (Matei 3:14).

Dar Isus a insistat ca Ioan să îndeplinească ritul asupra lui, pe motiv că a dorit să treacă prin ceremonialul pentru a pune Sigiliul Său de aprobare asupra lui și pentru a arăta că se considera o persoană, printre oameni, veniți la el. vieți.

Atât în tradițiile oculte, cât și în narațiunea Noului Testament, se pretinde că la botez a avut loc un eveniment mistic, „Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și odihnindu-se peste El” și o voce din cer care spunea: „Acesta este iubitul meu. Fiul în care mă bucur”.

Și cu aceste cuvinte s-a împlinit misiunea lui Ioan Botezătorul, ca „Înaintemergător al Stăpânului”.

Maestrul părea să-și îndeplinească munca.

PROFESOR.

Și, acum, să ne întoarcem în paginile Cărții Timpului, la o perioadă de aproximativ treizeci de ani înainte de a avea loc evenimentele menționate mai sus. Să ne îndreptăm privirea către evenimentele din jurul nașterii lui Isus, astfel încât să putem urmări forțele mistice și oculte care lucrează de la începutul creștinismului. Sunt evenimente de cea mai mare importanță îmbrățișate în acești treizeci de ani.

Să începem Narațiunea mistică a lui Isus Hristos, așa cum a fost spusă neofitului ordinului ocult de către Maestrul Instructor, cu relatarea unui eveniment care a precedat nașterea lui cu mai bine de un an.

În Matei 2:1-2, se relatează următoarele:

„Când S-a născut Iisus în Betleemul Iudeii, în zilele împăratului Irod, iată, înțelepții au venit de la Răsărit la Ierusalim și au zis: Unde este Împăratul Iudeilor care S-a născut? Căci am văzut steaua Lui în răsărit și au venit să i se închine.”

În aceste cuvinte simple este enunțat un eveniment care, exprimat într-o narațiune mult mai extinsă, formează o parte importantă a Învățăturilor Ezoterice ale Frăției Mistice și Ordinelor Oculte din Orient și care este cunoscut și de membrii ordinelor secrete afiliate. a lumii occidentale..

Povestea Vrăjitorilor este încorporată în tradițiile misticilor răsăriteni și aici vă vom oferi un scurt rezumat al poveștii spuse de Hierophant Neofitului, Guru Chela.

Pentru a înțelege povestea, trebuie să știi cine au fost acești „înțelepți ai Răsăritului” – Magii. Și acest lucru vă va fi învățat acum.

REGII ÎNȚELEPȚI SAU ÎNȚELEPȚII.

Traducătorii Noului Testament au tradus cuvintele care îi numesc pe acești vizitatori de departe drept „Înțelepții din Răsărit”, dar în originalul grecesc, Matei a folosit cuvintele „Înțelepții”, așa cum se poate vedea prin referire la versiunile grecești. originale sau Traducerea revizuită, care oferă termenul grecesc într-o notă de subsol.

Orice enciclopedie importantă va corobora această afirmație. Termenul „magi” a fost afirmația exactă a lui Matei în limba greacă originală în care a fost scrisă Evanghelia, termenul „magi” provenind de la traducătorii englezi. Nu există absolut nicio dispută cu privire la această problemă între oamenii de știință din Biblie, deși publicul larg nu este conștient de legătura și nici nu identifică Magii cu Magii Răsăriteni.

Cuvântul „Magi” vine în limba engleză direct din greacă, care la rândul său l-a dobândit treptat din limbile persană, caldeană, mediană și asiriană.

Înseamnă literal „făcător de minuni”, și a fost aplicat membrilor ordinelor preoțești oculte din Persia, Media și Chaldeaua, care erau adepți mistici și maeștri ai ocultismului. Istoria antică este plină de referiri la acest corp de oameni. Ei au fost deținătorii cunoașterii oculte a lumii timp de secole, iar comorile neprețuite ale Învățăturilor Interioare pe care rasa le deține astăzi au venit prin mâinile acestor oameni, magicienii, care au îngrijit focurile sacre ale misticismului și au continuat să ardă flacără. Gândindu-ne la sarcina lui, ne aducem aminte de cuvintele lui Edward Carpenter, poetul, care cântă:

„O, să nu se stingă flacăra! Prețuite, veac după veac în cavernele lor întunecate, în templele lor sfinte, prețuite. Hrăniți de slujitori curați ai iubirii, să nu se stingă flacăra.”

Titlul de „Magi” era foarte apreciat în acele vremuri străvechi, dar a căzut în discredit în ultima vreme datorită utilizării sale tot mai mari ca denumire pentru practicanții „Magiei Negre”, sau „vrăjitorii răi” sau vrăjitorii. din acele zile. Dar, așa cum a spus cu adevărat un scriitor în New International Encyclopedia (Vol. XII, pagina 674):

„Termenul este folosit în adevăratul său sens de către Matei (2:1) pentru înțelepții care au venit din Răsărit la Ierusalim pentru a se închina lui Hristos. Semnificația acestui eveniment trebuie remarcată deoarece doctrina mesianică a fost una veche și stabilită în zoroastrism”.

Același articol spune despre Magi: „...credeau într-o înviere, o viață de apoi și apariția unui mântuitor”.

Pentru a înțelege natura magicienilor în raport cu „lucrarea lor minune” ocultă, trebuie să apelăm la dicționare, unde vom vedea că cuvântul „magie” este derivat din titlul „magicieni”; cuvântul „vrăjitor” fusese inițial „magian”, adică „unul dintre vrăjitori”.

Webster definește cuvântul „Magie” după cum urmează:

„Înțelepciunea oculta pe care se presupune că o posedă magicienii; referitoare la puterile ascunse ale naturii; stăpânirea forțelor secrete ale naturii”, etc.

Declarându-vă că acești Magi, Magii care au venit să-l adoreze pe Pruncul Iisus, au fost de fapt reprezentanții marilor Frății Mistice și Ordine Oculte ale Răsăritului: Adepți, Maeștri, Ierofanți!

Și așa îi găsim pe lucrătorii „minuni” oculti și mistici — frații de rang

înalt ai Marilor Loji Răsăritene ale Ocultismului Mistic, care apar chiar la începutul Istoriei Creștinismului, indicând interesul lor intens pentru nașterea muritoare a marele Maestru a cărui Venire o așteptau de mult — Maestrul Maeștrilor! și toți Ocultiștii și Misticii găsesc plăcere și mândrie în faptul că prima recunoaștere a Naturii Divine a acestui copil uman a venit de la acești Vrăjitori ai Răsăritului, ai chiar Inima Cercurilor Mistice Interioare!

Creștinii cărora tot ce ține de Misticism și Ocultism are gust de pucioasă, sulf arzător, atragem atenția asupra acestei relații intime timpurii dintre The Musters și MASTER (maeștri și maestru).

STEAUL ÎN EST.

Dar povestea mistică începe chiar mai în urmă decât vizita magilor la Betleem.

Oare înțelepții nu au spus:

"Unde este el? I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm lui."

Ce înseamnă cuvintele: „Am văzut steaua lui în răsărit”?

Pentru majoritatea creștinilor, „Steaua Betleemului” înseamnă o stea mare care a apărut deodată pe cer, ca un mare far, și care a călăuzit în mod miraculos pașii Magilor, pas cu pas, în drumul lor anevoios, până când în cele din urmă a s-a odihnit în rai, neclintit deasupra casei în care a trăit copilul Iisus, cu vârste cuprinse între unu și doi ani.

Cu alte cuvinte, ei cred că această stea i-a ghidat constant pe acești

mistici, ocultiști și astrologi pricepuți, în călătoria lor din Orientul îndepărtat, care le-a luat peste un an, până când, în cele din urmă, i-a călăuzit spre Betleem și apoi s-a oprit deasupra casei. a lui Iosif şi a Mariei.

Săracul de mine! că aceste tradiții vulgare ale mulțimii ignorante au servit atât de mult timp pentru a ascunde un frumos eveniment mistic și că, prin improbabilitatea lor totală și natura neștiințifică, au făcut ca mii de oameni să bată joc de adevărata legendă „Steaua din Betleem”.

Rămâne la latitudinea tradițiilor mistice să curețe norii de ignoranță a acestei frumoase povești și să o restabilească în mintea oamenilor ca fenomen natural și științific.

Această poveste „stea călătoare” a apărut din ideile superstițioase și ignorante ale multor creștini din secolele I, II și III după moartea lui Hristos.

Aceste relatări au fost injectate în manuscrisele lăsate în urmă de ucenici și în curând au început să fie considerate ca parte integrantă a Evangheliilor și epistolelor autentice, deși experții critici și cercetătorii biblici de astăzi resping rapid multe dintre aceste adăugiri ca fiind deliberate. falsificări și interpolări.

Trebuie amintit că bibliștii știu că cele mai vechi manuscrise ale cărților Noului Testament au fost scrise la nu mai puțin de trei sute de ani după data scrierii originale și sunt pur și simplu copii ale unor copii ale originalelor, adăugate fără îndoială modificate și adulterate de către scriitori prin mâinile cărora trecuseră.

Aceasta nu este doar afirmația unui critic din afară, este un fapt care este clar afirmat în scrierile savanților Bisericilor care sunt angajați în lucrarea de studiu biblic și critică superioară, la ale căror lucrări ne

referim pe oricine ar putea avea motiv să ne îndoim de afirmația noastră.

Acea parte a versetului (Matei 2:9) unde spune:

„Și iată, steaua pe care au văzut-o în răsărit mergea înaintea lor, până când a venit și s-a oprit acolo unde era copilul.”

Ordinele mistice și oculte știu că este o interpolare de rang în istoria magilor. Este contrar propriilor tradiții și înregistrări și este, de asemenea, contrar rațiunii și legilor științifice, iar această istorie distorsionată a fost singura cauza dezvoltării a mii de „necredincioși” care nu au putut accepta istoria.

Toți oamenii inteligenți știu că o „stea” nu este un simplu punct minuscul de flacără pe cupolă care ne exclude de pe un cer de cealaltă parte a albastrului, deși această părere era cea a oamenilor din vechime și mulți bărbați și femei ignoranți despre astăzi.

Oamenii educați știu că o „stea” fie este o planetă din sistemul nostru solar, asemănătoare planetei soră pe care o numim Pământ, fie este un soare puternic, probabil de multe ori mai mare decât soarele nostru, nespus la milioane de mile distanță de noi. sistem solar.

Și știu că planetele au orbitele și cursurile lor nevariate, pe care călătoresc, neîncetat, atât de fidele cursului lor, încât mișcările lor pot fi prezise cu secole înainte, sau calculate cu secole înainte.

Și ei știu că până și marile stele fixe, acei sori îndepărtați și centre ale marilor sisteme solare înrudite cu ale noastre, au propriile lor locuri în Univers, de asemenea relațiile și mișcarea lor Universală.

Toți cei care au studiat chiar și cel mai elementar manual de astronomie știu aceste lucruri.

Și totuși, astfel de oameni sunt rugați să înghită toată această poveste de „stea în mișcare”, călătorind ușor înaintea păstorilor timp de peste un an și, în cele din urmă, stând chiar deasupra casei lui Isus, indicând astfel că căutarea s-a încheiat. . Să comparăm această poveste neștiințifică cu tradițiile și legendele misticilor și apoi să alegem.

Dacă ar fi existat vreo astfel de stea, istoricii acelei zile ar fi consemnat-o cu siguranță, pentru că în acele vremuri existau savanți și înțelepți în Orient și, deoarece astrologia era o știință mult studiată, ea ar fi fost observată și aprobată de posteritate. ambele scrise conform traditiei.

Dar nu se găsește o astfel de înregistrare sau tradiție printre popoarele răsăritene sau înregistrările astrologilor. Dar un alt record și tradiție se păstrează, așa cum vom vedea în curând.

Da, chiar a existat o „Steaua din Betleem” care a condus picioarele Magilor spre casa Pruncului Iisus. Avem următoarea dovadă a acestui fapt:

(1) tradițiile și învățăturile Ordinelor Mistice care au fost transmise de la profesor la elev de secole;

(2) afirmațiile și înregistrările astrologilor antici, care pot fi dovedite prin calcule astronomice moderne; Y

(3) calculele făcute de astronomii moderni, care vor fi indicate câteva paragrafe mai târziu.

Aceste trei surse de informații ne oferă aceeași poveste, după cum vom vedea.

Înainte de a trece la analiza acestei triple dovezi, să ne oprim pentru un moment și să luăm în considerare relația Magilor cu Astrologia.

Pentru a înțelege narațiunea Vizitei Magilor la Isus, trebuie să ne amintim că ei erau chiar Maeștrii Cunoașterii Astrologice. Persia și țările din est din jur au fost sursa Învățăturii astrologice.

Iar acești magi au fost Maeștri, Adepți și Hierofanți și, în consecință, cunoșteau tot ceea ce era cunoscut de cele mai mari școli de astrologie din acea vreme.

O mare parte din vechea lor cunoaștere astrologică a fost pierdută pentru rasa actuală, dar pentru acești savanți antici a fost o știință la fel de mare precum chimia și astronomia sunt pentru oamenii de știință din zilele noastre.

Magii așteptau de mult apariția și întruparea unui Mare Maestru al Maeștrilor, a cărui apariție fusese prezisă cu secole înainte de unii dintre marii Părinți Oculti ai Ordinelor Mistice și fiecare generație spera ca evenimentul să vină la vremea ei. Ei fuseseră învățați că atunci când avea loc evenimentul, vor fi informați prin intermediul planetelor, conform Astrologiei Superioare.

Toți studenții astrologiei noastre fragmentare moderne vor înțelege acest lucru. Și așa au așteptat și au scanat cu atenție cerul pentru semnal.

Acum, tradițiile Ordinelor Oculte ne informează că în cele din urmă Magii au fost martorii unei conjuncții deosebite de planete; mai întâi, conjuncția lui Saturn și Jupiter, în constelația Peștilor, cele două

planete fiind unite mai târziu de planeta Marte, cele trei planete aflate în strânsă relație de poziție, formând o afișare stelară surprinzătoare și neobișnuită, și având o profundă semnificație astrologică.

Acum, Constelația Peștilor, așa cum știu toți astrologii, antici și moderni, este constelația care guvernează existența națională a Iudeii. Văzând conjuncția prezisă a planetelor, care are loc în Constelație, având de-a face cu Iudeea (precum și pozițiile relative ale celorlalte planete, care și-au jucat toate rolul în observație), magii știau două lucruri, i.e.

(1) că a avut loc nașterea Stăpânului Maeștrilor; Y

(2) că s-a născut în Iudeea, așa cum este indicat de constelația în care a avut loc conjuncția.

Și astfel, calculând timpul exact al conjuncției, au pornit în lunga lor călătorie în Iudeea în căutarea Stăpânului Maeștrilor.

Acum, din nou, înregistrările astrologilor, păstrate în Frățiile Oculte Orientale, în mănăstirile lor etc., arată că într-o perioadă de câțiva ani înaintea erei creștine a avut loc o conjuncție și o combinație atât de ciudată a planetelor din Constelație simbolizând destinele Iudeii, care a fost interpretată ca indicând apariția unei întrupări sau avatarului unui mare suflet divin, un maestru al maeștrilor, un mistic al misticilor.

Trebuie amintit că aceste Ordine sunt formate din necreștini, oameni pe care creștinii obișnuiți i-ar numi „păgâni” și că, prin urmare, această mărturie trebuie considerată lipsită de prejudecăți față de creștinism sau de coroborarea legendelor acestuia.

Și, în al treilea rând, calculele Astronomiei Moderne arată fără

posibilitatea de contradicție că în anul roman 747 (sau cu șapte ani înaintea erei creștine) planetele Saturn și Jupiter au cultivat o conjuncție în Constelația Peștilor și că aceste două În primăvară. din 748, planeta Marte s-a alăturat planetelor, încă în poziție apropiată una de cealaltă.

Marele astronom Kepler a făcut acest calcul pentru prima dată în anul 1604 și de atunci a fost verificat de calcule moderne.

Celor care obiectează că toate acestea s-au întâmplat cu șapte ani înainte de data general acceptată a nașterii lui Hristos, le-am spune că orice lucrare modernă despre Cronologia Noului Testament, sau orice enciclopedie sau lucrare de referință pe acest subiect, va arăta că calculele de mai sus au fost de câțiva ani. în afara drumului, și că înregistrările altor evenimente menționate în Biblie, cum ar fi „înregistrarea" orașului, care i-a adus pe Iosif și Maria la Betleem, permit bibliștilor moderni să stabilească data nașterii lui Hristos la aproximativ șase sau șapte. cu ani înaintea timpului general acceptat.

Deci cercetările moderne coroborează pe deplin înregistrarea astrologică și tradițiile mistice.

Și așa s-ar părea că venirea Înțelepților — a Magilor — a fost în concordanță cu semnele astrologice, a căror interpretare erau adepți și stăpâni. Când se cunoaște acest adevăr, cât de pueril și meschin pare mitul „stelei călătoare" al versiunii exoterice în mod obișnuit acceptată?

Iar imaginile celor Trei Magi conduși de un corp ceresc în mișcare, călătorind prin ceruri și oprindu-se în cele din urmă peste cabana lui Iosif, cu care sunt umplute cărțile școlii duminicale, ar trebui să fie retrogradate în același coș de gunoi care conține ilustrațiile biblice, odată ce popular, îl înfățișează pe Iehova ca pe un bătrân chel, cu o barbă lungă și albă, îmbrăcat în haine fluide menite să-și ascundă trupul.

Este de mirare că sceptici, necredincioși și batjocoritori de adevăruri spirituale s-au ridicat în număr mare, când li s-a cerut să accepte aceste lucruri sau să fie condamnați?

Și nu este această legătură a astrologiei cu creștinismul timpuriu o mustrare la adresa Bisericii Creștine moderne, care batjocorește și bate în joc știința astrologiei ca fiind o „bazată pe superstiție" potrivită doar pentru proști și ignoranți?

Nu oferă această imagine a celor Trei Regi o viziune clară asupra a ceea ce înainte era considerat o simplă fabulă, care trebuia zâmbit solemn și predat copiilor, printre care povestea a fost întotdeauna favorită datorită percepției intuitive a unui adevăr subiacent?

Și acum, cu această versiune Mystical, nu vă puteți bucura de legenda împreună cu copiii?

În acest sens, să citățm încă o dată din New International Encyclopedia (Vol. II, 170), o lucrare de referință standard, după cum știți, care spune:

„Unii dintre primii Părinți creștini au argumentat împotriva doctrinelor astrologiei anterioare, în timp ce alții au primit-o într-o formă modificată și, într-adevăr, a făcut parte din baza religiei lor în relatarea Evangheliei a vizitei la Betleem a înțelepților din Est, care erau magi sau astrologi caldeeni".

Iată mărturia din toate cărțile de referință standard și totuși

cati dintre voi l-ati cunoscut?

Pentru a înțelege importanța evenimentului care a adus pașii Magilor la Betleem, trebuie să ne dăm seama că Venirea Maestrului a fost un subiect preferat de speculații și discuții în rândul organizațiilor oculte și mistice din toate țările răsăritene.

Fusese prezis, în toate limbile, că un Mare Învățător va fi dat lumii: un avatar puternic sau o apariție a Divinității în formă umană, care se va întrupa pentru a răscumpăra lumea din materialitatea care o amenința.

Sfintele Scripturi din India, Persia, Chaldeaua, Egiptul, Media, Asiria și alte țări preziseseră acest eveniment timp de multe secole și toți misticii și ocultiștii tânjeau după ziua „în care va apărea Stăpânul”.

Evreii aveau și multe tradiții cu privire la venirea unui Mesia, care să se nască din sămânța lui David, la Betleem, dar Mesia lor a fost considerat probabil a fi un rege pământesc, destinat să elibereze Israelul de sub jugul roman.

Și astfel, tradiția evreilor a fost privită ca de un moment inferioară propriilor lor predicții, de către Frățiile Mistice și Oculte din Orient.

Pentru ei a fost vorba de a fi un avatar al Divinității: Dumnezeu în formă umană a venit să-și ia locul de drept ca Mare Maestru al Marii Loji Universale a Misticului: o coborâre a Spiritului pur în materie.

Această concepție era cu siguranță mult superioară celei a evreilor.

Și astfel, știind aceste lucruri, putem înțelege cu ușurință de ce Magii și-au continuat căutarea cu atâta ardoare și entuziasm.

Au avut multe mile obositoare de călătorie până la Betleem, consumând mai mult de un an de călătorie.

Ei au ajuns la Betleem la mai bine de un an de la nașterea lui Hristos și de la apariția stelei, a cărei vedere i-a pornit în căutarea lor.

Nu căutau un nou-născut, după cum spune credința comună, ei căutau un copil născut cu mai bine de un an în urmă.

(Referim elevului la orice lucrare de referință pentru o verificare a acestei ultime afirmații. Ilustrațiile din cărțile școlii duminicale care îi arată pe Magi adorând un nou-născut în iesle sunt la egalitate cu ceilalți menționați. Cei trei magi nu au avut ce face. cu grajdul sau cu iesle, pentru că Iosif, Maria și Pruncul erau găzduiți într-o casă atunci, după cum vom vedea pe parcurs.)

În cele din urmă, după rătăcirea lor lungă și obosită prin dealuri și câmpii, munți și deșerturi, Magii s-au găsit la Ierusalim, întrebând cu sârguință unde se află Stăpânul Maeștrilor, Cel Făgăduit, a cărui venire fusese proorocită de secole. printre popoarele răsăritene.

Evreii care au fost întrebați, deși nu sunt familiarizați cu predicțiile despre un Maestru mistic, sau un avatar al Divinității, erau totuși pe deplin familiarizați cu profețiile despre venirea lui Mesia ebraic și, în mod natural, credeau că era de la acest rege așteptat. Dumnezeu.

Iudeii pe care i-au cerut înțelepții și așa au relatat pretutindeni că acești oameni mari de la Răsărit au venit la Ierusalim să-l găsească pe Mesia: Regele Iudeilor, care avea să elibereze pe Israel de sub jugul roman.

Și, după cum ne informează Evanghelia după Matei (2,3): „Când a auzit împăratul Irod aceasta, s-a tulburat și tot Ierusalimul împreună cu el”.

Bineînțeles, când se amintește că era un Regat Pământesc pe care se așteptau ca Mesia să-l moștenească. Și astfel, adunând în jurul lui pe preoții cei mai de seamă și pe cărturarii Ierusalimului, le-a rugat să-i spună detaliile profețiilor despre Mesia, unde era de așteptat să se nască.

Iar ei i-au răspuns, zicând:

„În Betleemul Iudeii pentru că așa au spus proorocii”.

Și ascultând mărturia cărturarilor și preoților, vicleanul Irod, care se temea de realizarea acestei străvechi profeții ebraice care amenința să-i coste tronul dacă se împlinește, a chemat pe Magi la palatul său și, în consultare privată, i-a întrebat motivul. pentru căutarea lor.

Iar când i-au vorbit despre indicațiile astrologice — ale „Stelei” —, a devenit și mai iritat și a vrut să localizeze copilul periculos.

Și așa i-a întrebat data exactă în care a apărut steaua, pentru a putea găsi mai bine copilul, știind data nașterii lui la Betleem. (Vezi Matei 2:7.)

Și aflând aceasta, le-a poruncit să meargă la Betleem și să găsească copilul pe care îl căutau, adăugând cu viclenie:

„Și când l-ai găsit, anunță-mă, ca să mă pot duce și eu să mă închin”.

Ascunzându-și astfel cu viclenie intențiile de a prinde și ucide copilul, el s-a străduit să-i forțeze pe vrăjitori să-l servească drept detectivi, pretinzând că se alătură dorinței sale de a-l localiza pe Copilul Divin.

Înțelepții au călătorit la Betleem și, la sosirea acolo, s-au interesat cu sârguință despre copiii care s-au născut în momentul în care a apărut steaua. Au fost mulți copii născuți în Betleem în aceeași lună, desigur, iar căutarea a fost dificilă. Dar curând au auzit zvonuri ciudate despre un copil care se născuse călătorilor în Betleem în acea perioadă, a cărui naștere fusese ajutată de un eveniment ciudat.

Acest eveniment deosebit este relatat în Luca 2:8-20, în care se afirmă că în momentul nașterii lui Isus în iesle, anumiți păstori care vegheau noaptea peste turmele lor au văzut un înger care era cu ei și „slava Domnului" strălucind în jurul lor.

Și îngerul le-a poruncit să nu se teamă, căci pentru ei avea să fie vești de mare bucurie, căci în aceeași zi, la Betleem, se născuse Cel care avea să fie Unsul Domn al lumii.

Și îngerul a mai indicat că pruncul va fi găsit întins într-o iesle într-un grajd, înfășurat în haine care ar fi semnul lui.

Și apoi deodată locul s-a umplut de o mulțime de ființe supranaturale, lăudând pe Dumnezeu, cântând:

„Slavă lui Dumnezeu în cele de sus, și pe pământ pace și bunăvoință între oameni".

Iar păstorii s-au înghesuit în cetate și acolo au găsit pruncul în iesle.

Și au răspândit peste hotare relatarea minunatului eveniment care a însoțit nașterea copilului.

Și, în consecință, copilul și părinții săi au devenit obiecte de interes public mai mare sau mai mic.

Și astfel, când vrăjitorii și-au început căutarea, au fost informați la timp despre acest eveniment ciudat.

Și au vizitat casa lui Iosif și a Mariei și au văzut Pruncul.

Cercetând cu atenție părinții, aceștia au constatat că momentul nașterii copilului coincide tocmai cu momentul semnelor astrologice. Apoi au făcut horoscopul Copilului și au știut că viziunea păstorului lor coincide cu propria lor știință și că există într-adevăr Acela pe care ocultiștii și misticii răsăriteni l-au așteptat de secole.

Îl găsiseră pe Stăpân!

Copilul Stelei era înaintea lor!

Atunci acești Mari Oameni din propriile lor țări, acești Adepți, Maeștri și Hierofanți, s-au prosternat la pământ în fața copilului și i-au dat salutul cuvenit numai marelui Maestru al Maeștrilor Ascunși care venise să-și ia locul pe Tronul Studii de masterat.

Marele Maestru al Marii Loji.

Dar băiatul nu știa nimic despre asta și pur și simplu le-a zâmbit dulce acești bărbați străini în haine străine magnifice și și-a întins mâna spre ei.

Dar tradiția ocultă spune că degetele mici și degetul mare al mâinii sale drepte, întinse spre Magi, și-au asumat inconștient simbolul mistic al Binecuvântării Oculte, folosit de Maeștri și Hierofanți (și folosit acum de Papă în Binecuvântarea Papală). a dat închinătorilor binecuvântarea acelui Stăpân. Diminutivul Maestru al Maeștrilor a dat astfel prima sa binecuvântare adepților săi și i-a înălțat pe închinători.

Dar Tronul Său nu era cel al Marii Loji, ci un loc și mai înalt: genunchii unei Mame!

Iar Magii au făcut apoi copilului ofrande mistice și simbolice:

I-au oferit aur, tămâie și smirnă.

Aurul, reprezentând tributul oferit unui domnitor, a fost primul simbol.

Apoi a venit Tămâia, cea mai pură și mai rară tămâie folosită de Frățiile și Ordinele Oculte și Mistice, în ceremoniile și riturile lor, când au contemplat simbolul sacru al Stăpânului Absolut al Universului, această Tămâie era simbolul lor de închinare.

Apoi, ultimul simbol al tuturor, a fost mirul, care în simbolismul ocult și mistic a indicat amărăciunea vieții muritoare, amară, dar acre, conservatoare, dar înțepătoare; acesta era sensul Mirului, că acest copil, deși Divin în natura sa interioară, era încă muritor în trup și creier și trebuie să accepte și să experimenteze gustul amar al vieții. Smirna, a cărei forță păstrează și previne degradarea și totuși doare, miroase și înțepă pentru totdeauna, un simbol demn al vieții

muritoare, fără îndoială.

Înțelepți, într-adevăr, magicieni!

Aur, tămâie și smirnă - o profeție, un simbol și o revelație a vieții Fiului persoanei, cu Duhul Său curat locuind în noi.

Și magii, după ce și-au împlinit ritualurile și ceremoniile, au plecat din Betleem.

Dar nu l-au uitat pe Copil: i-au observat cu atenție mișcările, până l-au revăzut.

L-ai mai văzut? tu intrebi? Da, am vazut din nou!

Deși Evangheliile nu spun nimic despre asta și tăc pentru o perioadă de mulți ani în viața lui Isus, înregistrările și tradițiile misticilor din Orient sunt pline de această cunoaștere ezoterică a acestor ani pierduți, așa cum vom vedea mai jos. procedăm Lăsat în urmă de Magi, dar încă sub grija lor iubitoare, Copilul a devenit puternic și a crescut în minte și trup.

Dar Magii, avertizați de inteligențe superioare într-o viziune, nu s-au întors la vicleanul și vicleanul Irod, ci „au mers în propria lor țară pe altă cale”. (Mat. 2:12) Și Irod a așteptat în zadar întoarcerea lor și, în cele din urmă, descoperind că scăpaseră, a ordonat, înfuriat, masacrarea tuturor copiilor bărbați care se născuseră în Betleem și suburbiile ei de doi ani și mai puțin. .

El a calculat cei doi ani de când înțelepții au asistat la „stea”. Matei 2:16 spune istoria fixării timpului după cum urmează:

„Și a înjunghiat pe toți bărbații care erau în Betleem și în toate hotarele lui, de la vârsta de doi ani și mai jos, după vremea exactă pe care a aflat de la magi.”

Irod a căutat să-l omoare pe temutul Mesia, Regele Iudeilor, care l-a amenințat că-l va izgoni de pe tronul său pământesc, ucigând toți copiii bărbați ai Betleemului care se născuseră de la indicația astrologică declarată de Magi.

Dar acest complot a eșuat, deoarece Iosif fusese avertizat de „un înger în vis” (despre care misticii o învață că era forma astrală a unuia dintre magi) și i-a spus să ia mama și copilul și să fugă în Egipt și să rămână acolo. . până la moartea lui Irod.

Și astfel Iosif, Maria și Isus au fugit de mânia lui Irod și s-au strecurat în liniște în Egipt.

Iar tradițiile oculte spun că cheltuielile călătoriei acestui biet tâmplar și a familiei sale, acea călătorie pe tărâmuri străine, pripită și fără posibilitatea de a câștiga bani pe drum, s-a realizat prin intermediul Aurului pe care Magii îl oferiseră. Isus și că ei insistaseră ca părinții lor să-l păstreze pentru uzul Lui.

Și astfel aurul acestor mistici ascunși l-a salvat pe fondatorul creștinismului de la măcel.

Și cât de rău a plătit creștinismul datoria, când ne gândim la persecuțiile „păgânilor” răsăriteni de către așa-zișii creștini din toate timpurile!

Și uitați-vă la asta: au dus copilul în Egipt, casa Misterului și

Ocultismului, țara lui Isis!

Un loc demn de odihnă pentru Marele Maestru Ascuns care avea să fie!

Și tradiția ocultă mai spune că într-o noapte, obosită de lunga lor călătorie, familia s-a oprit și a petrecut noaptea la locul Sfinxului și Piramidelor.

Și că Mama și Pruncul s-au odihnit între picioarele anterioare întinse ale puternicului Sfinx, ținându-le în siguranță și în siguranță, în timp ce Iosif se aruncă pe soclu în fața lor și dormea de veghe. Ce scenă: Maestrul ca un copil protejat de Sfinx, acea emblemă și simbol ocult străvechi, în timp ce în apropiere, ridicate ca niște santinele puternice vigilente, erau Marile Piramide ale Egiptului, capodopera misticilor egipteni, fiecare linie și centimetru simbolizează o Învățătură Ocultă.

În adevăr, într-adevăr, creștinismul este legănat în poala misticismului.

Astfel se încheie prima noastră lecție.

A doua Lecție va prelua Învățăturile Mistice despre Întruparea Divină a Duhului în trupul muritor al lui Isus, un subiect de cea mai mare importanță pentru toți cei care sunt preocupați de acest punct dificil.

Sperăm să reușim să aruncăm Lumina Mistică a Adevărului în acest colț pe care atât de mulți l-au găsit întunecat, de neînțeles și contrar rațiunii, legii naturale și științei.

Învățăturile mistice sunt marii împăcatori ai credinței și rațiunii.

A DOUA LECȚIE.

MISTERUL NAŞTERII FECIOARĂ.

Unul dintre punctele de conflict dintre Teologia stabilită, pe de o parte, și ceea ce este cunoscut sub numele de raționalism, critică superioară și mitologie comparată, pe de altă parte, este ceea ce este cunoscut sub numele de „Nașterea fecioara” a lui Isus.

Poate că putem arăta mai clar punctele de diferență prin simpla exprimare a punctelor de vedere opuse și apoi oferind tradițiile Frăților și Societăților Oculte pe acest subiect.

Suntem capabili să expunem punctele de vedere opuse fără prejudecăți, pentru că ne bazăm pe Învățăturile Oculte cu sentimentul de a fi deasupra și în afara luptei teologice care se dă naștere între cele două școli de teologi creștini. Avem încredere că cititorul își va rezerva decizia până la finalizarea examinării problemei din această lecție.

Credem că Învățăturile Oculte vor fi găsite a da Cheia Tainei și a asigura Reconcilierea între opiniile teologice opuse care amenință să împartă bisericile în două tabere, adică:

(1) adepții teologiei ortodoxe consacrate și

(2) Adepții punctelor de vedere ale raționaliștilor și criticilor superiori.

Școala de teologie care ține de vechile învățături ortodoxe despre nașterea din fecioara și ale cărei învățături sunt acceptate în mod obișnuit fără îndoială de majoritatea credincioșilor, susține următoarele:

Maria, o tânără fecioară sau fecioară evreică, a fost logodită cu Iosif,

un tâmplar din Nazaret în Galileea. Înainte de a se căsători, ea a fost informată printr-o viziune îngerească că va concepe în mod miraculos un fiu, pe care îl va naște și care va domni pe tronul lui David și va fi numit Fiul Celui Prea Înalt. Această învățătură se bazează numai pe anumite afirmații conținute în Evangheliile după Matei și Luca. Relatarea lui Matei este următoarea:

„Acum, nașterea lui Iisus Hristos a fost astfel: când mama sa Maria s-a logodit cu Iosif, înainte de a se veni împreună, s-a găsit că ea a zămislit prin Duhul Sfânt. Atunci Iosif, soțul ei, era bărbat drept și nedorind. ca să o facă un exemplu public, s-a gândit să o alunge pe ascuns.Dar în timp ce se gândea la aceste lucruri, iată, îngerul Domnului i s-a arătat în vis și i-a zis: „Iosif, fiul lui David, nu fi frica.Ia-ti pe Maria, sotia ta, caci ceea ce este conceput in ea este de la Duhul Sfant, si ea va naste un fiu si-i vei pune numele ISUS, caci va mantui pe poporul Sau de pacatele lui.Si acum toate acestea s-au făcut, astfel încât ceea ce s-a spus de Domnul prin profet, când a zis: Iată, o fecioară va rămâne însărcinată și va naște un fiu și-i vei pune numele Emanuel, care s-a tradus este: Dumnezeu, Atunci Iosif, S-a trezit din somn, a făcut cum i-a poruncit îngerul Domnului și l-a luat cu el, femeie; i-a pus numele Isus”.

(Matei 1:18-25.)

Relatarea lui Luke este următoarea:

„Și în luna a șasea, îngerul Gavriil a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate a Galileii, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David; și fecioara numele era Maria. Și îngerul s-a apropiat de ea. și a zis: „Bucură-te, prea binecuvântată, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei. Și când l-a văzut, s-a tulburat de cuvintele lui și s-a gândit ce fel de salut va fi acesta." Și îngerul i-a zis: "Nu te teme, Maria, că ai găsit har la Dumnezeu. Și iată, vei rămâne însărcinată în pântecele tău.” și vei naște un fiu și îi vei pune numele ISUS. El va fi mare și se va numi Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David. tată. Şi va împărăţi peste casa lui Iacov în veac şi împărăţia lui nu va avea sfârşit." Atunci Maria a zis îngerului: "Cum poate fi aceasta, de vreme

ce nu cunosc bărbat? Și îngerul i-a răspuns și i-a zis: Duhul Sfânt se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra ei; de aceea și ceea ce se va naște din voi va fi numit Fiul lui Dumnezeu.” — Luca 1:26-33.

Și deci acestea sunt învățăturile ortodoxe general acceptate ale teologiei creștine. Este întruchipat în cele mai cunoscute două crezuri bisericești și este făcut un articol de credință esențial de către majoritatea bisericilor ortodoxe.

În Crezul Apostolilor, care datează din aproximativ 500 d.Hr. C., și despre care se pretinde că se întemeiază pe un crez mai vechi, doctrina este exprimată astfel: „... și în Iisus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru, care a fost conceput din Duhul Sfânt, născut din Fecioară. Maria”, etc.

În Crezul Niceean, datând din 325 d.Hr. C., doctrina este exprimată astfel: „... și într-un singur Domn Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl său... și s-a întrupat prin lucrarea Sfântului Duh al Fecioarei Maria” , etc.

Și astfel Bisericile Ortodoxe de astăzi afirmă clar doctrina și insistă cu tărie asupra ei, deși nu a fost întotdeauna așa, deoarece problema a dat naștere la multe conflicte și diferențe de opinie în primele secole ale Bisericii. viziunea actuală, totuși, îi depășește pe cei care i s-au opus și, în cele din urmă, este acceptat ca fără îndoială sau sub semnul întrebării de către credinciosul creștin ortodox.

Dar timpul prezent găsește multe minți conducătoare în biserici care refuză să accepte doctrina așa cum este predată în general, iar vocea criticii superioare este auzită pe pământ în volum din ce în ce mai mare și multe doctrine ținute fără îndoială de strane sunt abandonate de către biserică. amvonuri, de obicei sub forma menținerii „tăcerii discrete”.

Dar ici și colo se aud voci curajoase care afirmă clar ceea ce motivează rațiunea și conștiința.

Vom analiza acum aceste opinii divergente.

Trebuie să spunem aici, în acest moment, că nu avem nicio simpatie pentru așa-numita viziune „infidelă”, care susține că întreaga poveste Nașterea Fecioarei a fost inventată pentru a ascunde nașterea nelegitimă a lui Isus. O astfel de viziune nu se bazează pe cercetări sau critici inteligente, nici pe învățături oculte.

A fost pur și simplu „inventat” în sine, de către cei care nu au putut accepta teologia actuală și care, atunci când au fost expulzați din biserici, și-au construit un sistem grosier de Istorie Biblică reconstruită.

Așa că nu ne vom opri nici măcar să luăm în considerare această viziune asupra chestiunii, ci vom trece la obiectorii învățați și opiniile lor și de acolo la Învățăturile Oculte.

În primul rând, teologii care favorizează opiniile înalților critici se opun ideii nașterii fecioare din mai multe motive generale, printre care principalele se numără următoarele:

(1) Povestea Concepției Divine, care este concepția de către o femeie a unui copil fără tată uman și printr-un act miraculos din partea Divinității, se regăsește printre tradițiile, legendele și credințele multor națiuni. păgân și păgân Aproape toate religiile orientale antice, care preced creștinismul cu multe secole, conțin astfel de povești despre zeii, profeții și marii lideri ai lor. Criticii susțin că povestea nașterii fecioarelor și a concepției divine au fost împrumutate direct din aceste legende păgâne și încorporate în scrierile creștine după moartea lui Hristos.

(2) Că ideea Nașterii Fecioare nu a fost o doctrină creștină originală, ci a fost injectată în Învățături la o dată la aproximativ o sută de ani după începutul erei creștine; această opinie este coroborată de faptul că scrierile Noului Testament însele conțin foarte puține mențiuni despre idee, singura mențiune despre ea fiind în două dintre Evanghelii, cele ale Sfântului Matei și ale Sfântului Luca—Sf. Sfântul Marcu și Sfântul Ioan nu menționează această chestiune, ceea ce probabil nu ar fi fost cazul dacă ar fi fost o credință acceptată în primele zile ale creștinismului și nu se face nicio mențiune despre aceasta în Epistole, chiar și Pavel tăcând absolut asupra materie.

Temă. Ei susțin că nașterea din fecioară era necunoscută primilor creștini și nu s-a auzit de ea până când nu a fost „împrumutat" din credințele păgâne mulți ani mai târziu. În sprijinul ideii lor, așa cum sa spus mai sus, ei atrag atenția asupra faptului că scrierile Noului Testament, cunoscute de savanții biblici ca fiind cele mai vechi și mai vechi, nu menționează ideea; și că Pavel este complet ignorant, la fel ca și ceilalți scriitori.

(3) Că cuprind Evangheliile Sfântului Matei și Sfântului Luca

dovezi interne ale introducerii povestirii la o dată ulterioară. Această chestiune o vom analiza acum, din punctul de vedere al criticii superioare din corpul Bisericii.

În primul rând, să luăm în considerare Evanghelia Sfântului Matei.

Majoritatea oamenilor acceptă acest lucru așa cum a scris Sfântul Matei, în propria sa mână, în timpul slujirii sale; și că Evanghelia, cuvânt cu cuvânt, este lucrarea acestui mare apostol. Această idee, însă, nu este pentru o clipă deținută de clerul educat, așa cum se poate observa printr-o referire la orice lucrare teologică de frunte din ultimii ani, sau chiar în paginile unei bune enciclopedii.

Anchetatorii au desfășurat investigații sârguincioase cu privire la paternitatea probabilă a cărților Noului Testament, iar rapoartele lor i-ar surprinde pe mulți credincioși care nu sunt familiarizați cu faptele cazului. Nu există nicio justificare, în afara tradiției și obiceiurilor, pentru credința că Matei a scris Evanghelia atribuită lui, cel puțin în forma ei actuală.

Fără să ne adâncim în argumentul cercetătorilor (care poate fi găsit în orice lucrare recentă despre Istoria Evangheliilor) am spune că concluzia general acceptată acum de autorități este că Evanghelia atribuită în mod obișnuit Sfântului Matei este opera mâinii. sau mâini.necunoscut, produs în ultima parte a secolului I d.Hr., scris în greacă și, cel mai probabil, o extindere sau o elaborare a anumitor scrieri aramaice intitulate „Spuse ale lui Isus", despre care se crede că ar fi fost scrisă de Matei însuși.

Cu alte cuvinte, chiar și cei mai conservatori critici nu pretind că Evanghelia Sfântului Matei este altceva decât o extindere, o elaborare sau o dezvoltare a scrierilor anterioare ale lui Matei, scrise cu mulți ani înainte de elaborarea prezentei „Evanghelie". Cei mai radicali critici au o viziune și mai puțin respectuoasă.

Acesta fiind adevărul, se poate observa cu ușurință cât de ușor i-ar fi fost „făcătorului" din zilele din urmă să introducă legenda actuală de atunci a Nașterii Fecioarei, preluată din surse păgâne.

Ca o dovadă internă suplimentară a unei astfel de interpolări a materiei externe, criticii subliniază faptul că, în timp ce Evanghelia lui Matei afirmă că Iosif a fost pur și simplu presupusul tată al copilului Mariei, Evanghelia însăși, în primul său capitol (Matei 1) oferă genealogia lui Isus. de la David la Iosif, soțul Mariei, pentru a dovedi că Isus a venit din „Casa lui David", conform tradiției mesianice.

Capitolul începe cu cuvintele: „Cartea genealogiei lui Iisus Hristos, fiul

lui David, fiul lui Avraam” (Mat. 1), apoi continuă să numească paisprezece generații de la Avraam până la David; paisprezece generații de la David până în zilele exilului în Babilon; și paisprezece generații din zilele Babilonului până la nașterea lui Isus.

Criticii atrag atenția asupra acestei relatări despre descendența lui Isus, prin Iosif, din casa lui David, care este doar unul dintre multele indicii că Matei original s-a înclinat destul de mult către punctul de vedere că Isus a fost Mesia evreu, venit să domnească pe tron. lui David, în loc de un avatar divin sau o întrupare.

Criticii subliniază faptul că, dacă Iosif nu ar fi adevăratul tată al lui Isus, unde ar fi scopul și scopul de a dovedi descendența lui din David prin Iosif?

Se întreabă în mod pertinent:

„De ce necesitatea sau scopul relatării genealogiei lui Iosif, așa cum se aplică lui Isus, dacă într-adevăr Isus nu a fost cu adevărat fiul lui Iosif?”

Explicația criticilor este că primele scrieri ale lui Matei nu conțineau nimic despre nașterea din fecioară, din moment ce Matei nu auzise de această legendă păgână și că el a dat în mod firesc genealogia lui Isus de la David și Avraam.

Dacă cineva omite versetele 18-25 din Evanghelia după Matei, se va vedea relația logică a genealogiei cu restul relatării; altfel este paradoxal, contradictoriu și ridicol, arătând cusăturile și cusăturile.

„Dar”, vă puteți întreba, „cum rămâne cu Profeția Mesianica menționată de Matei (1:23)?

Cu siguranță aceasta este o referire directă la profeția din Isaia 7:14.

Să examinăm această presupusă „profeție”, despre care s-au spus atât de multe, și să vedem ce referință are la nașterea lui Isus.

Revenind la Isaia 7, găsim aceste cuvinte, chiar înainte de „profeție”:

„Și Domnul a vorbit din nou lui Ahaz, zicând: Cere-i un semn de la Domnul Dumnezeul tău; cere-l în adâncuri sau în înălțimile înălțimilor. Dar Ahaz a spus: „Nu voi cere, nici nu voi ispiti”. Lordul.

Iar el a spus: Ascultă acum, casă a lui David; Nu este suficient să obosiți oamenii, dar vreți să-l obosiți și pe Dumnezeul meu? (Isaia 6:13).

Apoi vine „profeția”: „De aceea Domnul însuși îți va da un semn: Iată, o fecioară va rămâne însărcinată și va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel”.

Aceasta este „profeția” citată de scriitorul Evangheliei după Matei și a fost citată de secole în bisericile creștine, ca prezice nașterea miraculoasă a lui Isus. De fapt, teologii inteligenți știu că nu se referă deloc la Isus, în niciun fel, ci aparține unei alte apariții, așa cum vom vedea mai jos, și a fost injectată în narațiunea Evangheliei pur și simplu pentru a susține opiniile scriitorului. de acelasi.

Ar fi bine să adăugăm aici că multe dintre cele mai bune autorități susțin că traducerea greacă a cuvântului ebraic „almah” cu echivalentul „fecioară” în sensul obișnuit al cuvântului este incorectă.

Cuvântul ebraic „almah” folosit în textul ebraic original al lui Isaia nu înseamnă „fecioară”, așa cum termenul este folosit în general, ci mai degrabă „o tânără de vârstă căsătorită, o fată”, evreii au un cuvânt complet diferit pentru ideea de „virginitate”, așa cum termenul este folosit în general.

Cuvântul „almah” este folosit în alte părți ale Vechiului Testament pentru a indica o „tânără – o fată”, mai ales în Proverbele 30:19, în referirea la „calea persoanei cu slujitorul”.

Dar nu trebuie să intrăm în discuții de acest gen, spun Criticii Superiori, pentru că așa-numita „profeție” se referă la o cu totul altă chestiune. Se pare, spun ei, că Ahaz, un rege slab al Iudeii, era foarte tulburat pentru că Rezin, regele Siriei, și Pekah, conducătorul nordului Israelului, formaseră o alianță ofensivă împotriva lui și își mutaseră forțele combinate spre Ierusalim. .

În frica lui, el a căutat o alianță cu Asiria, o alianță care a fost dezaprobată de Isaia, care i-a protestat lui Ahaz cu privire la mișcarea propusă.

Regele era prea nervos de frică pentru a asculta argumentele lui Isaia, așa că acesta din urmă s-a lansat în profeție. El a profețit, în felul văzului din Răsărit, că țara va fi pustie și mizerie va aduce asupra Israelului, dacă politica sinucigașă ar fi adoptată. Dar a ținut speranța într-un viitor mai luminos după ce norii adversității trecuseră.

Va apărea un nou prinț înțelept, care să conducă Israelul la gloria de odinioară. Prințul s-ar fi născut dintr-o mamă tânără și numele lui ar fi Emmanuel, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi”.

Toate acestea s-au referit la lucruri într-un viitor relativ apropiat și nu s-au referit la nașterea lui Isus aproximativ șapte sute de ani mai târziu, care nu era un prinț care ședea pe tronul lui Israel și care nu a

adus slavă națională sau renume lui Israel, pentru că nu așa era misiunea lui. Învățații și oamenii bisericii evrei au afirmat adesea că profeția lui Isaia s-a împlinit prin nașterea lui Ezechia.

Nu există nicio dovadă în istoria iudaică a celor șapte sute de ani dintre Isaia și Isus că evreii considerau profeția lui Isaia ca fiind legată de așteptatul Mesia, ci în schimb s-a considerat că ar fi legată de un eveniment minor din istoria sa. După cum a spus un scriitor evreu:

„În întreaga vastă întindere a literaturii evreiești nu există nici un pasaj care să poată susține construcția conform căreia Mesia trebuie conceput în mod miraculos”.

Alți scriitori în acest sens au susținut aceeași afirmație, arătând că ideea unei nașteri din fecioară era străină minții evreiești, evreii au respectat și onorat întotdeauna foarte mult viața căsătorită și paternitatea umană, considerându-și copiii ca binecuvântări și daruri de la Doamne.Doamne.

Un alt scriitor al Bisericii a spus: „O fabulă ca cea a nașterii lui Mesia dintr-o fecioară ar fi putut să apară în altă parte mai ușor decât printre evrei; doctrina lor despre unitatea divină a plasat o prăpastie de netrecut între Dumnezeu și lume; înaltul lui respect pentru căsătorie. relație” etc., ar fi făcut ideea detestabilă.

Alte autorități sunt de acord cu această idee, insistând că ideea nașterii fecioare nu și-a luat naștere niciodată în profeția ebraică, ci a fost injectată în doctrina creștină din surse păgâne, spre sfârșitul secolului I, și a primit credință datorită afluxului de convertiți. . a popoarelor „păgâne” care au găsit în idee o corespondență cu credințele lor străvechi.

După cum a spus reverendul RJ Campbell, ministrul Templului orașului, Londra, în „Noua teologie” sa, „Niciun pasaj din Noul

Testament nu este, direct sau indirect, o profeție a nașterii din fecioară a lui Isus. A insista asupra acestui lucru. multora li se poate părea că dă o lovitură. un om de paie, dar dacă da, persoana de paie încă mai păstrează o cantitate mare."

Ne întoarcem acum la a doua relatare a nașterii fecioare, în Evanghelii, singurul alt loc în care este menționat, în afară de povestea lui Matei, considerată mai sus.

Această a doua mențiune o găsim în Luca 1:26-35, versetele fiind citate în prima parte a acestei lecții.

Au existat multe dispute cu privire la autoritatea reală a Evangheliei atribuită în mod obișnuit lui Luca, dar bibliștii sunt în general de acord că aceasta a fost ultima dintre primele trei Evanghelii (cunoscută în general ca „Evangheliile sinoptice").

Acești savanți sunt, de asemenea, în general de acord că autorul, oricine ar fi fost, nu a fost un martor ocular la evenimentele vieții lui Hristos.

Unele dintre cele mai bune autorități susțin că el a fost un neam (nu evreu), probabil un grec, deoarece stilul său literar grecesc este mult peste medie, vocabularul său este foarte bogat și dicția sa admirabilă.

De asemenea, se crede în general că aceeași mână a scris Cartea Faptele Apostolilor.

Tradiția spune că autorul a fost un anume Luca, un creștin convertit după moartea lui Isus, care a fost unul din trupa misionară a lui Pavel care a călătorit din Troa în Macedonia și care a participat la închisoarea lui Pavel la Cezareea; și care a împărtășit experiențele naufragiului lui Pavel în călătoria către Roma. Se crede că și-a scris

Evanghelia mult după moartea lui Pavel, în folosul și învățătura unui anume Teofil, un om de rang care locuia în Antiohia.

Scriitori critici mai înalți susțin că fie povestea nașterii fecioarelor a fost introdusă în narațiunea lui Luca de către un scriitor de mai târziu, fie că Luca la bătrânețe a adoptat acest punct de vedere care începea să câștige credință în rândul creștinilor convertiți de origine păgână, fiind același Lucas din această perspectivă. clasă. Se subliniază că, din moment ce Pavel, care a fost un prieten apropiat și profesor al lui Luca, nu a menționat nașterea din fecioară și nu a învățat nimic de acest fel, Luca trebuie să fi dobândit legenda mai târziu, dacă într-adevăr narațiunea a fost scrisă de el la acea data.. toate în evanghelia lui.

La fel, se observă că Luca dă și o genealogie a lui Isus, de la Adam, prin Avraam, David și Iosif.

Se presupune că cuvintele din paranteză „așa cum se presupune” din Luca 3:23 au fost inserate în text de un scriitor de mai târziu, deoarece nu ar avea nici un sens sau niciun motiv să urmărească genealogia lui Isus printr-un „presupus” tată.

Versetul în cauză spune astfel: „Și Isus însuși a început să aibă vreo treizeci de ani, fiind (după cum se presupune) fiul lui Iosif, care era fiul lui Eli” etc.

Elevii, desigur, observă că linia de descendență dată de Luca diferă foarte material de cea dată de Matei, arătând o lipsă de cunoștințe din partea unuia sau altuia scriitor.

În general, oamenii de știință consideră că este foarte remarcabil faptul că această relatare a nașterii din fecioară este dată de Luca, care a fost un înfocat student și adept paulin, având în vedere faptul că Pavel a ignorat întreaga legendă, dacă într-adevăr ar fi fost. . Cu

siguranță un om ca Pavel ar fi pus mare accent pe acest eveniment minunat dacă ar fi crezut în el sau dacă ar fi făcut parte din Doctrina creștină a timpului său.

Faptul că Luca a scris această relatare este un mare mister și mulți consideră că este mult mai ușor de acceptat teoria interpolării ulterioare a poveștii în Evanghelia după Luca, în special având în vedere indicațiile care se coroborează.

Rezumând punctele de vedere ale Criticii Superioare, putem spune că poziția generală luată de oponenții și negările Nașterii Fecioarei a lui Isus este următoarea:

1. Povestea nașterii fecioare se regăsește doar în partea introductivă a două dintre cele patru Evanghelii, Matei și Luca, și chiar și în acestea povestea pare să fi fost „adaptată” de scriitorii de mai târziu.

2. Chiar și Matei și Luca tac în această privință după declarațiile din partea introductivă a Evangheliilor lor, ceea ce cu greu s-ar putea întâmpla dacă povestea ar fi fost scrisă și crezută de scriitori, o astfel de acțiune din partea lor fiind contrară obiceiurilor umane și întâmplătoare. .

3. Evangheliile după Marcu și Ioan sunt absolut tăcute pe această temă; cea mai veche dintre Evanghelii, cea a lui Marcu, nu lasă nicio urmă din legendă; iar ultima Evanghelie, cea a lui Ioan, fiind la fel de liberă de pomenirea lui.

4. Restul Noului Testament nu respiră un cuvânt de istorie sau doctrină. Cartea Faptele Apostolilor, în general acceptată ca fiind scrisă și de Luca, ignoră în totalitate problema.

Pavel, dascălul lui Luca și marele scriitor al Bisericii primare, pare să

nu știe nimic despre Nașterea Fecioarei, sau o ignoră cu totul intenționat, acesta din urmă fiind de necrezut la un astfel de om.

Petru, primul apostol, nu face nicio mențiune despre istorie sau doctrină în marile sale epistole, fapt care este de neconceput dacă ar cunoaște și ar crede legenda.

Cartea Apocalipsei tăce și cu privire la această doctrină care a jucat un rol atât de important în istoria ulterioară a Bisericii.

Marile scrieri ale Noului Testament nu conțin nicio mențiune despre istorie, în afară de mențiunea scurtă din Matei și Luca, menționate mai sus.

5. Există multe versete în Evanghelii și Epistole care dovedesc că povestea era necunoscută scriitorilor sau că aceștia nu au acceptat-o. Genealogiile lui Iosif sunt citate pentru a dovedi descendența lui Iisus din David, care depinde în întregime de paternitatea reală a lui Iosif. Isus este menționat în mod repetat și liber ca fiind fiul lui Iosif.

Pavel și ceilalți apostoli se agață ferm de doctrina despre necesitatea morții lui Isus; Învierea lui din morți; și Înălțarea lui la ceruri etc. Dar ei nu aveau nimic de spus cu privire la necesitatea nașterii sale din fecioară sau la necesitatea acceptării unei astfel de doctrine; ei tac absolut asupra acestui punct, deși erau bărbați precauți, fără a omite vreo informație importantă. Detaliu al doctrinei. Pavel chiar vorbește despre Isus ca „din sămânța lui David”. (Romani 1:)

6. Nașterea Fecioara nu făcea parte din tradițiile timpurii sau din doctrina Bisericii, dar îi era necunoscută. Și nu este menționat în propovăduirea și învățătura apostolilor, așa cum s-a putut vedea prin referire la Cartea Faptele Apostolilor. Această carte, care relatează Faptele și Învățăturile Apostolilor, nu ar fi putut omite din neatenție o doctrină sau un punct de învățătură atât de important. Învățați

creștini atenți și conștiincioși insistă că mulțimile convertite la creștinism în primele zile trebuie să fi fost ignorante sau neinformate despre acest eveniment miraculos, care ar fi părut de neiertat din partea apostolilor dacă l-ar fi cunoscut și ar fi crezut. în adevărul ei.

Această stare de lucruri trebuie să fi durat până aproape în secolul al II-lea, când credințele păgâne au început să se filtreze din cauza afluxului mare de păgâni convertiți.

7.Există multe motive să credem că legenda a luat naștere din alte legende păgâne, religiile altor popoare fiind pline de povești de nașteri miraculoase de eroi, zei și profeți, regi și înțelepți.

8. Că acceptarea legendei nu este și nici nu ar trebui să fie o dovadă a credinței în Hristos și în creștinism. Acest punct de vedere este bine exprimat de reverendul Dr. Campbell, în „Noua teologie", când spune: „Credibilitatea și semnificația creștinismului nu sunt în niciun fel afectate de doctrina nașterii fecioare, cu excepția faptului că această credință tinde pentru a pune o barieră între Isus și rasă și pentru a face din el ceva ce nu poate fi numit uman în mod adecvat... Ca mulți alții, obișnuiam să iau poziția că acceptarea sau neacceptarea doctrinei nașterii fecioare era irelevantă. pentru că creștinismul era destul de independent de el, dar reflecția m-a convins că, de fapt, funcționează ca un obstacol în calea religiei spirituale și a unei credințe reale și vie în Isus.

Concluzia simplă și firească este că Isus a fost fiul lui Iosif și al Mariei și a avut o copilărie fără evenimente." Teologul german Soltau spune: „Oricine cere în plus ca un creștin evanghelic să creadă cuvintele „conceput de Duhul Sfânt Sfânt," născut din Fecioara Maria", devine cu bună știință participant la un păcat împotriva Duhului Sfânt și a adevăratei Evanghelii, așa cum ne-au transmis apostolii și școala lor în epoca apostolică".

Și acesta este, deci, rezumatul disputei dintre școala conservatoare a teologilor creștini, pe de o parte, și școlile liberale și radicale, pe de

altă parte. V-am dat o declarație a pozițiilor, pur și simplu pentru a înțelege problema. Dar, înainte de a trece la considerarea Învățăturilor Oculte, să ne punem o întrebare:

Cum explică Criticii Înalți pentru doctrina indubitabilă a Paternității Divine, așa cum este clar declarată în Noul Testament, având în vedere dovezile împotriva Nașterii Fecioarei? De ce menționarea frecventă și repetată a lui Isus ca „Fiul lui Dumnezeu”? Care a fost Doctrina Secretă care stă la baza Paternității Divine a lui Isus, pe care legendele păgâne au corupt-o în povestea teologiei Nașterii Fecioarei?

Ne temem că răspunsul nu se găsește în cărțile și predicile Criticii superioare și nici în cele ale teologilor conservatori.

Să vedem acum ce lumină pot arunca Învățăturile Oculte asupra acestui subiect întunecat!

Există o Doctrină Interioară care explică misterul.

Acum, în primul rând, nu există nicio referire în Învățătura Ocultă la vreo trăsătură miraculoasă legată de nașterea fizică a lui Isus.

Nu este neagă în mod expres, este adevărat, dar Învățăturile nu conțin nicio referire la ea, iar toate referirile la subiectul filiației lui Isus vorbesc despre Iosif ca pe tatăl său și despre Maria ca pe mama sa. Cu alte cuvinte, familia este tratată ca fiind formată din tată, mamă și copil, așa cum este cazul oricărei familii.

Învățăturile Oculte intră în foarte multe detalii despre calitatea de Fiu Spiritual a lui Isus, așa cum vom vedea în curând, dar nu este menționată nicio concepție sau naștere fizică miraculoasă.

Putem înțelege cu ușurință de ce legenda nașterii fecioare nu ar atrage pe ocultiști, dacă luăm în considerare doctrinele acestora din urmă.

Ocultiștii acordă puțină atenție corpului fizic, decât ca templu al spiritului și locuință a sufletului.

Corpul fizic, pentru ocultist, este o simplă înveliș material, schimbându-și constant celulele constitutive, servind la adăpostirea sufletului individului, iar atunci când este aruncat și aruncat, nu este nimic mai mult decât orice altă bucată de material care se dezintegrează.

Ei știu de existența sufletului separat de corp, atât după moartea lui, cât și chiar în timpul vieții sale, în cazul Călătoriei Astrale etc. Și în multe alte moduri, devine firesc ca Ocultistul să-și considere corpul, iar corpurile altora, ca simple „cochilii", să fie tratate bine, folosite în mod corespunzător și apoi aruncate în mod voluntar sau schimbate cu alții.

Având în vedere faptele de mai sus, puteți vedea cu ușurință că orice teorie sau doctrină care a făcut ca Absolutul, Dumnezeu, să umbrească imaginea unei femei umane, trupul și să o facă să conceapă fizic un copil, ar părea grosolană, barbară, inutilă și în sfidarea.la legilor naturale stabilite de Cauza Cauzelor.

Ocultistul vede în concepția fiecărui copil, lucrarea Voinței Divine, fiecare concepție și naștere un miracol. Dar el vede Legea Naturală care stă la baza fiecăreia și crede că Voința Divină funcționează întotdeauna sub Legile Naturale, aparentele miracole și excepții de la acestea, care rezultă din dominația și funcționarea unei legi necunoscute în general.

Dar ocultistul nu cunoaște nicio lege care să producă concepție prin alte procese decât cele fiziologice.

Pe scurt, ocultistul nu consideră corpul fizic al lui Isus ca pe Isus însuși; el știe că adevăratul Isus este ceva cu mult mai mare decât trupul său și, în consecință, nu vede mai multă nevoie de o concepție miraculoasă a trupului său decât ar face-o. printr-o creaţie miraculoasă a mantiei Sale.

Trupul lui Isus era doar substanță materială; Adevăratul Isus era Duh.

Ocultiștii nu îl consideră pe Iosif ca fiind părintele adevăratului Isus: nicio ființă umană nu poate produce sau crea un suflet. Așa că ocultistul nu vede niciun motiv să accepte vechea doctrină păgână a nașterii fizice din fecioară, care s-a strecurat în creștinism din surse exterioare.

Pentru ocultist, există o naștere virgină reală de o natură complet diferită, așa cum vom vedea mai jos.

Dar nu a fost așa cu oamenii care s-au înghesuit în rândurile creștinismului spre sfârșitul secolului I, provenind din popoare păgâne și aducând cu ei legendele și doctrinele lor păgâne.

Acești oameni credeau că Corpul este persoana Regală și, prin urmare, îi acordau cea mai mare importanță.

Acești oameni erau aproape materialiști ca urmare a părerilor lor păgâne asupra vieții.

Ei au început să influențeze grupul mic de creștini originari, iar în curând învățăturile originale au fost înăbușite de greutatea doctrinelor păgâne.

De exemplu, ei nu au reușit să înțeleagă ideile frumoase de nemurire ale creștinilor originari, care susțineau că sufletul a supraviețuit morții și dezintegrarii trupului. Ei nu puteau înțelege acest adevăr transcendental; ei nu știau ce înseamnă termenul „suflet", așa că au înlocuit doctrina lor păgână despre învierea corpului fizic.

Ei credeau că la un moment dat va veni o zi mare, în care morții vor învia din mormintele lor și vor trăi din nou.

Grosimea acestei idei, în comparație cu frumoasa doctrină a nemuririi sufletului a creștinilor originali și a creștinilor avansați de astăzi, este destul de dureroasă.

Și totuși acești convertiți păgâni au înăbușit de fapt adevăratele învățături cu doctrina lor brută despre învierea trupului.

Acești oameni nu puteau înțelege cum ar putea un om să trăiască fără corpul său fizic, iar pentru ei viața de apoi a însemnat o înviere a trupurilor lor moarte înapoi la viață. Pentru ei, cadavrele aveau să rămână moarte, până în Ziua Mare, când aveau să trăiască din nou.

Nu există nicio învățătură printre acești oameni cu privire la părăsirea sufletului din trup și la trăirea din nou pe planuri superioare. Nu, acești oameni nu știau nimic de acest gen, erau incapabili de idei și idealuri atât de înalte, erau materialiști și căsătoriți cu trupurile lor iubite de animale și credeau că trupurile lor moarte vor reveni într-un fel ca prin minune la viață. cândva în viitor, când vor trăi din nou pe pământ.

Având în vedere cunoștințele moderne despre natura materiei și faptul că ceea ce este corpul unei persoane astăzi poate fi corpul altei persoane mâine - acea materie se schimbă și se reconvertește constant

- acea materie universală folosită pentru a forma corpuri de animale, plante, oameni, sau să locuiască în gaze chimice, sau combinații în lucruri anorganice – având în vedere aceste adevăruri acceptate, „învierea corpului" pare o invenție jalnică a minții unui popor primitiv și ignorant și nu este o învățătură spirituală înaltă. De fapt, s-ar putea să fie mulți dintre voi care s-ar îndoi că creștinii din acea vreme au învățat așa, dacă nu ar fi fost incontestabila înregistrare istorică și rămășița doctrinei în sine îmbălsămată în „Crezul apostolilor", în pasajul „ Eu cred în învierea cărnii" care se citește zilnic în biserici, dar a cărui doctrină nu este predată aproape niciodată în aceste zile și pe care puțini creștini o cred; de fapt, este ignorat sau chiar negat de majoritatea.

Dr. James Beattie a scris: „Deși omenirea a fost în orice moment convinsă de nemurirea sufletului, învierea trupului a fost o doctrină specifică creștinismului timpuriu". ST Coleridge a scris:

„Unii dintre cei mai influenți scriitori creștini timpurii au fost materialiști, susținând că sufletul este material, corporal".

Se pare că în acele vremuri unii susțineau că sufletul era necorporal, conform părerilor lui Platon și al altora, dar că teologii creștini ortodocși considerau acest lucru ca pe o viziune nelegiuită și nebiblică. Justin Martyr a argumentat împotriva naturii platonice a sufletului. Chiar și unii scriitori din zilele din urmă nu au ezitat să-și exprime părerile asupra acestui subiect, fiind de acord cu primii frați ortodocși.

De exemplu, Dr. RS Candlish a spus:

„Trăiește din nou în corp, în același corp, în ceea ce privește toate proprietățile esențiale și toate intențiile și scopurile practice, în care trăiești acum. Nu trebuie să trăiesc ca o fantomă, un spectru, un spirit, trebuie să trăiesc atunci așa cum trăiesc acum, în trup".

Motivul pentru care Biserica primară a pus atât de mult accent pe această doctrină a Învierii Trupului, a fost pentru că o sectă internă, gnosticii, a susținut contrariul, iar spiritul partizan al majorității i-a dus la cealaltă extremă, până când au fost complet. a negat-o.orice alte idei şi a insistat asupra învierii şi revitalizării corpului fizic.

Dar, în ciuda încurajării oficiale a acestei teorii grosolane, ea s-a scufundat treptat într-o adevărată nesemnificație, deși umbra ei încă persistă în crez și cuvânt.

Spiritul său a regresat și a murit înaintea ideii înaintate a nemuririi sufletului care s-a întors din nou și din nou la creștinism până când a fost învingător.

Și așa cum a spus prof. Nathaniel Schmidt, în articolul său despre acest subiect într-o enciclopedie majoră,

„... Doctrina nemuririi naturale a sufletului uman a devenit atât de mult o parte a gândirii creștine, încât învierea și-a pierdut în mod natural semnificația vitală și practic nu a avut loc în marile sisteme de filozofie elaborate de gânditorii creștini în timpurile moderne. ". Și totuși, Biserica continuă să repete cuvintele acum lipsite de sens: „Cred în Învierea Trupului”.

Și deși practic nimeni nu crede asta acum, totuși recitarea cuvintelor și declararea credinței cuiva în ele constituie o cerință necesară pentru admiterea în Biserica Creștină de astăzi.

Aceasta este dominația persistentă a formelor și gândurilor moarte asupra oamenilor vii.

Și, așa că se poate vedea cu ușurință din cele spuse, de ce primii creștini, pe la sfârșitul secolului I d.Hr., au acordat atât de multă

importanță concepției fizice și nașterii lui Isus. Pentru ei, trupul fizic al lui Isus era Isus însuși.

Restul urmează natural, inclusiv Nașterea Fecioara și Învierea Fizică. Avem încredere că acum înțelegeți această parte a subiectului.

Am auzit creștini devotați șocați de ideea că Isus s-a născut dintr-un tată și o mamă omenești, în modul natural al rasei.

Păreau să creadă că mirosea a impuritate.

O astfel de noțiune este rezultatul unei idei pervertite despre sacralitatea funcțiilor naturale, o viziune a impurității, în care totul este pur.

Ce perversiune să consideri impură caracterul sacral al Paternității și Maternității umane!

Persoana de adevărată spiritualitate vede în Treimea Divină a Tatălui, a Mamei și a Pruncului ceva din cel mai curat și mai sacru, ceva care îl apropie pe om de Dumnezeu.

Este copilul frumos, ținut în îmbrățișarea iubitoare a mamei sale, un simbol și un tip de impuritate?

Este grija veghetoare și dragostea Tatălui față de copil un rezultat impur al unei cauze impure?

Inima ta nu îți spune altceva?

Uită-te la binecunoscuta imagine din Călătoria în Egipt, cu Maria purtând pruncul, și amândoi păziți și protejați de soț și tată, Iosif, nu este acesta un simbol frumos al sfințeniei Paternității?

Avem încredere că cei mai mulți dintre voi care citiți aceste pagini au avansat spiritual dincolo de punctul în care Familia este o chestiune de sugestie și relație impură.

Și, acum, care sunt Învățăturile Oculte — Doctrina Secretă — despre Nașterea Reală Fecioară a lui Isus?

Numai asta: că Duhul lui Isus era proaspăt din sânul Absolutului — Duhul DUHULUI — o Naștere Fecioară a Duhului.

Duhul Său nu călătorise pe calea grea ascendentă a Reîncarnării și a Renașterilor repetate, ci era un Duh Fecioară proaspăt născut din DUHUL, un Fiu însuși al Tatălui, născut, nu creat.

Acest Duh Fecioar s-a întrupat în trupul Său și acolo a început viața persoanei, nu pe deplin conștientă de propria Sa natură, ci trezindu-se treptat la cunoaștere ca orice suflet uman, până când, în cele din urmă, adevărata natură a Ființei Sale a izbucnit în el și El. a văzut că era cu adevărat Dumnezeu întrupat.

În scurta sa viață de treizeci și trei de ani, treizeci de ani de pregătire și trei ani de slujire, Isus a simbolizat și a simbolizat Viața Rasei.

Așa cum s-a trezit cu o perspectivă asupra Naturii sale Divine, la fel și rasa se va trezi în timp.

Fiecare act din Viața lui Isus a reprezentat și a simbolizat viața fiecărui suflet individual și a rasei. Cu toții avem Grădina Ghetsimani: fiecare este răstignit și urcă în planuri superioare.

Aceasta este Doctrina Ocultă a Nașterii Fecioarei a lui Hristos.

Nu este demn?

Nu este cel puțin o concepție mai înaltă a minții umane decât legenda fizică a nașterii fecioare?

Pe măsură ce continuăm cu lecțiile noastre, vom scoate la iveală detaliile Învățăturilor Oculte referitoare la Natura Divină a lui Hristos – Spiritul din Forma Umană. Și, în aceste referințe și instrucțiuni, veți vedea și mai clar acea natură a Nașterii Fecioare Spirituale a lui Isus.

Creștinii originari au fost instruiți în Adevărul despre Nașterea Fecioara, adică cei care erau suficient de inteligenți pentru a-l înțelege.

Dar după ce marii Maeștri au murit, iar succesorii lor au devenit prea zeloși în dorința lor de a-i converti pe străini, afluxul acestora din urmă a depășit treptat învățăturile originale, iar Nașterea și Învierea trupului din Fecioară fizică au devenit Doctrine și Articole de Credință. considerate de o importanţă vitală de către noii conducători ortodocşi.

A fost nevoie de secole de luptă mentală și dezvoltare spirituală pentru a aduce Lumina Adevărului în acest colț întunecat al Credinței, dar lucrarea este deja în curs de desfășurare și minți mari în Biserică, precum și cele din afară. ale Bisericii, încep să arunce deoparte vechea legendă ca o relicvă uzată a zilelor primordiale când norul Ignoranței eclipsa Lumina Adevărului.

Pentru a încheia această lecție, să aruncăm o privire încă o dată la cuvintele eminentului divin, Dr. Campbell, în Noua sa teologie, în care afirmă:

„Dar de ce să ezitați la întrebare? Măreția lui Isus și valoarea revelației sale pentru omenire nu sunt în niciun fel sporite sau diminuate de modul în care a pătruns în lume.

Fiecare naștere este la fel de minunată pe cât ar putea fi o naștere din fecioară și la fel de minunată ca un act direct al lui Dumnezeu. O concepție supranaturală nu are nimic de-a face cu valoarea morală și spirituală a persoanei care ar trebui să intre în lume în acest mod anormal.

Cei care insistă asupra doctrinei vor fi în pericol să demonstreze prea multe, pentru că dusă la concluzia ei logică, îl scoate pe Isus cu totul din categoria umanității în orice sens real".

Să avem încredere că acești critici mai înalți se pot informa despre adevărurile Învățăturilor Oculte, care furnizează Cheia Pierdută și aduc Reconcilierea și care arată cum și de ce Isus este, în tot și în tot adevărul, FIUL LUI DUMNEZEU, născut. și necreat, dintr-o substanță a Tatălui, o părticică a Duhului Prea Pur proaspăt din Oceanul Spiritului și eliberat de Karma Încarnărilor trecute, cum El a fost uman și totuși mai mult decât uman.

În următoarea noastră lecție vom lua relatarea vieții secrete a lui Isus de la apariția sa, copil în Templu, printre Bătrâni, până la vârsta de treizeci de ani a apărut pe scena slujirii lui Ioan Botezătorul, și și-a început propria sa slujire scurtă de trei ani, care a fost încheiată prin Răstignire și Înălțare. Aceasta este o fază a subiectului de interes intens și de natură surprinzătoare, din cauza necunoașterii tradițiilor oculte din partea publicului larg.

A TREIA LECȚIE.

TINERETEA MISTICA LUI ISUS.

În ultima noastră lecție am promis să vă spunem povestea ezoterică a tinereții lui Isus. Și există o astfel de poveste de spus, deși bisericile știu puțin sau nimic despre ea. Bisericile nu au altceva decât obuzele care au fost întotdeauna proprietatea maselor. Miezurile reale ale adevărului au fost deținute de câțiva aleși. Legendele frăției mistice și ordinelor oculte au păstrat istoria intactă, iar acum vi se va oferi esența legendelor și tradițiilor mistice.

La sfârșitul primei noastre lecții i-am lăsat pe Iosif, Maria și pruncul Isus în Egipt, țara în care zburaseră pentru a scăpa de mânia tiranului Irod. Au locuit în Egipt câțiva ani, până la moartea lui Irod.

Deci Iosif s-a întors pe pași și s-a întors în țara lui, aducându-și soția și copilul cu el. Dintr-un motiv necunoscut celor familiarizați cu legendele și tradițiile, Iosif a decis să nu se stabilească în Iudeea, ci s-a îndreptat spre coastă și s-a întors la Nazaret, unde el și Maria s-au întâlnit inițial și s-au logodit.

Și astfel, în Nazaret, umilul oraș de munte, zilele copilăriei lui Iisus trecuseră, sărăcia cumplită a familiei fiind atenuată (conform legendei oculte) prin cadouri anuale de aur din mâinile mesagerilor deghizat ale vrăjitorilor.

Tradițiile spun că Isus și-a început studiul Legii ebraice când avea cinci ani. Se relatează că el a dat dovadă de o îndemânare și un talent neobișnuit în direcția stăpânirii nu numai a textului, ci și a spiritului Scripturilor ebraice și i-a întrecut cu mult pe colegii săi.

Se mai relatează că el a arătat o nerăbdare timpurie față de formalismul plictisitor al profesorilor săi ebraici și o dorință de a merge direct în inima textului dinaintea lui, pentru a discerne spiritul care l-a animat. Atât de mult încât El a doborât adesea asupra capului Său cenzura instructorilor Săi, care au ignorat spiritul învățăturilor în devotamentul lor față de forme și cuvinte.

Nazaretul era un loc de modă veche, iar el și locuitorii săi au devenit obiectul glumelor și glumelor oamenilor din Iudeea. Cuvântul „nazareno” a fost sinonim cu „loup”; "bădăran"; "agricultor"; etc., locuitorilor din cele mai la modă regiuni. Însăși îndepărtarea orașului a servit pentru a-l separa în spirit de restul țării. Dar aceeași îndepărtare a jucat un rol important în primii ani ai vieții lui Isus. Nazaretul, datorită locației sale deosebite, se afla pe linia mai multor rute de rulote.

Călătorii din multe țări au trecut prin oraș și s-au odihnit acolo peste noapte, uneori pentru câteva zile. Călători din Samaria, Ierusalim, Damasc, Grecia, Roma, Arabia, Siria, Persia, Fenicia și alte țări s-au amestecat cu Nazarinenii.

Iar tradițiile relatează că copilul Iisus s-ar strecura și vorbește cu cei din acești călători versați în cunoașterea ocultă și mistică și ar bea din diversele lor surse de cunoaștere, până când a fost la fel de bine informat despre aceste subiecte ca multe altele. un mistic de vârstă mijlocie. Tradițiile spun că băiatul i-a încântat și uimit deseori pe acești ocultiști călători prin înțelegerea sa minunată asupra doctrinelor și cunoștințelor lor secrete.

Și se mai spune că unii dintre cei mai înțelepți, văzând natura copilului, ar rămâne mai mult decât li se atribuie, pentru a adăuga ici și colo la diferitele părți ale tradiției oculte generale deținute de copil.

De asemenea, se învață că înțelepții i-au informat pe unii dintre acești călători despre copil, pentru ca ei să-i transmită un adevăr sau o învățătură pentru care era pregătit.

Și astfel copilul a crescut în cunoaștere și înțelepciune, zi de zi, an de an, până când în cele din urmă a avut loc un eveniment în viața Lui, care a fost subiectul de cel mai mare interes pentru toți creștinii și studenții Noului Testament de atunci, dar că fără explicația anterioară

nu este ușor de înțeles.

Sărbătoarea Paștelui avea loc în perioada stabilită din an – aprilie – când Isus avea treisprezece ani. Această sărbătoare a fost una dintre cele mai importante din calendarul evreiesc, iar toți evreii considerau respectarea ei cea mai sfântă datorie.

A fost sărbătoarea stabilită pentru amintirea și perpetuarea celui mai important eveniment din istoria poporului evreu, când Îngerul Morții a măturat toată țara Egiptului, rănind pe întâiul născut din fiecare casă a băștinașilor, de sus și de jos, dar cruţându-i pe toţi.casele captivilor evrei care însemnau pragurile uşilor lor cu sânge de jertfă ca semn al credinţei lor. Nu este aici locul pentru a da explicația acestui eveniment aparent miraculos, despre care elevii știu acum că se datorează unor cauze naturale. Doar am menționat-o în treacăt.

Legiuitorii din Israel au desemnat sărbătoarea Paștelui drept simbolul perpetuu al acestui eveniment cel mai important pentru națiune și fiecare evreu care merita sărea sa s-a simțit obligat să participe la împlinire și la împărtășire.

Fiecare evreu evlavios și-a propus să facă un pelerinaj la Ierusalim în timpul sărbătorii Paștilor, dacă ar fi putut cumva să se descurce.

La vremea sărbătoririi Paștilor despre care vorbim, Isus tocmai împlinise treisprezece ani, vârstă care îi dă dreptul, conform legii bisericești, la privilegiul de a sta cu adulții din neamul său la cina în biserică. de asemenea, să se alăture public cu congregația de bărbați la slujba de mulțumire din sinagogi.

Și astfel, în acest an, și-a însoțit tatăl și mama la Ierusalim și a făcut a doua sa vizită în Cetatea Sfântă. Se va aminti că prima Sa vizită acolo a fost când, când era copil, a fost purtat acolo din Betleem în brațele mamei Sale, în conformitate cu legea iudaică, iar în acel moment un

preot bătrân și o bătrână profetesă recunoscuseră public natura Sa divină. .

Tatăl, mama și fiul, trinitatea divină a relației umane, călătoreau încet pe drumul care ducea de la Nazaret la Ierusalim. Tatăl și mama erau îngrijorați de detaliile călătoriei, amestecate cu gânduri pioase despre festivalul sacru la care urmau să participe. Dar mintea băiatului era departe de lucrurile care ocupau gândurile părinților săi. Se gândea la adevărurile mistice profunde pe care le absorbise atât de ușor în ultimii ani și aștepta cu nerăbdare încântătoare întâlnirea sa mult așteptată cu misticii mai în vârstă în templele și locurile publice din Ierusalim.

Trebuie amintit că la baza învățăturilor ecleziastice iudaice și a formalismului, care era tot ceea ce era cunoscut de masa poporului, se afla o mare cantitate de ocultism și misticism evreiesc cunoscut de câțiva aleși. Cabala sau scrierile oculte iudaice au fost mult studiate de savanții evrei, iar această lucrare cu alte învățături similare au fost transmise verbal de la profesor la student și a constituit Doctrina Secretă a religiei ebraice.

Și spre cei învățați, învățători ai acestei Doctrine Secrete, Isus și-a îndreptat mintea și pașii Lui, deși părinții Săi nu știau acest lucru.

Patru sau cinci zile s-au consumat în călătorie și, în cele din urmă, Orașul Sfânt – Ierusalim – a apărut la vedere, minunatul Templu al lui Israel planând clar deasupra celorlalte clădiri. Formațiile de pelerini, din care făcea parte familia lui José, s-au format ordonat și conduse de flautişti, cântători au mărşăluit solemn pe străzile Orașului Sfânt, cântând și intonând Cântările Sacre folosite de credincioși cu această ocazie solemnă. .

Și băiatul mergea cu ceilalți, cu capul în jos și cu ochii care păreau să vadă lucruri departe de scena din jurul lor.

Au fost săvârșite ritualuri de Paște, au fost îndeplinite îndatoriri, au fost respectate ceremonii. Sărbătoarea Paștelui a durat o săptămână întreagă, dintre care primele două zile au fost cele mai importante și în care se săvârșeau ceremoniile obligatorii.

Fiecare familie a făcut jertfa de miel; fiecare familie a copt și a mâncat azimele. Frumoasa idee a Paștelui degenerase într-un oribil sărbătoare de sânge, pentru că se spune că în aceste ocazii mai mult de un sfert de milion de bieți miei nevinovați au fost tăiați și oferiți ca jertfă plăcută lui Iehova, care trebuia să-l facă. bucură-te de ea.această petrecere. potop de sânge al nevinovaților.

În împlinirea acestei idei barbare, altarele și curțile Templului Dumnezeului Viu au fost vopsite în roșu cu sângele vital al acestor

sărace făpturi, iar mâinile și hainele preoților unși ai lui Iehova erau pătate ca ale măcelarilor, pentru ca ei să se hrănească cu deșertăciunea unei concepții barbare despre Dumnezeire.

Toate acestea pentru „Slava lui Dumnezeu!”

Gandeste-te la asta!

Și gândiți-vă la sentimentul care trebuie să fi trezit în mintea mistică a lui Isus la această priveliște îngrozitoare.

Cum trebuie să fi fost revoltat sufletul Său de această prostituție a ritului sacru!

Și care ar fi fost gândurile Sale dacă ar fi știut că secole mai târziu se va ridica o mare religie, purtând numele Său, ai cărei adepți s-ar deda

cu aceeași idee falsă a sângelui sacrificial, care ar fi exprimată în imnuri despre „O fântână plin de sânge, care curge din venele lui Emmanuel”, și despre „păcătoșii scufundați sub acel potop sângeros care își pierd toate petele vinovate?” Oh, pentru prostituția adevărurilor și a învățăturilor sacre.

Nu este de mirare că un popor atât de saturat de ideile abominabile ale unei Zeități care se bucură de această curgere de sânge a omorât pe cel mai mare om al rasei lor, o Ființă care a venit să le aducă cele mai înalte adevăruri mistice și oculte. Și prototipurile sale au supraviețuit de-a lungul secolelor, chiar și astăzi, insistând asupra acestei idei de jertfă de sânge și ispășire a morții, nedemn de orice popor, cu excepția adoratorilor vreunui zeu-diavol păgân din regiunile îndepărtate ale celei mai întunecate Africii.

Dezgustat și indignat de acest spectacol barbar, copilul Isus s-a îndepărtat de părinții Săi și a căutat camerele îndepărtate și coridoarele Templului unde stăteau marii profesori ai Legii și Cabalei, înconjurat de studenții Lor.

Aici stătea băiatul și asculta învățăturile și disputele profesorilor și exponenților doctrinelor. De la un grup la altul rătăcea, asculta, medita și gândea. El a comparat învățăturile și a prezentat diferitele idei la piatra de încercare a adevărului, așa cum l-a găsit în propria Sa minte.

Orele au trecut repede fără ca băiatul să-și dea seama și s-a trezit pentru prima dată în mijlocul unei împrejurimi atât de plăcute. Discuțiile cu călătorii cu caravană au devenit nesemnificative în comparație cu cele ale marilor profesori oculti ai Israelului.

Căci trebuie amintit că era obiceiul marilor învăţători din acea vreme să-i instruiască astfel pe cei care erau atraşi de compania lor. Și cu Ierusalimul fiind centrul culturii și al învățării lui Israel, marii profesori au locuit acolo. Și astfel se va vedea că Isus era acum chiar la sursa Doctrinelor Ebraice Secrete și în prezența reală a marilor

învățători.

În a treia zi a început o dizolvare a marii adunări a celor două milioane de oameni care făcuseră pelerinajul în Orașul Sfânt. Cei mai săraci dintre sac au plecat primii, după ce au îndeplinit riturile obligatorii din primele două zile.

Iar Iosif și Maria se numărau printre cei care se pregăteau să-și întoarcă pașii către casele lor îndepărtate. Prietenii și vecinii lui s-au adunat și se pregătesc pentru întoarcere. Dar în ultimul moment, părinții au descoperit că copilul, Iisus, a dispărut.

Au fost alarmați, dar prietenii le-au spus că băiatul lor a fost văzut în compania unor rude și vecini care circulau pe același drum, care îi precedaseră doar câteva ore. Oarecum calmi, părinții au plecat cu compania lor, sperând să-l ajungă din urmă pe copil înainte de căderea nopții.

Dar când au ajuns la prima stație de pe traseul caravanelor, un oraș numit Beroth, și noaptea s-a coborât asupra lor, iar copilul nu a apărut printre vecini și rude, părinții au fost foarte necăjiți. Au dormit puțin în noaptea aceea, iar când au apărut primele raze de zori, s-au despărțit și au revenit pe pașii lor spre Ierusalim, căutând copilul pierdut aparent în marea capitală printre sutele de mii de pelerini.

Fiecare mamă și fiecare tată vor intra în sentimentele lui José și María în întoarcerea lor frenetică în oraș și în căutarea ulterioară a copilului pierdut. Au întrebat ici și colo despre copil, dar nu au găsit nicio urmă de el. Și noaptea a venit fără o rază de speranță. Și a doua zi a fost la fel de lipsită de rezultate. Și a doua zi după.

Timp de trei zile, părinții devotați au căutat în departe fiul lor iubit, dar nu au primit niciun cuvânt de încurajare. Se pare că băiatul pierduse din vedere mulțimea mare și străzile întortocheate. Părinții

și-au reproșat reciproc lipsa de grijă și prudență. Nimeni, cu excepția unui părinte, nu își poate imagina angoasa și teroarea.

Au vizitat de multe ori numeroasele curți ale Templului, dar nicio vedere sau cuvânt despre băiat nu le-a răsplătit căutarea. Altarele însângerate, costumele colorate ale preoților; cantecele; lecturi; Li s-a părut o glumă. Au vrut să se întoarcă în satul lor umil, cu fiul lor alături. Ei s-au rugat și l-au rugat pe Iehova să le acorde speranțele și dorințele lor, dar nu au primit niciun răspuns.

Apoi, în ultima zi, a avut loc un eveniment ciudat. Părinții, obosiți și zdrobiți, au rătăcit din nou prin Templu, vizitând de data aceasta una dintre curțile mai puțin frecventate. Au văzut o mulțime adunată: ceva important se întâmpla. Aproape instinctiv s-au apropiat de mulțime.

Și apoi, în mijlocul tăcerii neobișnuite a oamenilor, au auzit o voce copilărească ridicată la un ton potrivit unui cerc mare de ascultători și vorbind în tonuri de autoritate.

Era vocea copilului, Isus!

Cu pași nerăbdători, perechea a înaintat spre rândul interior al cercului. Și acolo, minune de minuni, și-au văzut fiul în centrul celor mai celebrați dascăli și doctori ai Legii din tot Israelul. Cu o expresie extatică în ochi, de parcă ar fi contemplat lucruri care nu sunt din această lume, copilul Hristos stătea într-o poziție și atitudine de autoritate, iar în jurul lui erau grupate cele mai mari minți ale vremii și ale pământului. atenție respectuoasă, în timp ce la o distanță mai mare stătea marele cerc al oamenilor de rând.

Când este amintită trăsătura rasială evreiască de reverență pentru bătrânețe și supunerea în consecință a Tineretului, spectacolul neobișnuit care a izbucnit în fața ochilor lui Iosif și Mariei este mai bine înțeles. Un simplu copil, un copil, chiar îndrăznind să vorbească

cu îndrăzneală în prezența profesorilor în vârstă, era nemaiauzit, iar ideea că cineva ca ăsta chiar ar îndrăzni să dispute, să certe și să învețe, într-o astfel de adunare, a fost ca un miracol. . .

Asa a fost!

Băiatul vorbea cu aerul și pe tonurile unui Maestru. El a întâlnit cele mai subtile argumente și obiecții ale anticilor cu puterea celui mai ascuțit intelect și înțelegere spirituală. El a dat deoparte sofismele cu o frază derogatorie și a adus argumentul la punctul său vital.

Mulțimea s-a adunat în volum mai mare, capetele și bărbile cărunte devenind din ce în ce mai respectuoase. Era evident pentru toți că un Maestru se ridicase în Israel sub forma unui băiat de treisprezece ani.

Stăpânul era evident în ton, gest și gândire. Misticul își găsise prima audiență, iar congregația sa era formată din gânditori și profesori de frunte ai țării.

Perspicacitatea magicienilor a fost verificată!

Apoi, într-o pauză de moment în discuție, s-a auzit un gâfâit de femeie: vocea Mamei. Mulțimea aruncă priviri nerăbdătoare și pline de reproș către Mary, care nu reușise să-și stăpânească entuziasmul.

Însă băiatul, uitându-se trist, dar afectuos, la părinții săi pierduți, îi aruncă o privire liniștitoare, care în același timp o îndemna să tacă până când își termina discursul. Și părinții au ascultat de voința nou trezită a fiului lor.

Învățătura s-a încheiat, băiatul a ieșit din poziție cu aerul unuia dintre

Bătrâni și s-a alăturat părinților săi, care s-au mutat cât mai repede din mulțimea uluită. Atunci mama lui i-a reproșat, povestindu-i despre angoasa și căutările ei obositoare. Băiatul a ascultat calm și răbdător până a terminat.

Apoi a întrebat, cu aerul de autoritate proaspăt dobândit:

— De ce mă cauţi?

Iar când i s-a răspuns în maniera obișnuită a părinților, băiatul a căpătat un aer și mai mare de autoritate și pe un ton care, deși blând, era plin de putere, a răspuns:

„Nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu? Trebuie să mă ocup de treburile Tatălui Meu”.

Și părinții, simțindu-se în prezența Tainei care fusese mereu în preajma copilului, L-au urmat în tăcere dinspre Templul.

Și aici se încheie povestea Noului Testament despre copilul Iisus la vârsta de treisprezece ani, a cărui poveste nu este reluată până la apariția sa pe locul de predicare a lui Ioan Botezătorul, mai bine de șaptesprezece ani mai târziu, când copilul ajunsese la maturitate. an. bărbat de treizeci de ani.

Când și cum și-a petrecut acești șaptesprezece ani?

Noul Testament tăce total asupra acestui punct. Poate cineva care a citit cele de mai sus să-și imagineze că Isus și-a petrecut acești ani ca un tânăr și un tânăr în creștere, lucrând la banca tâmplarului tatălui Său din orașul Nazaret.

Nu ar fi insistat Maestrul, găsindu-și puterea și puterea, să dezvolte la fel?

Ar putea geniul divin, odată recunoscut pe sine, să se mulțumească să fie ascuns în mijlocul activităților materiale?

Noul Testament tăce, dar Tradițiile Oculte și Legendele Mistice ne spun povestea celor șaptesprezece ani pierduți, iar acum ți-o vom oferi.

Legendele și tradițiile organizațiilor și frățiilor mistice și oculte ne spun că, după apariția lui Isus și a Bătrânilor în Templu, și recuperarea lor de către părinții lor, aceștia din urmă au fost abordați de membrii organizației secrete de care aparțineau. Înțelepții, care le-a subliniat părinților nedreptatea planului de a-l ține pe băiat pe banca tâmplarului, atunci când acesta a arătat dovada unei dezvoltări spirituale atât de minunate și a unei înțelegeri intelectuale minunate a subiectelor importante.

Se relatează că, după o îndelungată și serioasă analiză a chestiunii, părinții au acceptat în cele din urmă planul propus de magi și le-au permis să-l ia pe băiat cu ei în propria lor țară și să se retragă, pentru ca acolo să primească instrucțiunile după care sufletul său tânjea și la care mintea îi era pregătită.

Este adevărat că Noul Testament nu coroborează aceste idei ascunse sub formă de legende, dar este și adevărat că nu spune nimic contrariul.

Păstrați tăcerea despre această perioadă importantă între șaptesprezece și optsprezece ani. Trebuie amintit că atunci când a apărut pe scena slujirii lui Ioan, Ioan nu l-a recunoscut, în timp ce

dacă Isus ar fi rămas în casa lui, vărul său Ioan și-ar fi cunoscut trăsăturile și înfățișarea personală.

Învățăturile oculte ne informează că cei șaptesprezece sau optsprezece ani ai vieții lui Isus despre care Evangheliile tăc, au fost plini de călătorii în țări îndepărtate, unde tinerii și tinerii au fost instruiți în știința și înțelepciunea oculta a diferitelor școli. Se învață că a fost dus în India, Egipt, Persia și alte regiuni îndepărtate, trăind câțiva ani în fiecare centru important și fiind inițiat în diferitele frății, ordine și corpuri care își aveau cartierul general acolo.

Unele dintre ordinele egiptenilor au tradiții ale unui tânăr Maestru care locuiește printre ei, și așa este cazul în Persia și India. Chiar și printre masarienii ascunși din Tibet și din munții Himalaya se găsesc legende și povești despre minunatul tânăr Maestru care a vizitat cândva acolo și și-a absorbit înțelepciunea și cunoștințele secrete.

Mai mult, există tradiții printre brahmani, budiști și zoroastrieni care vorbesc despre un tânăr profesor ciudat care a apărut printre ei, care a predat adevăruri minunate și care a stârnit o mare opoziție în rândul preoților diferitelor religii din India și Persia, din cauza sa. predicarea împotriva preoției și a formalismului și, de asemenea, pentru opoziția sa amară față de toate formele de distincție și restricție de castă.

Și aceasta, de asemenea, este în concordanță cu legendele oculte care învață că de la vârsta de douăzeci și unu până la vârsta de aproape treizeci de ani, Isus a slujit printre oamenii din India și Persia și din țările învecinate, în cele din urmă revenind în țara natală. a îndeplinit o slujire care a cuprins ultimii trei ani din viața sa.

Legendele oculte ne informează că El a trezit un mare interes în rândul oamenilor din toate țările vizitate de El și că El a stârnit, de asemenea, cea mai amară opoziție în rândul preoților, pentru că El s-a opus întotdeauna formalismului și preoției și a căutat să-i conducă pe oamenii din Mă întorc. Spiritul Adevărului și departe de ceremoniile și formele care au servit întotdeauna la întunecarea și întunecarea

Luminii Spiritului.

El a predat întotdeauna Paternitatea lui Dumnezeu și Frăția oamenilor.

El a încercat să aducă marile Adevăruri Ascunse la înțelegerea maselor de oameni care pierduseră Spiritul Adevărului în respectarea formelor exterioare și a ceremoniilor pretențioase.

Se relatează că în India El a adus asupra capului Său mânia brahmanilor care apărau distincțiile de castă, acel blestem al Indiei. El a trăit în colibele din Sudra, cea mai inferioară castă hindusă și, prin urmare, a fost considerat un proscris de clasele superioare.

Pretutindeni era privit de preoți și de castele superioare ca o slăbiciune și un perturbator al ordinii sociale stabilite. A fost un agitator, un rebel, un renegat religios, un socialist, un om periculos, un „cetăţean indezirabil", pentru cei care aveau autoritate pe acele meleaguri.

Dar semințele înțelepciunii Sale au fost semănate în stânga și în dreapta, iar în religiile hinduse de astăzi și în învățăturile altor țări răsăritene pot fi găsite urme ale Adevărului, a căror asemănare cu învățăturile înregistrate ale lui Isus arată că ele provin din din aceeași sursă și i-au tulburat grav pe misionarii creștini care de atunci au vizitat aceste meleaguri.

Și astfel, încet și răbdător, Isus a plecat înapoi acasă în Israel, unde avea să-și desăvârșească lucrarea lucrând timp de trei ani în propria rasă și unde urma să ridice împotriva Sa din nou împotrivirea preoților. și clasele superioare care aveau să aibă ca rezultat moartea Lui.

A fost un rebel împotriva ordinii stabilite a lucrurilor și s-a trezit cu un destin rezervat celor care sunt înaintea timpului lor.

Și, așa cum este din primele zile ale slujirii Sale și până în ultimele, așa este și astăzi, adevăratele învățături ale Omului întristărilor ajung mai ușor la inimile oamenilor de rând, în timp ce ele sunt batjocorite și combătute de cei cu autoritate bisericească și temporală. , în ciuda faptului că acești oameni pretind loialitate față de El.

El a fost întotdeauna un prieten al celor săraci și asupriți și urat de cei care dețineau autoritate.

Și așa, vedeți, învățăturile oculte arată că Isus a fost un profesor mondial, mai degrabă decât un simplu profet evreu. Lumea era publicul lui, iar toate rasele ascultătorii lui.

El și-a plantat semințele Adevărului în multe religii, în loc de doar una, iar aceste semințe încep să dea roadele lor cele mai bune chiar și acum în această ultimă zi, când adevărul despre Paternitatea lui Dumnezeu și Frăția oamenilor începe să se manifeste către să fie simțit de toate națiunile deopotrivă și devine suficient de puternic pentru a doborî pe bătrânul care a despărțit fratele de frate și crezul de crez.

Creștinismul, adevăratul creștin, nu este un simplu crez, ci un mare Adevăr uman și divin care se va ridica deasupra tuturor distincțiilor mărunte de rasă și crez și, în cele din urmă, va străluci asupra tuturor oamenilor deopotrivă, adunându-i într-un singur fel al Fraternității Universale.

Grăbește ziua cea mare!

Și așa îl părăsim pe Isus, îndreptându-ne încet spre Iudeea, țara tatălui Său și locul nașterii Sale. Aruncând un cuvânt aici, plantând o

sămânță acolo, și-a plecat pe drum. Vizitând această frăție mistică și odihnindu-se o vreme într-o altă retragere ascunsă, el și-a revenit încet pe calea tinereții sale.

Dar, deși călătoria Sa exterioară a fost aceea a unui student care călătorește pentru a-și desăvârși educația, El s-a întors ca Învățător și Instructor, purtând și semănând semințele unui mare Adevăr, care avea să crească și să aducă roade mari și care, în timp, va avea răspândit în întreaga lume în puritatea ei primitivă, în ciuda trădării și corupției sale din mâna acelora în grija cărora a lăsat-o atunci când a murit de pe scena muncii Sale.

Isus a venit ca un profet mondial, nu ca un simplu om sfânt evreu și cu atât mai puțin ca un Mesia evreu destinat să stea pe tronul tatălui său David. Și El și-a pus amprenta asupra tuturor popoarelor mari ale pământului prin călătoria Sa printre ele.

În toată Persia se găsesc multe tradiții ale lui Issa, tânărul Maestru care a apărut în acel pământ cu secole în urmă și care a predat Paternitatea lui Dumnezeu și Frăția persoanei. Printre hinduși se găsesc tradiții ciudate ale lui Jesoph sau Josa, un tânăr ascet, care a trecut prin Hind cu mult timp în urmă, denunțând legile de castă stabilite și asociindu-se cu oamenii de rând, care, ca și în Israel, „l-au ascultat cu plăcere. " ".

Chiar și în China se găsesc relatări similare despre tânărul agitator religios, propovăduind mereu Frăția poporului, cunoscută întotdeauna drept Prietenul Săracilor.

El a continuat și mai departe, semănând semințele libertății umane și aruncând de pe jugul tiraniei și formalismului bisericesc, ale căror semințe încolțesc să crească chiar și în aceste zile târzii. Da, Duhul adevăratelor Sale învățături dă deja roade în inimile oamenilor și, deși au trecut aproape două mii de ani, „sufletul” învățăturilor Sale sociale încă „coartă” înconjurul lumii.

LECȚIA A PATRA.

PRINCIPIUL MINISTERULUI.

Când Isus a ajuns în patria sa, după ani în care a călătorit prin India, Persia și Egipt, ocultiștii cred că a petrecut cel puțin un an printre diferitele loji și retrageri ale esenienilor. Referindu-ne la prima lecție din această serie, veți vedea cine și ce a fost această mare organizație mistică: Frăția Essen.

În timp ce se odihnea și studia în retragerile sale, atenția i s-a îndreptat către lucrarea lui Ioan — Ioan Botezătorul — și a văzut acolo că se deschidea o pană pentru marea lucrare pe care se simțea chemat să o facă în rândul propriului său popor.

Visele de a-și converti propria rasă, evreii, la concepția sa despre adevăr și viață s-au strecurat peste el și s-a hotărât să facă din această lucrare marea sarcină a vieții sale.

Sentimentul rasei este greu de învins și de eradicat, iar Isus a simțit că, până la urmă, iată-l în sfârșit, acasă, printre propriul său popor, iar legăturile de sânge și rasă au fost reafirmate.

El și-a lăsat deoparte gândurile anterioare despre o viață rătăcitoare în lume și a decis să planteze steagul Adevărului în Israel, pentru ca din capitala Poporului Ales să strălucească Lumina Duhului în întreaga lume. Iisus persoana, Iisus Iudeul, a fost cel care a luat această decizie. Din punctul de vedere cel mai înalt și mai larg, El nu a avut rasă; nici o țară; nici un oraș; dar natura lui de om a fost prea puternică și, cedând în fața ei, a semănat semințele pentru ruina sa supremă.

Dacă ar fi trecut pur și simplu prin Iudeea ca misionar călător, așa cum au făcut mulți alții înaintea lui, ar fi scăpat de pedeapsa guvernului. Chiar dacă ar fi stârnit ura și împotrivirea preoților, nu s-ar fi expus acuzației de a dori să devină Regele evreilor, sau Mesia evreu, venit să preia tronul lui David, strămoșul său.

Dar este inutil să ne permitem speculații de acest fel, căci cine știe ce rol joacă Destinul în marele plan Universal, cine știe unde se termină Liberul Arbitru și Destinul mută piesele de pe tablă, că Marele Joc Universal. Viața se va desfășura conform planului.

În timp ce era printre esenieni, așa cum am spus, Isus a auzit pentru prima dată de Ioan și a decis să folosească slujirea acestuia din urmă ca pe o pană de deschidere pentru propria sa mare lucrare. El le-a comunicat Părinților Esenieni hotărârea Sa de a călători mai târziu în lagărul de muncă al lui Juan, iar Părinții i-au trimis un mesaj în acest sens lui Juan.

Legendele spun că Ioan nu știa cine va veni, fiind doar informat că un mare Învățător din țări străine i se va alătura mai târziu și că el, Ioan, ar trebui să pregătească oamenii pentru venirea lui.

Iar Ioan a urmat aceste instrucțiuni de la superiorii săi din Frăția Esenianã până la literă, după cum veți vedea referindu-ne la prima noastră lecție și la Noul Testament. El a propovăduit pocăința; Justiţie; ritul esenian al botezului; și mai presus de toate Venirea Stăpânului. El le-a cerut ascultătorilor săi să se pocăiască:

„Pocăiți-vă, pentru că împărăția cerurilor este aproape!” — „Pocăiți-vă! pentru că vine Stăpânul!” strigă el energic.

Și când oamenii lui s-au adunat în jurul lui și l-au întrebat dacă el, Ioan, nu este cu adevărat Stăpânul, el le-a răspuns zicând:

"Nu, eu nu sunt Cel pe care îl cauți. După mine vine unul ale cărui sandale nu sunt."

„Eu vă botez cu apă, dar El vă va boteza cu Focul Duhului care este în El!”

Juan era un adevărat mistic, care și-a cufundat personalitatea în Lucrarea pe care a fost chemat să o îndeplinească și care se mândrea că este doar Premergătorul Maestrului, despre a cărui venire Frăția îl informase.

Și, așa cum v-am povestit în prima lecție, într-o zi a apărut în fața lui un tânăr, cu o înfățișare demnă și senină, privindu-l cu ochii expresivi ai unui adevărat Mistic. Străinul a cerut să fie botezat, dar Ioan, după ce a perceput rangul ascuns al străinului prin intermediul semnelor și simbolurilor Frăției, s-a răzvrătit împotriva Stăpânului care a primit botezul din mâna lui însuși, unul mult sub rangul ascuns al ciudatul.

Dar Iisus, străinul, i-a zis lui Ioan:

„Lăsați-l”, și a intrat în apă pentru a primi din nou ritul mistic, ca semn către oameni că El venise ca unul dintre ei.

Și atunci s-a petrecut acel eveniment ciudat, pe care îl știi, când un porumbel a coborât ca din cer și s-a cocoțat pe capul străinului și s-a auzit o voce blândă, ca suspinul vântului printre copaci, șoptind:

„Acesta este fiul meu iubit, în care mă bucur”.

Și atunci străinul, vădit copleșit de mesajul ciudat din Dincolo, s-a întors de la mulțime și s-a îndreptat spre deșert, ca și cum ar avea nevoie de o retragere în care să mediteze la evenimentele zilei și la munca pe care o avea. era pe cale să facă.putea acum să vadă vag întinzându-se în fața lui.

Studentul obișnuit al Noului Testament trece peste evenimentul lui Isus în pustiu cu puțină emoție sau deloc, considerându-l ca un simplu

incident la începutul carierei sale. Nu același lucru este valabil și pentru misticul sau ocultistul, care știe din învățăturile ordinului său că, în deșert, Isus a fost supus unui test ocult sever, menit să-și dezvolte puterea și să-și testeze rezistența.

De fapt, după cum știe fiecare membru avansat al oricăruia dintre marile ordine oculte, gradul ocult cunoscut sub numele de „Încercarea deșertului" se bazează pe această experiență mistică a lui Isus și are scopul de a simboliza încercările la care a fost supus.

Să considerăm acest eveniment atât de plin de sens și importanță pentru toți adevărații ocultiști.

Deșertul spre care Iisus și-a întors pașii era departe de râul în care fuseseră săvârșite ritualurile botezului. Lăsând în urmă malurile fertile și hectarele de pământ cultivat, s-a apropiat de deșertul teribil pe care până și băștinașii din acea parte a țării îl priveau cu groază superstițioasă.

Era unul dintre cele mai ciudate și mai sumbre locuri chiar și în acea parte ciudată și sumbre a țării. Evreii o numeau „Locația groazei"; „Locul pustiu al terorii"; „Regiunea îngrozitoare"; și alte nume care sugerează teama superstițioasă pe care a inspirat-o în inimile lor. Misterul Locurilor Deșertului se profila peste acest loc și doar cei mai curajosi dintre inimi s-au aventurat în incinta lui.

Deși asemănător unui deșert, locul abundea cu dealuri sumbre și falnice, bolovani, creste și canioane. Cei dintre cititorii noștri care au călătorit vreodată pe continentul american și au văzut unele dintre locurile pustii ale deșertului american și care au citit despre terorile Văii Morții sau Țările Alcaline, își pot face o idee despre natura acestui Deșertul în care a călătorit Maestrul.

Toată vegetația normală a dispărut treptat pe măsură ce El a intrat din

ce în ce mai adânc în acest loc teribil, până când nu a mai rămas altceva decât vegetația particulară a acestor locuri pustie, acele forme de viață vegetală care în lupta lor pentru existență reușiseră să supraviețuiască. adverse pentru a da naturalistului impresia că însăși legile vieții naturale ale plantelor au fost contestate și depășite.

Încetul cu încetul, viața animală abundentă din zonele joase a dispărut, până când în cele din urmă nu a existat niciun semn de astfel de viață, în afară de vulturii zburători de deasupra și de șarpele ocazional și de lucruri târâtoare sub picioare.

Tăcerea locurilor pustii a căzut asupra călătorului, planând greu peste El și în jurul locurilor pe care El și-a pus piciorul, coborând mai greu asupra Lui în fiecare clipă a înaintării Sale.

Apoi a fost o pauză de moment în scena îngrozitoare. A trecut pe lângă ultimul loc locuit din accesul în inima deșertului: micul oraș Engedi, unde se aflau vechile rezervoare de apă de calcar care alimentau regiunile inferioare ale teritoriului.

Puținii locuitori ai acestui îndepărtat avanpost al civilizației primitive se uitau cu uimire și uimire la silueta singuratică care trecea pe lângă ei cu ochi nevăzători și cu o privire aparent capabilă să străpungă dealurile falnice care se înălțau în depărtare, ascunzând colțuri și colțuri. piciorul persoanei a intrat. niciodată călcați în picioare, chiar și cei mai îndrăzneți dintre oamenii din deșert sunt descurajați de la vizita de poveștile ciudate despre creaturi și lucruri nesfânte, care au făcut din aceste locuri scena adunărilor lor ciudate și orgiilor diabolice.

Stăpânul apăsa din nou și din nou, dând abia atenție scenei dezolante care acum nu mai arăta decât dealuri întunecate, canioane întunecate și stâncă goală, ușurate doar de smocuri ocazionale de iarbă fibroasă a deșertului și forme ciudate de cactusi plini de tepi protectori. este armura ta împotriva dușmanilor tăi.

În cele din urmă, călătorul a ajuns în vârful unuia dintre dealurile mai înalte și s-a uitat la scena dinaintea lui. Și acea scenă era una care ar fi îngrozit inima unui om obișnuit.

În spatele Lui era țara prin care trecuse, care, deși neagră și sumbră, era ca un paradis pentru țara dinaintea Lui.

Dedesubt și în spatele Lui se aflau peșterile și locuințele aspre ale haiducilor și fugarilor din justiție care căutaseră avantajul îndoielnic al protecției față de legile persoanei.

Și departe, în depărtare, erau scenele slujirii lui Ioan Botezătorul, unde El putea vedea în imaginația sa mulțimea discutând despre apariția străinului Învățător, care fusese garantat de Glasul, dar care scăpase repede din scena și fugise de mulțimile care s-ar fi închinat cu bucurie Lui ca un Stăpân și s-ar fi ascultat de cea mai mică poruncă a Lui.

Apoi, când întunericul din nopțile următoare a căzut peste El, El a dormit pe stânca unui munte sălbatic, pe marginea unei prăpăstii mari, ale cărei laturi coborau o mie de picioare sau mai mult. Dar aceste lucruri nu l-au deranjat. Iarăși și iar El a apăsat pe aspectul fiecărui răsărit.

Fără hrană, el a înaintat cu îndrăzneală în Inima Dealurilor, unde Spiritul l-a condus la scena unei mari lupte spirituale despre care știa intuitiv că îl aștepta.

Cuvintele Vocii încă îl bântuiau, deși îi lipsea o înțelegere deplină a lor, pentru că nu descoperise încă ultimele adâncituri ale Minții sale spirituale.

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.”

ce au însemnat aceste cuvinte?

Și, chiar și așa, nu a venit niciun răspuns la acel strigăt al sufletului Său care căuta în zadar o soluție la acea enigmă.

Și a continuat să apăseze și mai departe, până când, în cele din urmă, a urcat pe pantele abrupte ale muntelui sterp și amenințător al Quarantanei, dincolo de care a simțit că lupta Sa va începe. Hrana nu a putut fi găsită: bătălia trebuia dusă fără ajutorul materialului pe care oamenii obișnuiți le consideră necesare pentru viață și putere. Și încă nu primise răspunsul la strigătul sufletului Său. Stâncile de sub picioarele Lui, cerul albastru deasupra capului Său, vârfurile înalte ale Moabului și Galaadului din depărtare, nu au dat nici un răspuns la dorința aprigă și insistentă pentru răspunsul la Ghicitoarea Vocii. Răspunsul trebuie să vină din interior și numai din Sine. Și în Inima Deșertului trebuie să rămână, fără hrană, fără adăpost, fără compania vreunei ființe umane până la sosirea Răspunsului. Și așa cum a fost cu Maestrul, așa este și cu adeptul: toți cei care ajung la punctul de dezvoltare în care Răspunsul este singurul posibil, trebuie să experimenteze acel sentiment teribil de „singurătate” și foamete spirituală și îndepărtarea teribilă a tot ceea ce prețuiești în lume, înainte ca Răspunsul să vină dinăuntru — din Sfânta Sfintelor Duhului.

Pentru a ne da seama de natura luptei spirituale care îl aștepta pe Isus în deșert, acea luptă care îl va aduce față în față cu propriul său suflet, trebuie să înțelegem dorul și așteptarea evreilor de la Mesia.

Tradițiile mesianice ajunseseră adânc înrădăcinate în mintea poporului evreu și a fost nevoie doar de scânteia unei personalități puternice pentru a aprinde întregul Israel într-un foc care avea să ardă cu înverșunare și să distrugă influențele străine care au înăbușit spiritul național.

Ideea unui Mesia care va izvora din coapsele lui David și va veni să-și ia locul cuvenit ca Rege al evreilor a fost încorporată în inima fiecărui evreu demn de acest nume. Israelul a fost asuprit de cuceritorii săi și a fost supus unui jug străin, dar când Mesia a venit să elibereze Israelul, toți evreii se vor ridica pentru a alunga invadatorii și cuceritorii străini; jugul Romei avea să fie aruncat și Israelul avea să-și ia din nou locul printre națiunile pământului.

Isus cunoștea foarte bine faptul acestei speranțe naționale.

Acesta fusese instalat în mintea Lui încă din copilărie. El reflectase adesea asupra ei în timpul pelerinajelor și șederii sale în țări străine.

Legendele oculte, însă, nu menționează că el s-a considerat Mesia până când a fost pe cale să reintre în propria sa țară, după anii de studiu și de slujire în străinătate. Se crede că ideea că El ar fi mult așteptatul Mesia a fost sugerată pentru prima dată de unii dintre profesorii esenieni, când S-a odihnit cu ei o vreme înainte de a se arăta lui Ioan Botezătorul.

I s-a subliniat că evenimentele minunate din jurul nașterii Sale indicau că El era un individ marcat destinat să joace un rol important în istoria lumii.

Deci, de ce nu era rezonabil să credem că acest rol urma să fie cel al lui Mesia venit să stea pe tronul tatălui Său David și destinat să scoată pe Israel din poziția sa întunecată pentru a străluci din nou ca o stea strălucitoare în cerul, firmamentul popoarelor?

De ce a fost nerezonabil ca El să conducă Poporul Aleș la al Său?

Isus a început să reflecteze asupra acestor lucruri. El nu avea absolut nicio ambiție materială pentru Sine și toate impulsurile și înclinațiile Sale erau pentru viața unui ascet ocult. Dar ideea unui Israel răscumpărat și regenerat a fost calculată pentru a arde sângele oricărui evreu, chiar dacă îi lipsea elementul de ambiție personală.

Întotdeauna își dăduse seama că era oarecum diferit de ceilalți bărbați și că îl aștepta o mare lucrare, dar nu-și înțelesese niciodată propria natură și munca pe care trebuia să o facă. Și nu este de mirare că conversația dintre esenieni l-a făcut să reflecteze cu atenție asupra ideii exprimate de aceștia.

Și atunci, minunatul eveniment al porumbelului și al Vocii, cu ocazia botezului Său, a părut aproape să verifice ideea esenienilor.

Era El cu adevărat Eliberatorul așteptat al lui Israel?

Cu siguranță El trebuie să descopere asta; Trebuie să tragi răspunsul din adâncul sufletului Său. Și astfel, el și-a căutat refugiu în deșert, simțind intuitiv că acolo, în mijlocul singurătății și pustiirii, își va lupta și va primi răspunsul.

A simțit că a ajuns într-o fază foarte importantă a vieții sale, iar întrebarea:

"Sunt eu?" trebuie rezolvată, odată pentru totdeauna, în acel moment și în acel loc.

Și așa a lăsat în urmă mulțimile admirative și adoratoare ale adepților lui Ioan și a căutat singurătatea locurilor pustii ale deșertului, unde a simțit că se va întâlni față în față cu propriul său suflet și va cere și primi răspunsul lui.

Și acolo sus, în adâncul Inimii pustiului, Isus s-a luptat în duh cu Sine însuși multe zile, fără hrană sau hrană și fără adăpost. Și lupta a fost teribilă, demnă de un suflet atât de mare. În primul rând, nevoile insistente ale organismului trebuiau combatute și stăpânite.

Se spune că punctul culminant al luptei fizice a venit într-o zi când Mintea Instinctivă, care se ocupă de funcțiile fizice, i-a cerut o cerere finală și disperată. A strigat după pâine cu toată forța firii sale. El L-a ispitit cu faptul că, prin propriile Sale puteri oculte, El a putut transforma chiar pietrele în pâine și a cerut ca El să facă miracolul pentru propriile Sale nevoi fizice, o practică considerată extrem de nedemnă de toți adevărații ocultiști și mistici.

„Preface această piatră în pâine și mănâncă”, strigă glasul Ispititorului.

Dar Isus a rezistat ispitei, chiar dacă știa că, prin puterea gândului său concentrat, va trebui mai întâi să-și imagineze piatra din mintea lui ca pe pâine și apoi să se concretizeze.

Puterea miraculoasă care a transformat apoi apa în vin și care a fost folosită din nou pentru a hrăni mulțimea cu pâini și pești, I-a fost disponibilă în acel moment pentru a satisface dorințele trupului Său și a rupe postul.

Nimeni, în afară de ocultistul avansat care a știut că va fi tentat să-și folosească puterile misterioase pentru a-și satisface dorințele personale, nu poate aprecia natura luptei prin care a trecut Isus și din care a ieșit învingător. Și ca Stăpânul ascuns care a fost, El și-a chemat Forțele Interioare și l-a învins pe Ispititor.

Dar o ispită și mai mare decât aceasta a apărut pentru a-l testa la

maximum. S-a întâlnit față în față cu ideea mesianismului și a regalității evreilor, despre care vorbim.

A fost El Mesia?

Și dacă da, care ar trebui să fie cursul vieții și acțiunile Lui?

Era el destinat să arunce deoparte mantia și toiagul ascetului și să poarte purpură regală și sceptru?

Avea de gând să abandoneze rolul de ghid spiritual și de învățător și să devină Rege și Conducător asupra poporului Israel?

Acestea au fost întrebările pe care le-a pus sufletului său și la care a cerut un răspuns.

Iar legendele mistice ne spun că Duhul Său a răspuns arătându-i două seturi de imagini mentale, cu siguranța că El ar putea alege oricare dintre ele după bunul plac și să le realizeze.

Prima imagine l-a arătat fidel instinctelor sale spirituale și loial misiunii sale, dar care l-a făcut de fapt „omul durerilor". El s-a văzut pe Sine însuși continuând să semene semințele Adevărului, care secole mai târziu avea să încolțească, să înflorească și să aducă roade pentru a hrăni lumea, dar acum a adus ura și persecuția celor care aveau putere și autoritate asupra capului Său.

Și a văzut fiecare pas succesiv, fiecare arătând apropierea sfârșitului, până când în cele din urmă s-a văzut încununat de spini și înfruntând moartea unui criminal pe cruce, între doi criminali ticăloși din cele mai de jos clase de oameni. Toate acestea le-a văzut și până și inima

lui curajoasă a simțit o boală mortală în finalul ignominios al tuturor: eșecul aparent al misiunii sale pământești.

Dar se relatează că unele dintre inteligențe puternice care locuiesc pe planurile superioare ale existenței s-au adunat în jurul lui și i-au dat cuvinte de încurajare, speranță și hotărâre. El sa trezit literalmente în mijlocul Oștii Cerești și inspirat de prezența lor.

Apoi această imagine și Ofia Ajutorilor Invizibili au dispărut și a doua imagine a început să apară în fața viziunii locuitorului solitar al naturii.

El a văzut imaginea lui însuși coborând de pe munte și anunțându-se ca Mesia, Regele evreilor, care venise să-și conducă poporul ales spre biruință și eliberare.

El s-a văzut salutat drept Cel Făgăduit al lui Israel și mulțimea adunându-se la steagul lui.

El S-a văzut în fruntea unei mari armate de cuceritori, mergând spre Ierusalim.

El s-a văzut pe Sine folosind puterile Sale oculte extrem de dezvoltate pentru a citi mintea dușmanului, pentru a cunoaște fiecare mișcare și intenție a acestora și mijloacele de a-i învinge.

El s-a văzut înarmându-și în mod miraculos și hrănindu-și oștile de luptă.

El S-a văzut lovind pe dușman cu puterile și forțele Sale ascunse.

El a văzut jugul Romei aruncat, iar falangele sale fugind peste granițe îngrozite și învinse rușinos.

S-a văzut urcând pe tronul lui David, strămoșul său.

El s-a văzut instituind o împărăție de cel mai înalt tip, care avea să facă din Israel națiunea conducătoare a lumii.

El a văzut sfera de influență a lui Israel întinzându-se în toate direcțiile, până când Persia, Egiptul, Grecia și chiar și Roma, cândva de temut, au devenit națiuni tributare.

S-a văzut în carul triumfător într-o zi mare de biruință, cu Cezar însuși legat de coada carului său, sclav al împăratului lui Israel.

El a văzut că curtea sa regală a depășit-o pe cea a lui Solomon și a devenit centrul lumii.

El a văzut Ierusalimul drept capitala lumii, iar El, Iisus din Nazaret, fiul regelui David, ca Conducătorul său, eroul său, semi-zeul său. Însuși apoteoza succesului uman este arătată în imaginea Lui însuși și a lui Israel iubit în imagine.

Și astfel Templul a fost văzut ca Centrul Gândirii Religioase din lume. Religia evreilor, modificată de propriile lor opinii avansate, ar fi religia tuturor oamenilor.

Și el ar fi purtătorul de cuvânt favorit al Dumnezeului lui Israel. Toate visele Părinților Evrei aveau să devină realitate în El, Mesia Noului

Israel a cărui capitală va fi Ierusalimul, Regina Lumii.

Și toate acestea prin simpla exercitare a puterilor sale oculte sub îndrumarea VOInței Sale. Se relatează că însoțind această a doua imagine și atrași de marea sa putere, au venit toate marile valuri de gândire din lume care fuseseră gândite de oamenii din toate timpurile care au gândit și au acționat Visele Puterii.

Acești nori s-au așezat peste El ca o ceață deasă, iar vibrațiile lor erau aproape copleșitoare. Și au sosit și oștile sufletelor fără trup ale celor care în viață căutaseră sau dobândiseră putere. Și fiecare s-a străduit să introducă în creierul Său Dorința de Putere.

Niciodată în istoria poporului Puterile Întunericului nu s-au reunit atât de mult pentru a ataca mintea unei ființe umane muritoare.

Ar fi fost de mirare că până și un om ca Isus a cedat?

Dar El nu a cedat.

Adunându-și forța interioară pentru a-i salva, El a alungat hoarda atacatoare și, printr-un efort al Voinței Sale, a măturat atât imaginea, cât și ispitele în uitare, strigând indignat:

— Îndrăznești să mă ispitești chiar și pe mine, Domnul și Stăpânul tău. Întoarce-te. eu, Demonii Întunericului”!

Și astfel ispita deșertului a eșuat, iar Isus a primit răspunsul sufletului său și a coborât din munți, înapoi la bântuielile oamenilor, înapoi la scena celor trei ani de trudă și suferință ai săi și înapoi la moartea sa. Și știa foarte bine tot ce Îl aștepta acolo, pentru că nu văzuse El Prima

Imagine?

Isus și-a ales cariera.

Stăpânul a coborât din munți și a părăsit deșertul spre locul unde erau adunați Ioan și urmașii lui. Odihnindu-se o vreme și înviorându-se cu mâncare și băutură, și-a adunat energiile pentru marea sa lucrare.

Urmașii lui Ioan s-au adunat în jurul Lui, plini de ideea că El era Mesia care venise să-i conducă la biruință și triumf.

Dar El i-a dezamăgit prin maniera Sa calmă și ușoară și prin respingerea Sa față de pretențiile regale.

"Ce vrei de la mine?" i-a întrebat, iar mulți, stânjeniți, și-au părăsit cercul și s-au întors la mulțime.

Dar niște suflete smerite au rămas și în jurul acestor câteva s-au adunat încă câteva, până când în cele din urmă s-a format un mic grup de studenți credincioși: primul grup de ucenici creștini.

Această trupă era compusă aproape în întregime din pescari și bărbați cu ocupații umile similare. Era o absență a oamenilor de rang sau poziție socială. Oamenii lui erau din „oamenii simpli” care au oferit recruți pentru toate religiile majore.

Și după un timp, Isus a părăsit locul, urmat de trupa lui de ucenici, care au atras noi membri din fiecare loc de întâlnire.

Unii au rămas pentru o perioadă scurtă de timp, în timp ce alții i-au înlocuit pe cei slabi de inimă și de puțină credință. Dar trupa a crescut treptat, până când a început să atragă atenția autorităților și a publicului.

Isus a negat constant că ar fi Mesia, dar raportul că El a fost, a început să se răspândească, iar autoritățile au început acel sistem de spionaj și supraveghere care a urmat pașii Lui timp de trei ani și, în cele din urmă, a dus la moartea Lui pe Cruce. Și această suspiciune a fost încurajată de preoția evreiască care a început să-l urască pe tânărul maestru a cărui opoziție față de tirania și formalismul lor era destul de marcată.

Într-o zi, trupa a ajuns într-un mic oraș din Galileea, iar Isus și-a început întâlnirile și învățăturile obișnuite. Aproape de locul unde s-au întâlnit era o casă în care se făceau pregătiri pentru o petrecere de nuntă. Ceremonia de nuntă a fost întotdeauna o ocazie importantă în rândul evreilor. Sunt permise pregătiri mai elaborate în funcție de dimensiunea pungii părinților fetei. Rudele de departe și de aproape se adună la sărbătoare.

Isus s-a dovedit a fi o rudă îndepărtată a miresei și, conform obiceiului, a fost invitat la petrecere.

Oaspeții au început să se adune, fiecare depunându-și sandalele în curtea exterioară și intrând desculț în camera de oaspeți, după ce și-a spălat cu grijă picioarele și gleznele după obiceiul încă răspândit în țările din Est. Isus a fost însoțit de câțiva dintre urmașii săi credincioși. Printre rudele de sânge prezenți la petrecere s-au numărat și mama lui și câțiva frați.

Apariția lui a stârnit mult interes și comentarii printre ceilalți invitați. Pentru unii El a fost pur și simplu un învățător religios itinerant, ceva obișnuit în acea țară, pentru alții El a fost un profet inspirat, aducând un mesaj minunat poporului evreu, așa cum făcuse El perșilor, egiptenilor și hindușilor; pentru alții a fost mai mult decât atât, și

șoapte despre „El este Mesia”; „Regele lui Israel”, etc., a început să circule printre cei prezenți, provocând interes, disconfort sau dezgust, în funcție de părerea ascultătorilor. Dar de fiecare dată când se mișca, atrăgea atenția prin maniere, atitudine și expresie. Toată lumea a simțit că aici era într-adevăr un Individ. Poveștile ciudate ale rătăcirilor Sale în țări străine au adăugat un interes suplimentar prezenței Sale.

Un sentiment că ceva neobișnuit era pe cale să se întâmple a început să cuprindă mulțimea, așa cum se întâmplă adesea înainte de astfel de evenimente. Maria, mama Lui, s-a uitat la fiul ei cu ochi dornici, pentru că a văzut că în El a avut loc o schimbare ciudată, care era dincolo de înțelegerea ei.

Spre sfârșitul petrecerii, în rândul rudelor apropiate au început șoaptele că rezerva de vin era pe cale să se epuizeze, întrucât prezența la vot fusese mult mai mare decât se aștepta. Acest lucru, pentru o familie de evrei, era asemănător cu o nenorocire a familiei, iar membrii familiei imediate au început să schimbe priviri neliniştite.

Tradiția spune că Isus a fost rugat pentru ajutor de mama sa și de o altă rudă. Exact ceea ce se așteptau ei să facă nu este clar, dar este probabil că ei au recunoscut inconștient măreția Lui și I-au acordat locul Capului natural al Familiei, ca membru cel mai proeminent. Oricum, ți-au cerut ajutorul. Ce argumente au folosit, sau ce motive au invocat, nu știm, dar oricare ar fi ele, au reușit să-l cucerească de partea lor și să obțină de la el o promisiune de ajutor și asistență.

Dar numai după ce a arătat că aceste lucruri nu erau treaba lui, că puterile lui nu trebuiau irosite în acest fel. Dar dragostea Lui pentru mama Sa și dorința Lui de a-i răsplăti devotamentul și credința în El, au prevalat asupra aversiunii firești a misticului de a fi un „făcător de minuni” și de a-și etala puterile oculte pentru a împodobi o sărbătoare de nuntă.

Cu mult timp în urmă, El învățase isprava ocultă necesară, dar relativ

simplă, de la vechii Săi Învățători din îndepărtata India, acea țară a minunilor. stiam

că până și cei mai josnici yoghini ai acelei țări ar zâmbi la săvârșirea unui miracol atât de simplu. Și așa i se părea că problema are o importanță mică și nu ca o prostituție a unora dintre puterile oculte superioare. Și simțindu-se așa, a cedat cererilor lor de ajutor.

Apoi, îndreptându-se spre curtea în care erau depozitate o serie de borcane mari de apă, El a fixat asupra lor o privire ascuțită și arzătoare, unul câte unul, trecându-și rapid mâna peste ele în succesiune rapidă, El a făcut Imaginea Mentală precedentă. toate acele manifestări ale puterii oculte și apoi manifestându-și puterea prin folosirea Voinței Sale în maniera cunoscută de toți ocultiștii avansați, El a materializat prompt elementele vinului în apă, în borcane și iată! „miracolul” avusese loc.

Un val de entuziasm a trecut prin casa aglomerată. Oaspeții s-au adunat în jurul borcanelor pentru a gusta vinul care fusese produs de puterile oculte.

Preoții s-au încruntat la nemulțumirea lui, iar autoritățile au batjocorit și au șoptit „șarlatan”; "fraudă"; „impostură rușinoasă”; și alte expresii care urmează întotdeauna unei apariții de acest tip.

Isus a plecat, îndurerat și îndurerat. În rândul hindușilor, un fapt ocult atât de simplu ar fi provocat puține comentarii, în timp ce aici, printre propriii Săi, unii l-au considerat un miracol minunat, în timp ce alții l-au considerat o șmecherie a unui prestigiu și șarlatan călător.

Ce fel de oameni erau aceștia cărora El hotărâse să le transmită Solia Vieții?

Și, oftând adânc, a părăsit casa și s-a întors în tabăra lui.

LECȚIA A V-A.

FUNDAMENTUL LUCRĂRII .

Nu există decât o înregistrare imperfectă în Evangheliile din primul an de slujire a lui Isus printre evrei. Teologii s-au referit la el drept „Anul Întunericului”, dar tradițiile oculte vorbesc despre el ca fiind cel mai important an al slujirii Sale, deoarece în el El a pus bazele solide pentru viitoarea Sa lucrare.

A călătorit prin toată țara, înființând cercuri restrânse de discipoli și centre de interes. În orașe, orașe, sate și cătune, El a lăsat în urmă grupuri mici de studenți credincioși care țineau vie flacăra Adevărului, aprinzând constant lămpile altora care erau atrași de lumină.

A lucrat mereu printre cei mai umili, aparent impresionat de ideea că munca trebuie să înceapă la treptele cele mai de jos ale scării sociale. Dar după un timp, unii dintre cei mai pretențioși au început să participe la întâlniri, adesea aduși acolo din curiozitate. Au venit să zâmbească și să se distreze, dar mulți au fost impresionați și au rămas să se roage. Aluatul fusese bine amestecat în pâinea societății iudaice și începea să lucreze.

Încă o dată a sosit timpul sărbătorii Paștilor și L-a găsit pe Isus cu adepții săi în Ierusalim și în Templu. Ce amintiri a trezit scena în mintea Lui. Am putut vedea aceleași scene la care participase El cu șaptesprezece ani în urmă. Încă o dată a văzut măcelul jalnic al mieilor nevinovați și a asistat la vărsarea sângelui jertfei pe altare și pe pietrele podelelor curților.

Încă o dată El a văzut parodia lipsită de sens a ceremoniilor preoțești, care i s-a părut mai jalnic ca niciodată minții Sale dezvoltate. El știa că viziunea Sa arătase că El urma să fie sacrificat ca miei de jertfă și a apărut în mintea Lui acea comparație care a rămas cu El pentru totdeauna: acea imagine a Lui însuși ca Mielul sacrificat pe altarul umanității.

Oricât de pură a fost această figură în mintea Lui, pare regretabil că în secolele următoare discipolii Săi ar trebui să cadă în eroarea (la fel de crudă ca evreii) de a-și imagina că moartea Sa a fost un sacrificiu cerut de o Zeitate crudă pentru a satisface mânia lui Dumnezeu.Divină care fusese aprinsă de vederea greşelilor şi păcatelor oamenilor.

Concepția barbară a unui Dumnezeu mânios a cărui mânie împotriva poporului său nu putea fi potolită decât prin sacrificarea sângeroasă a creaturilor nevinovate, este pe deplin egalată de dogmele teologice conform cărora Mânia Divină însăși ar putea fi și a fost liniștită de sângele lui Isus, Maestrul. care venise să transmită Mesajul Adevărului.

O astfel de concepție este demnă doar de cele mai barbare și primitive minți. Și totuși, ea a fost predicată și predată de secole, în chiar numele lui Isus însuși, iar oamenii au fost persecutați și puși la moarte pentru că au refuzat să creadă că Creatorul Suprem al Universului ar putea fi o Ființă atât de rea și crudă. și răzbunătoare, sau că Mintea Unică a Tuturor ar putea fi lingușită și convinsă spre iertare, când a văzut moartea Omului întristărilor.

Pare aproape incredibil că o astfel de învățătură ar fi putut să apară din învățăturile pure ale lui Isus și că așa a fost incapacitatea persoanei de a înțelege Învățăturile Interioare, încât Biserica construită pe slujirea lui Isus a adoptat și a insistat asupra acceptării. de astfel de dogme...

Dar acest nor sumbru de ignoranță și gândire barbară se estompează treptat, până și acum mințile inteligente din Biserică refuză să accepte sau să învețe doctrina în grosimea ei originară, sau să o ignore în tăcere sau să o îmbrace într-un mod mai atractiv.

Isus nu a învățat astfel de lucruri barbare. Concepția sa despre Dumnezeire era de cea mai înaltă, căci el primise cele mai avansate

învățături de la mistici, care Îl instruiseră în Taina lui Dumnezeu Imanent, locuind pretutindeni și în toate lucrurile. El a avansat cu mult dincolo de concepția despre Divinitate care îl reprezenta pe Unul ca pe o zeitate tribală sălbatică, însetată de sânge, răzbunătoare și ură, care strigă mereu după sacrificii și arderi de tot și capabilă de emoțiile umane mai josnice. El a văzut această concepție așa cum a văzut concepția celorlalte rase și popoare, toate având zeii lor tribali sau naționali, care iubeau acel trib sau popor și care urau toate celelalte rase sau naționalități.

El a văzut că în spatele și în spatele tuturor acestor concepții barbare și primitive despre Divinitate locuia o Ființă mereu calmă și senină, Creatorul și Conducătorul nenumăratelor Universuri, milioane și milioane de lumi, umplând tot spațiul și mai presus de toate pe cele mici. atribute care fuseseră dăruite micilor zei ai creației umane. El știa că Dumnezeul fiecărei națiuni, într-adevăr al fiecărei persoane, nu era altceva decât o idee amplificată a caracteristicilor națiunii sau individului în cauză. Și știa că concepția ebraică nu face excepție de la această regulă.

Pentru oricine a atins o apreciere a măreției și măreției ideii unei ființe universale imanente, dogma unei zeități care cere un sacrificiu de sânge pentru a-și potoli mânia este prea jalnică și înjositoare pentru a merita chiar și un moment de seriozitate. Și pentru o astfel de persoană, prostituția învățăturilor înalte ale lui Isus prin introducerea unui concept atât de scăzut este o sursă de indignare dreaptă și de protest fervent.

Misticii din Biserica Creștină de-a lungul secolelor nu au acceptat niciodată astfel de învățături, deși persecuția autorităților bisericești a împiedicat protestele lor să fie făcute deschis până în ultimii ani.

Doar misticii au ținut vie Lumina Adevărului prin Evul Întunecat al Bisericii Creștine. Dar acum a venit zorii unei noi zile, iar Biserica însăși vede Lumina, iar amvonurile încep să rezoneze cu adevărul creștinismului mistic.

Iar în anii următori, Învățăturile lui Isus, Maestrul, vor curge curate și limpezi, eliberate din nou de dogmele corupătoare care au poluat Sursa atât de mult timp.

În timp ce Isus rătăcea în tăcere prin curțile și camerele Templului, indignarea Sa a fost stârnită de o priveliște care i se părea să reprezinte mai puternic decât orice altceva degradarea care se abătuse asupra Templului prin corupția preoției.

Grupat în jurul treptelor și curților exterioare ale Templului, el a văzut grupuri de brokeri, schimbători și negustori care făceau o afacere înfloritoare cu miile de străini care participau la Sărbătoare.

Schimbătorii au schimbat monedele regatului cu monedele inferioare ale regiunilor periferice, percepând un comision mare pentru schimbare. Brokerii cumpărau obiecte, sau împrumutau bani pe ele, pelerinilor săraci, care își sacrificau lucrurile personale pentru bani cu care puteau cumpăra animalele de sacrificiu.

Negustorii țineau turme de vite, turme de oi și cuști de porumbei în incinta sacra a Templului, pe care le vindeau pelerinilor care doreau să ofere sacrificii. Tradiția spune că preoția coruptă a profitat din vânzarea acestor „privilegii” acordate acestei hoarde de traficanți din terenul Templului.

Practica ticăloasă se infiltrase treptat și stabilise un punct de sprijin ferm în Templu, deși contrar practicii antice.

Pentru Isus, scenele oribile ale ritualurilor de sacrificiu din Templu păreau să se concentreze pe această etapă finală de lăcomie, materialism și lipsă de spiritualitate. Părea a fi blasfemie și sacrilegiu de cel mai flagrant fel. Și chiar sufletul Lui a fost greață și revoltat la vedere. Degetele i-au tremurat și, apucând un mănunchi de frânghii înnodate, care fusese folosit de un șofer de vite pentru a-și conduce

turma, S-a aruncat asupra hoardei de traficanți, legănându-și instrumentul de pedeapsă peste umerii și spatele infractorilor, alungându-i în o goană frenetică, răsturnându-și băncile și accesoriile, strigând cu o voce de autoritate:

"Dă-te cu voi, nenorociților! Aceasta este Casa Domnului și ați făcut din ea o groapă de hoți."

„Nazarineanul blând și umil" a devenit un răzbunător al prostituției din Templu.

Brokerii, schimbătorii de bani și negustorii au fugit înaintea puterii Sale, lăsându-și banii împrăștiați pe podelele Templului. Ei nu îndrăzneau să se întoarcă, pentru că Isus stârnise mânia oamenilor împotriva lor și un strigăt s-a ridicat din cauza străvechii practici de a proteja locul sfânt împotriva unei astfel de invazii.

Însă dealerii i-au căutat pe Marii Preoți și s-au plâns cu amărăciune de această anulare a „privilegiilor" și „exceselor" lor pentru care plătiseră atât de mult. Iar Marii Preoți, fiind nevoiți să plătească prețul plătit pentru concesii, au fost foarte supărați de această problemă și chiar în acel moment au jurat răzbunare împotriva Stăpânului care îndrăznise să se amestece în sistemul lor, ceea ce lumea îl numește acum de către nume sugestiv de „gref".

Și această răzbunare și ură au devenit din ce în ce mai puternice și au fost în mare măsură factorul de conducere din spatele schemelor și intrigilor care doi ani mai târziu au dus la scena îngrozitoare de la Calvar.

Lunile următoare au fost pline de rătăcire prin țară, răspândirea lucrării și făcând noi convertiți și adepți. Isus nu a luat poziția de mare predicator în acest moment, ci mai degrabă părea a fi un învățător al celor puțini care s-au adunat în jurul lui în fiecare punct și

loc. El a observat puține ceremonii, principala fiind cea a botezului și care, așa cum am arătat, era un rit esenien având o semnificație ocultă și mistică.

Studenții Noului Testament pot citi prin paginile sale istoria slujirii lui Isus în acest moment, notând lucrarea drojdiei în aluatul minții evreiești.

În acest moment, Isus a fost foarte tulburat de vestea cumplită care a ajuns la el despre soarta vărului său, Ioan Botezătorul, care fusese înaintașul lui.

Botezătorul îndrăznise să-și arunce predicile și mustrările în chiar sălile unei curți corupte și adusese asupra capului său consecințele firești ale temerității sale.

Irod îl aruncase într-o temniță mohorâtă și existau zvonuri că îl aștepta o soartă mai rea. Și acea soartă l-a cuprins curând. Respingând șansa vieții și a libertății promise lui dacă își încălca jurămintele de asceză și răsfăța dorințele pasionale ale unei prințese regale, întorcându-se de la propunerea ticăloasă cu oroarea unui adevărat mistic, și-a întâlnit destinul. ca un om care cunoaște Adevărul, iar capul care împodobea farfuria regală nu arăta nicio expresie de teamă sau regret pe chipul său.

Juan câștigase chiar și în Death.

Isus s-a retras încă o dată în pustie când a ajuns la el vestea morții lui Ioan. La durerea Lui s-a adăugat și convingerea că era o nouă lucrare pusă înaintea Lui de făcut.

Moartea lui Ioan a necesitat o combinație a lucrării Boteztorului cu cea a propriei slujiri a lui Isus. Urmașii celor doi maeștri trebuie

reuniți într-un singur trup mare, sub supravegherea Însuși Învățătorul, ajutați de cei mai vrednici și capabili de ucenicii Săi.

Moartea tragică a lui Ioan a jucat un rol uriaș în viitoarea slujire a Maestrului și el a căutat mângâierea și inspirația deșertului în timp ce lua în considerare planurile și detaliile noii sale lucrări.

Elevii vor observa că, din momentul în care a ieșit din deșert, el a renunțat la mantaua rezervei și a retragerii și s-a prezentat cu îndrăzneală oamenilor ca un predicator înfocat mulțimilor și un orator pasionat și vorbitor public.

Nu mai era a lui din acel moment cercul restrâns de studenți recunoscători, galeria cu marile mulțimi de ascultători.

Întorcându-se de la lucrarea sa din Samaria și Iudeea, a făcut din nou Galileea scena lucrării sale principale. Noul spirit pe care l-a insuflat acum în predicarea sa a atras atenția publicului, iar mulțimi uriașe au participat la întâlnirile sale.

El vorbea acum cu un aer nou de autoritate, diferită foarte mult de tonurile Sale mai blânde de odinioară, ca învăţător al câtorva. Parabole, alegorii și alte figuri de stil bogate din estul lui au răsărit de pe buzele lui, iar multe dintre clasele educate s-au înghesuit să-l asculte pe minunatul tânăr orator și predicator.

El părea să aibă o perspectivă intuitivă în mintea ascultătorilor săi, iar chemările lui au ajuns la inimile lor ca chemări personale la neprihănire, gândire corectă și viață corectă. Din acest moment, lucrarea Sa a preluat caracterul de propagandă activă, mai degrabă decât misiunea obișnuită liniștită a Misticului.

Și aici a început acea serie remarcabilă de lucrări sau „miracole”

minunate pe care, evident, le-a folosit pentru a atrage atenția publicului și, în același timp, a săvârși fapte bune și demne. Nu că ar fi folosit aceste miracole ca un joc de noroc pentru un interes senzațional sau pentru gloria personală (caracterul lui Isus făcea imposibil un astfel de curs), dar știa că nimic nu va atrage atât de mult interesul unei rase răsăritene decât evenimentele de acest fel și el nădăjduia atunci să trezească în ei un real interes şi fervoare spirituală, care să se ridice cu mult dincolo de cererea de „minuni”.

În adoptarea acestui curs, Isus a urmat exemplul persoanelor sfinte din India, ale căror lucrări le cunoștea personal din șederea sa în acel ținut.

Și, ei bine, să spunem că ocultiștii avansați nu văd nimic „supranatural” sau incredibil în aceste „minuni” ale lui Isus.

Dimpotrivă, ei știu că sunt rezultatul aplicării anumitor legi naturale bine stabilite, care, deși aproape necunoscute maselor de oameni, sunt încă cunoscute și folosite ocazional de ocultiștii avansați din toate țările.

Scepticii și necredincioșii pot să bată joc de aceste lucruri și mulți creștini de puțină credință ar putea dori să-și ceară scuze sau să „explice” aceste întâmplări minunate, dar ocultistul avansat nu are nevoie de „explicații” sau scuze.

Are mai multă credință decât cel care merge la biserică, pentru că știe de existența și folosirea acestor puteri ascunse latente în oameni. Nu există niciun efect sau fenomen material care să fie „supranatural”: Legile Naturii sunt în plină funcționare asupra materialului.

Dar există printre astfel de Legi Naturale anumite faze și principii care sunt atât de puțin cunoscute minții comune, încât atunci când se manifestă, Legile Naturii par a fi depășite, iar rezultatul este numit

„un miracol”.

Tradiția ocultă ne spune că Isus a fost un maestru în cunoașterea și aplicarea forțelor oculte ale naturii și că chiar și minunile pe care le-a făcut în timpul slujirii sale evreiești nu erau decât o joacă de copii în comparație cu ceea ce ar fi putut să facă. face acest lucru.

De fapt, se crede că unele dintre cele mai mari fapte ale Sale minunate nu au fost niciodată înregistrate, pentru că El a insuflat întotdeauna discipolilor Săi aleși recomandarea de a se abține de la a pune prea mult accent pe aceste lucruri.

„Minunile” consemnate în Evanghelii au fost doar cele mai cunoscute în rândul oamenilor.

Minunile majore erau considerate prea sacre pentru bârfa obișnuită.

Când Stăpânul și urmașii Săi au ajuns la Cana, care, de altfel, fusese scena primului lor „miracol”: schimbarea apei în vin la banchetul de nuntă, una dintre cele mai uimitoare manifestări ale puterilor Sale timpurii ascunse. S-a intamplat.

Un cetățean influent din Capernaum, un oraș la vreo douăzeci de mile distanță, care L-a întâlnit și i-a cerut ajutorul și puterea în numele tânărului său fiu, care zăcea pe moarte în casa lui.

Persoana l-a rugat pe Isus să se grăbească la Capernaum pentru a-l vindeca pe tânăr înainte de a muri. Iisus i-a zâmbit cu bunătate și i-a cerut să se întoarcă la fiul său, pentru că tânărul și-a recăpătat deja sănătatea, puterea și viața. Ascultătorii săi au rămas uluiți de răspuns, iar cei care s-au îndoit au zâmbit cu bună știință, prevăzând o înfrângere pentru tânărul Maestru atunci când a fost cunoscută vestea morții tânărului.

Acei dintre urmașii Săi care erau slabi de inimă și slabi de credință s-au simțit cel mai incomozi și au început să șoptească „da” îndoielii. Dar Isus și-a continuat lucrarea cu un aer calm de certitudine, fără alte comentarii. Era ceasul al șaptelea al zilei când au fost rostite cuvintele.

Tatăl s-a grăbit înapoi acasă să vadă dacă Maestrul a reușit sau nu a reușit. Au trecut o zi sau două fără nicio veste de la Capernaum. Batjocoritorii de la banchetul de nuntă și-au repetat batjocurile și batjocurile. Cuvântul „șarlatan” s-a auzit din nou trecând din buză în buză. Atunci au venit vești din satul îndepărtat și, la sosirea lui, glasul disprețului a fost tăcut, iar inimile leșinului au început să bată din nou liber.

A venit vestea că la sosirea tatălui acasă a fost primit de familie cu strigăte de bucurie și vestea că la ceasul al șaptelea febra a scăzut și criza a dispărut.

Și totuși „miracolul” consemnat mai sus nu a fost mai mare decât cel care a fost săvârșit de mulți ocultiști de-a lungul veacurilor, nici mai mare decât multele cure similare care au fost efectuate de vindecătorii moderni ai multor culte metafizice.

A fost pur și simplu o aplicare a forțelor subtile ale naturii puse în funcțiune prin concentrarea mentală. A fost un exemplu a ceea ce în expresia modernă se numește „tratament absent” pe linii metafizice.

Spunând aceasta, nu dorim în niciun fel să scăpăm de la minunea pe care a făcut-o Isus, ci pur și simplu să-i facem pe elev să știe că puterea este încă în mâinile altora și nu este ceva „supranatural”, ci operarea unor legi pur naturale. .

În această perioadă a avut loc un alt eveniment în viața Sa și o manifestare a puterii Sale, care este menționată în Noul Testament și relatată ceva mai detaliat în tradiția ocultă. S-a întâmplat când Isus și-a vizitat orașul natal, Nazaret, în ajunul Sabatului evreiesc.

S-a odihnit peste noapte, apoi a doua zi dimineața s-a îndreptat către slujbele regulate la sinagoga locală. A luat locul pe care îl ocupase în copilărie cu José. Scena familiară i-a stârnit fără îndoială amintiri despre ciudata sa istorie de tinerețe în mintea lui.

Apoi, spre surprinderea Sa, El s-a auzit pe Sine fiind chemat pe platformă pentru a conduce serviciul. Trebuie amintit că Isus era un rabin obișnuit, sau preot, prin naștere, educație și pregătire, și avea dreptul de a conduce serviciul evreiesc.

Fără îndoială, oamenii din orașul său doreau să-și audă tânărul cetățean vorbindu-le și îndemnându-i. El a luat locul de autoritate în sinagogă și a trecut să citească slujba obișnuită în maniera obișnuită, așa cum este prescris de obiceiurile și legile bisericii.

Rugăciunile, cântecele și lecturile s-au succedat în ordinea lor obișnuită. Apoi a venit predicarea predicii. Luând sulul sacru din recipientul său, el a citit textul din Isaia:

„Duhul Domnului este peste mine, pentru că m-a uns să propovăduiesc vestea bună” etc.

Și-a început apoi expunerea textului pe care tocmai îl citise. .

Dar în loc de cuvintele și ilustrațiile obișnuite așteptate – subtilități teologice tehnice și banalități sumbre – el a început să predice într-un mod necunoscut nazarineenilor. Propoziția sa de început a rupt tăcerea și a tresărit și a tulburat foarte mult congregația.

„Astăzi s-a împlinit această Scriptură în urechile voastre”, au fost cuvintele sale de început.

Și apoi a început o declarație a concepției Sale despre slujirea Sa, aruncând la o parte orice precedent și autoritate mucegănoasă, El a proclamat cu îndrăzneală că El a venit să stabilească o nouă concepție despre Adevăr, o concepție care ar anula politica preoțească a formalismului și a nespiritualității, o concepție. care ar ignora formele și ceremoniile și ar fi aproape de spiritul Învățăturilor Sacre.

Și apoi a început o denunțare usturătoare a lipsei de avansare spirituală în rândul poporului evreu: materialismul și dorința lor de plăceri fizice și îndepărtarea lor de la cele mai înalte idealuri ale rasei.

El a predicat doctrina mistică și a insistat ca ea să fie aplicată problemelor vieții și comportamentului de zi cu zi. El a coborât învățăturile Cabalei de pe înălțimile înnorate și le-a expus oamenilor într-un mod simplu și practic. Le-a cerut să aspire la mari înălțimi spirituale, abandonând idealurile de bază de care se agățaseră.

El a mers împotriva tuturor obiceiurilor și prejudecăților oamenilor care au venit înaintea lui și a arătat o lipsă de reverență față de toate căile și tradițiile lor nesemnificative, le-a cerut să abandoneze iluziile vieții materiale și să urmeze Lumina Spiritului oriunde duce aceasta. Acestea și multe altele le-a spus.

Și atunci s-a stârnit un scandal în rândul adunării. Au început să-l întrerupă și să-l chestioneze, și multe au fost contradicțiile și negările care i-au fost aruncate de pe bănci. Unii au început să bată joc de pretențiile Sale ca Purtător de mesaje și au cerut ca El să facă o minune sau un „miracol” și să le dea un semn.

El a refuzat categoric să o acorde, ca neadecvată sau în conformitate cu obiceiurile oculte, care întotdeauna dezaprobau să facă minuni ca răspuns la o astfel de cerere.

Atunci au început să-l insulte și strigăte de „șarlatan” și „înșelătorie” au început să răsune din zidurile sinagogii. Ei I-au amintit de nașterea Sa umilă și de statutul părinților Săi și au refuzat să creadă că o persoană ca El are dreptul de a pretinde puteri sau privilegii extraordinare.

Apoi a ieșit de pe buzele lui celebra zicală:

„Nu există profet fără cinste decât în țara lui”.

Apoi a început un nou atac asupra prejudecăților și opiniilor sale înguste, a superstițiilor și a intoleranței sale. El i-a dezbrăcat de hainele de ipocrizie și și-a asumat evlavie și le-a arătat sufletele lor goale în toată urâțenia și murdăria lor morală.

El a turnat în mijlocul lor denunțuri invective și vitriolice, fără a cruța niciun termen care s-ar putea aplica în mod corespunzător. În scurt timp, congregația a rămas fără ei înșiși de furie și de pretinsa indignare justă a unei turme de ipocriți și formaliști care se auziseră descriși în termeni lipsiți de respect de unul pe care îl considerau un tânăr parvenit din clasele inferioare ale comunității lor virtuoase.

Ei au simțit că i-au acordat o onoare măgulitoare, ca semn de considerație pentru un tânăr cetățean la întoarcerea sa dintr-un turneu misionar în străinătate și acasă. Și acum să cred că El i-a trădat astfel cu ticăloșie curtoazia și a arătat cu câtă puțină stimă.

El i-a îmbrățișat cu adevărat, cu siguranță acest lucru a depășit rezistența umană. Și apoi furtuna a izbucnit peste El.

Lăsându-și locurile în sinagogă, adunarea s-a năpustit asupra tânărului predicator și, smulgându-l de pe platformă, l-au împins afară din clădire. Și apoi mulțimea care împingea, împingea, împingea l-a purtat înaintea lor pe străzile orașului și în suburbii. Nu s-a împotrivit, considerând că este nedemn să lupte cu ei.

În cele din urmă, însă, a fost nevoit să se apere. Și-a dat seama că gloata intenționa să-l împingă de pe o prăpastie care se formase pe partea unui deal dincolo de limitele orașului. A așteptat cu răbdare până a fost împins până la marginea stâncii și până a fost nevoie de o singură apăsare puternică pentru a-l împinge peste marginea ei și în defileul de dedesubt. Și apoi El și-a exercitat forțele ascunse în autoapărare adecvată.

Nici o lovitură nu a lovit; El nu a lovit niciun om cu puterea ocultă minunată de care dispunea, care le-ar fi paralizat mușchii sau chiar i-ar fi făcut fără viață la picioarele Lui. Nu, s-a controlat cu o mână fermă și le-a aruncat pur și simplu o privire.

Dar ce privire!

O privire în care s-a concentrat puternica Voință dezvoltată prin cunoașterea mistică și practica ocultă. Era Privirea Stăpânului Ascuns, căreia oamenii obișnuiți nu pot rezista.

Și mulțimea, simțindu-și forța puternică, a experimentat senzația de frică abjectă și teroare. Părul le stătea pe cap, ochii li s-au bombat, genunchii le tremurau sub ei, apoi, cu un strigăt sălbatic de groază, au început să se împrăștie și să zboare, degajând o cale largă pentru persoana Misteriului care le alerga acum prin rândurile lor. privirea aceea teribilă care părea să străpungă vălul mortalității și să scruteze lucrurile inefabile și dincolo de cunoașterea umană. Și cu ochii refuzând să privească din nou scenele familiare ale tinereții Sale, El a plecat din Nazaret, părăsindu-l pentru totdeauna drept casă. Cu

adevărat, cu adevărat, Profetul nu are cinste în propria Sa țară. Cei care ar fi trebuit să-i fie cei mai loiali susținători au fost primii din țara lui care l-au amenințat cu violență.

Atacul de la Nazaret a fost profeția Calvarului, iar Isus știa asta.

Dar El Își pusese picioarele pe Cale și nu S-a întors de la ea.

Întorcând spatele lui Nazaret, Isus a înființat un nou centru sau cămin în Capernaum, care a rămas cel mai apropiat loc de casa Sa pentru tot restul slujirii Sale și până la moartea Sa. Tradiția spune că și mama Sa a venit să locuiască în Capernaum, împreună cu unii dintre frații Săi. Se mai relatează că surorile și frații Săi, atât cei care au rămas în Nazaret, cât și cei care s-au mutat la Capernaum, au fost foarte nemulțumiți de El pentru comportamentul Lui în sinagogă, pe care nu l-au considerat „respectabil" sau potrivit și, în consecință, au considerat El ca o rudă excentrică ale cărei capricii aduseseră familia în discredit.

Toată familia Lui L-a considerat o „oaie neagră" și o „relație nedorită", cu excepția mamei Lui, care încă se agăța de ea.

Mama a făcut-o acasă cu unii dintre frații și surorile lui Isus, dar El nu era binevenit acolo, ci era considerat un proscris și un vagabond.

El a vorbit odată despre aceasta, spunând că, în timp ce păsările și fiarele aveau cuiburi și case, El, Fiul oamenilor, nu avea unde să-și pună capul.

Și așa a rătăcit în țara lui, ca și în țările străine, ascet, trăind din pomana oamenilor care l-au iubit și i-au ascultat cuvintele. Și făcând acest lucru, el a urmat planurile și viețile asceților hinduși, care până în ziua de azi trăiesc așa, „în veșminte galbene și bol de pomană" și

„fără bani sau vouchere în saci”. Ascetul evreu – căci așa a fost Isus – are omologii săi în oamenii sfinți rătăcitori din India și Persia de astăzi.

Dar trebuie amintit că chiar și pe vremea lui Isus, spectacolul unui rabin care trăiește această viață ascetică, renunțând la remunerațiile rangului său de preot și asumându-și în mod deliberat rolul de cerșetor afectat de sărăcie, era rar. A fost împotriva tuturor obiceiurilor și idealurilor gospodare și prudente ale rasei. Era un import al esenienilor, sau al oamenilor străini din țări îndepărtate și nu era plăcut de autoritățile evreiești și nici de oamenii care preferau sinagogile și Templul, cu preoții lor eleganti și bine hrăniți, în haine fine. și ceremonii atractive.

Făcându-și baza în Capernaum, Isus a început să-și formeze grupul de discipoli cu mai multe semne de organizare a muncii. Unora le-a delegat o anumită autoritate și le-a ordonat să îndeplinească anumite îndatoriri ale slujirii.

Indiferent de motiv, El i-a ales pe unii dintre locotenenții Săi de top din rândurile pescarilor care își desfășurau chemarea de-a lungul apelor portului respectiv. Pescarii de pești au devenit pescarii de oameni. Isus a devenit foarte popular printre fraternitatea de pescuit, iar legendele, precum și narațiunile din Noul Testament, povestesc despre cazuri în care și-a rugat săracii săi prieteni pescari (care avuseseră ghinion în ziua lor de pescuit) să-și arunce mrejele cândva. indicat de El, când spre surprinderea și bucuria lor mrejele s-ar umple până la revărsare.

Micile acte de bunătate acordate ici și colo în rândul claselor inferioare au avut tendința de a-l face pe Isus văzut și despre care se vorbește ca un prieten pentru oameni, dar acea reputație a stârnit gelozia autorităților care considerau că astfel de acte puteau fi provocate de nimic mai puțin decât un motiv egoist. , și care motivează incitarea maselor la răzvrătire în interesul Lui însuși ca Mesia.

Și așa vedem că însăși faptele Sale de bunătate și compasiune au servit la sporirea suspiciunii și ura pe care autoritățile, atât ecleziastice, cât și temporale, le-au simțit întotdeauna față de El.

Dorința sa de a alina suferințele celor săraci și nefericiți l-a condus departe printre acești oameni și departe de așa-zisele clase superioare. El i-a considerat pe „oamenii simpli" ca pe sarea pământului, iar ei, la rândul lor, l-au considerat campionul și sfătuitorul lor. Și mai ales bolnavilor și-a dedicat timpul și puterile. El a făcut multe vindecări minunate, dintre care câteva au fost consemnate în narațiunile Noului Testament.

Legendele oculte spun că aceste vindecări aveau loc zilnic și că oriunde s-a dus, el a lăsat în urmă o urmă de oameni vindecați de tot felul de tulburări și că oamenii s-au înghesuit pe kilometri întregi pentru a fi vindecați de bolile lor.

Evangheliile relatează că el a vindecat un număr mare de oameni prin simplul proces de punere a mâinilor (o metodă preferată a vindecătorilor oculti) „și-a pus mâinile pe fiecare dintre ei și i-a vindecat".

Se spune că în Capernaum i-a fost atras atenția asupra unui nebun, care deodată a strigat:

„Te cunosc, Sfântul lui Dumnezeu", după care Isus a rostit câteva cuvinte cu autoritate și l-a vindecat de boala lui, prin metode care vor descrie natura tulburării psihice a persoanei oricărui student avansat al ocultismului. Creștinii ortodocși de astăzi nu cred în posesia demonică, dar, evident, Isus a împărtășit o credință în obsesia pe care o aveau studenții la psihism și subiecte similare, judecând după cuvintele pe care le-a folosit pentru a-l scuti pe acest om de boala sa.

Îi sfătuim pe cursanții noștri să citească relatările Evangheliei în

legătură cu aceste lecții, să urmeze subiectul pe vechile căi familiare, dar cu lumina adăugată a interpretării mistice creștine.

Reputația din ce în ce mai mare a lui Isus ca vindecător de bolnavi i-a testat în curând puterile fizice la maxim. Se simțea chemat să facă munca a o duzină de oameni, iar firea sa s-a răzvrătit la sarcina inegală care i-a fost pusă. Părea că tot Capernaum era bolnav. Străzile sale erau pline de căutători de sănătate și putere. În cele din urmă, el a perceput că lucrarea Sa de Învățător era scufundată în lucrarea Sa de vindecător.

Și, după o perioadă de rugăciune și meditație, El a lăsat deoparte pretențiile omenirii pentru vindecarea bolilor fizice și, întorcându-și spatele pacienților care așteptau din Capernaum, El și-a întreprins din nou pelerinajul ca Predicator al Soliei și de acum înainte El ar vindeca bolile fizice doar ocazional și, în schimb, își petrecea cea mai mare parte a timpului Său predicând Adevărul celor care erau gata să asculte. A fost un lucru greu pentru un om cu inima duioasă a lui Isus să lase în urmă mulțimile de pacienți din Capernaum, dar era necesar pentru el să facă asta, altfel ar fi rămas doar un vindecător ascuns de boli fizice, mai degrabă decât Mesagerul. al Adevărului.a cărui sarcină era să aprindă în multe locuri Flacăra Spiritului, care avea să servească drept adevărata Lumină a Lumii mult timp după ce corpurile fizice ale tuturor celor care trăiau atunci s-au transformat din nou în praf.

Și astfel, lăsând în urmă Capernaum și mulțimile lui plângătoare, El, urmat de ucenicii Săi, s-a îndreptat spre țara deschisă, pentru a răspândi vestea bună și a aduce în inimile multora „acea pace care întrece orice înțelegere”.

A ȘASEA LECȚIE.

MUNCĂ DE ORGANIZARE .

Lăsând în urmă Capernaum, cu mulțimile sale de invalizi care caută vindecare și luptă împotriva cerințelor care l-ar fi făcut mai degrabă un vindecător profesionist decât un Învățător și predicator al Soliei Adevărului, Isus a mers în alte părți ale pământului, luând cu el, un grup de ucenici și adepți credincioși care acum călătoreau cu El.

Dar nu a renunțat complet la munca sa de vindecare. El a făcut din asta pur și simplu un incident al slujirii Sale și nu a permis ca aceasta să interfereze cu predicarea și învățătura Sa. Narațiunile Evangheliei arată o serie de vindecări remarcabile efectuate de El în acest moment, iar puținele cazuri înregistrate sunt, desigur, doar incidente ocazionale care ies în evidență în mintea oamenilor printre sutele de cazuri mai puțin vizibile.

Vindecarea leprosului este un astfel de caz remarcabil. Lepra era o boală dezgustătoare de care se temea foarte mult oamenii din țările din Est. Iar nefericitul suferit de ea a devenit un proscris și alungat de care toți ceilalți au fugit ca dintr-un lucru urât și necurat.

Era un lepros în partea țării în care Isus a călătorit și a învățat. El a auzit de minunatul dar al vindecării atribuit tânărului predicator și a decis să vină în prezența Lui și să-I implore ajutor.

Nu se știe cum a reușit leprosul să treacă prin mulțime și să ajungă în prezența lui Iisus, dar trebuie să fi fost nevoie de o mare strategie din partea lui, deoarece unor astfel de oameni nu le era permis să treacă prin mulțimile altor oameni. Dar cumva leprosul a reușit să se întâlnească față în față cu Isus, în timp ce el mergea singur în meditație, departe de urmașii săi.

Detestabilă creatură și-a ridicat forma respingătoare, imaginea

mizeriei și durerii umane și, înfruntându-se cu Maestrul, a cerut exercitarea Darului Vindecării. Nu exista nicio îndoială cu privire la puterea Lui în mintea leprosului; chipul îi strălucea de credinţă şi de aşteptare. Isus se uită la trăsăturile distorsionate care străluceau de focul credinței fierbinți, așa cum se vede rar pe fața unei persoane, și mișcat de această mărturie a puterii și motivelor Sale, El s-a îndreptat către lepros, sfidând legile țării, care interziceau aceasta.

Nu numai aceasta, ci chiar și-a pus mâinile pe trupul necurat, sfidând toate legile rațiunii în acest sens și, fără teamă, Și-a trecut mâna peste fața leprosului, strigând cu voce tare:

"Fii curat!"

Leprosul a simțit un fior ciudat curgându-i venele și nervii și fiecare atom din corpul său părea să furnizeze o senzație ciudată de arsură și usturime. În timp ce privea, a văzut culoarea cărnii sale schimbându-se și căpătând nuanța cărnii unei persoane sănătoase.

Amorțeala a părăsit partea afectată a corpului ei și a putut simți de fapt fiorul și furnicăturile curenților de viață care lucrează cu o viteză incredibilă construind noi celule, țesuturi și mușchi. Și totuși, Isus și-a ținut mâinile de carnea leprosului, permițând curentului vital al pranei puternic vitalizate să se reverse din organismul Său în cel al leprosului, așa cum o baterie puternică de stocare completează și reîncarcă un aparat electric.

Și în spatele tuturor se afla cea mai puternică și mai instruită Voință a Maestrului Ocultist care conducea lucrarea.

Și apoi i-a poruncit omului vindecat să plece și să respecte legile privind curățirea și schimbarea hainelor, inclusiv să se prezinte în fața preoților pentru a primi un certificat de curățenie. Și a mai ordonat să nu se spună nimic despre natura sau detaliile curei. Dintr-un motiv

întemeiat, a vrut să scape de notorietatea sau faima pe care cu siguranță le-ar stârni raportul unei astfel de remedii minunate.

Dar vai! aceasta era să ceară prea mult naturii umane, iar leprosul vindecat, alergând în salturi mari, a început să strige și să strige cu voce tare vestea bună a vindecării sale minunate, pentru ca toți oamenii să știe ce mare binecuvântare a venit la el. În ciuda ordinului care i-a fost impus, a început să cânte cu voce tare laudele Maestrului care manifestase o putere atât de nemaiauzită asupra bolii ticăloase care îl ținuse în gheare până cu câteva ore înainte. Cu gesturi sălbatice și ochi strălucitori, a spus povestea din nou și din nou, și a fost preluată și repetă de la persoană la persoană, până când tot orașul și țara au fost familiarizați cu marea veste.

Imaginați-vă un astfel de eveniment care are loc astăzi într-un mic oraș rural din țara noastră și vă veți da seama ce emoție trebuie să fi provocat în orașul natal al acelui lepros.

Și atunci s-a întâmplat ceea ce fără îndoială Isus văzuse când i-a interzis leprosului să repete vestea vindecarii. Întreaga regiune era într-un tumult și mulțimi uriașe s-au adunat în jurul Lui și al ucenicilor Săi, strigând cu voce tare după noi minuni și minuni. Curioșii căutători de senzații erau acolo cu forță deplină, înlocuind pe cei pe care El dorea să ajungă cu învățăturile Sale.

Și mai mult decât atât, un mare număr de bolnavi și infirmi s-au înghesuit în jurul lui strigând după ajutor și vindecare. Scenele din Capernaum s-au repetat.

Au început să sosească chiar și leproși, sfidând legea și obiceiurile, iar autoritățile au fost în afara lor de furie și supărare. Nu numai că autoritățile temporale și preoții au fost aliniați împotriva Lui, ca în vremurile străvechi, dar acum El a reușit să stârnească împotrivirea medicilor din acele vremuri, care și-au văzut practica distrusă de acest om pe care l-au numit șarlatan și înșelătorie amenințător. și distrugerea sănătății oamenilor, a căror bunăstare fizică era în

siguranță doar în mâinile lor (medicilor) și în custodie.

Și astfel Isus a fost forțat să-și închidă lucrarea în acest loc și să se mute în alt sat.

Un alt caz care a atras mult atenția a fost cel care s-a petrecut în Galileea când predica într-o casă. În mijlocul discursului Său, atât El, cât și audiența Sa au fost surprinși să vadă o siluetă pe un pat coborând în mulțimea de ascultători de pe acoperișul care înconjura curtea deschisă din centrul casei.

Era un biet om paralizat pe care prietenii reușiseră să-l ridice și apoi să-l coboare înaintea lui Isus în așa fel încât să nu poată scăpa de atenția Stăpânului. Se relatează că cererea plângătoare a celui îndoliat și credința care inspirase atât de multă energie din partea prietenilor săi, au atras interesul și simpatia lui Isus, iar el sa oprit în discursul său și a făcut o altă dintre acele vindecări instantanee. care sunt posibile numai pentru cei mai avansaţi adepţi în ştiinţa vindecării spirituale.

Apoi a venit scena Fântânilor din Bethesda, o regiune bogată în „ape tămăduitoare” la care se înghesuiau bolnavii și bolnavii pentru a-și recăpăta sănătatea.

Mulțimile de bolnavi erau duse la izvoare de prieteni sau însoțitori plătiți, care îi împingeau pe cei mai slabi deoparte și se străduiau să ajungă la fântâni.

Isus a păşit prin mulțime și, în cele din urmă, i-a fost atrasă atenția asupra unui om sărac, întins pe patul său, departe de apă. Nu avea prieteni care să-l ia mai aproape, nici bani pentru asistenți plătiți. Și nu era suficient de puternic pentru a se târî acolo. A umplut aerul cu gemetele, strigătele și plângerile sale pentru soarta lui nefericită. Iisus s-a îndreptat spre el și, ținându-i atenția cu o privire constantă de

autoritate și putere, i-a strigat deodată cu un glas care cerea ascultare:

„Ia-ți patul și pleacă!”

Persoana, uimită și îngăduitoare, a făcut ce i s-a spus și, spre surprinderea lui și a mulțimii adunate în jurul lui, a constatat că se poate mișca liber: un om sănătos.

De asemenea, această vindecare a trezit nu numai cel mai mare interes, ci și antagonismul autorităților bisericești. Se pare că vindecarea fusese făcută în Sabat și că era împotriva legii ecleziastice să vindeci bolnavii în orice fel în acea zi; și, de asemenea, că pacientul făcuse muncă manuală în Sabat, purtându-și patul din ordinul Vindecătorului. Iar evlavioșii buni, instigați de preoți, au început să insulte și să condamne pe Vindecătorul și pe bolnav, în felul pieștilor formali din toate țările și vremurile, inclusiv ale noastre. Agățându-se de litera legii, acești oameni ignoră spiritul acesteia; legați de forme, ei nu reușesc să vadă sensul din spatele tuturor formelor și ceremoniilor.

Înfruntând furtuna care se ridica în jurul lui, Isus a mers cu îndrăzneală spre Templu. Eram scufundat într-o mare de opinii și voci contradictorii. Pe de o parte se afla persoana vindecată și cei care îl simpatizau, argumentând cu ardoare despre dreptatea lucrării. Dar împotriva acestor puțini erau localnicii buni care au denunțat cu voce tare pe călcatorul Sabatului și au cerut pedeapsa Lui. Legile antice ale lui Moise urmau să fie astfel contestate de acest nazarinean prezumptuos, ale cărui opinii religioase erau îngrozitor de neortodoxe? Probabil ca nu!

Pedepsiți parvenitul! Și din nou Isus era în pericol real de a fi rănit

corporale, sau poate chiar moartea, din cauza intoleranței religioase a poporului ortodox.

Isus a fost întotdeauna un dușman al formalismului stupid și al fanatismului ignorant în ceea ce privește „sfintele zile”, care este întotdeauna o caracteristică a anumitor tipuri de minți printre oameni. Cu ocazia de mai sus, precum și cu alte ocazii, și în special cu ocazia Sabatului când le-a poruncit ucenicilor săi înfometați să adune porumb pentru a le potoli foamea, Isus s-a opus legii stricte și de fier a respectării Sabatului. El a fost mereu plin de ideea că „Sabatul a fost făcut pentru persoană, iar nu persoana pentru Sabat”. Nu era nimic puritan la Maestrul și, având în vedere atitudinea Lui față de această chestiune, este surprinzător să asistăm la atitudinea unora din vremea noastră care, purtând livrea Sa, se opun acestor învățături ale Sale în teorie și practică.

Și astfel, alungat încă o dată de intoleranța și fanatismul publicului, Isus s-a întors din nou în Galileea, țara Sa de retragere și odihnă, și scena multor dintre cele mai bune lucrări ale Sale. Galileea era plină de numeroși adepți și admiratori ai Săi și El era mai puțin în pericol de revolte și persecuție acolo decât în vecinătatea Ierusalimului. Congregații mari au participat la lucrarea Lui acolo, iar convertiții Săi s-au numărat la o mie. Orașul conținea mulți oameni vindecați prin puterea Lui, iar numele Lui era un cuvânt familiar.

Și la întoarcere a intrat într-o nouă etapă a muncii sale. El hotărâse să-și împartă lucrarea între cei mai avansați doisprezece ucenici ai Săi, deoarece atinsese acum proporții dincolo de capacitatea Lui de a controla personal.

Și, așa cum era obiceiul Său în toate marile ocazii, El a căutat singurătățile pentru meditație și putere spirituală înainte de a-i investi în cele din urmă pe cei doisprezece apostoli ai Săi cu înalta autoritate a misiunii lor. A petrecut noaptea pe unul dintre dealurile de lângă Capernaum, de unde a coborât a doua zi dimineață, obosit trupul de lipsă de odihnă, dar puternic la suflet și la spirit.

Apoi i-a adunat pe cei Doisprezece în jurul său și, într-o întâlnire secretă, le-a dezvăluit anumite adevăruri și secrete profunde, a

adăugat anumite instrucțiuni cu privire la lucrarea de vindecare și le-a cerut cea mai înaltă loialitate față de el și lucrarea lui.

Narațiunile Evangheliei au foarte puține de spus despre lucrarea lui Isus de a-i instrui pe cei Doisprezece pentru viitoarea lor misiune. Iar studiul obișnuit al narațiunilor continuă fără să se gândească la minunata dezvoltare mentală și spirituală pe care trebuie să o fi manifestat apostolii în timpul tranziției lor de la pescari umili și oameni cu vocații similare, la profesori înalt dezvoltați ai adevărurilor spirituale avansate. În special pentru ocultist, această viziune obișnuită pare surprinzătoare, pentru că își dă seama de mulți pași grei care trebuie parcurși de picioarele neofitului înainte de a deveni inițiat și de treptele mai înalte care îl așteaptă pe inițiat înainte ca el să devină un inițiat. . Și o astfel de persoană își dă seama de sarcina puternică pe care a îndeplinit-o Isus în dezvoltarea și desfășurarea naturii spirituale a unui astfel de corp de oameni până când aceștia devin demni să fie reprezentanții și învățătorii săi aleși. Tradițiile oculte spun că Isus a urmat un curs sistematic de instruire pentru ucenicii Săi aleși, învățându-i rapid, treptat după grad de realizare mistică și cunoaștere ocultă, până când au fost în sfârșit gata pentru ultimele retușuri din mâinile Sale. Iar ocazia pe care o luăm în considerare acum a fost momentul în care li s-au împărtășit gradele finale.

Trebuie amintit că apostolii au fost înzestrați cu stăpânirea forțelor oculte ale naturii, care le-au permis să facă „minuni” vindecătoare asemănătoare cu cele ale lui Isus. Și nu trebuie să presupunem pentru o clipă că un Maestru ocult cu un grad atât de înalt de realizare precum cel atins de Isus le-ar fi permis discipolilor Săi să folosească o putere atât de mare, fără să-i instruiască pe deplin asupra naturii forțelor pe care le foloseau, și a celor mai bune metode de utilizare.

Și o astfel de cunoaștere nu putea fi împărtășită fără înțelegerea lor a adevărurilor fundamentale ale naturii, o înțelegere care era posibilă numai pentru cei care înțeleseseră marile Adevăruri de bază ale Științei Ființei.

Pe scurt, tradițiile sunt că cei Doisprezece Apostoli au fost inițiați

treptat în marile grade ale Frăției Oculte pe care Isus a fost Stăpân.

El a adunat o mulțime de informații oculte și cunoștințe mistice și le-a condensat într-un sistem clar, practic și simplu și le-a împărtășit pe deplin și complet celor pe care îi iubea.

pe care El îl alesese să fie principalii Săi colaboratori și urmașii Săi după moartea Sa, moartea pe care o cunoștea foarte bine nu era departe.

Aceste fapte trebuie să fie pe deplin înțelese de către studentul creștinismului mistic care dorește să înțeleagă secretul Bisericii creștine timpurii după moartea lui Hristos. Avansarea minunată manifestată de mișcare nu ar fi putut fi realizată de simpli adepți și credincioși în Maestrul. De obicei, atunci când marele șef al unei organizații moare, mișcarea se dezintegrează sau își pierde puterea, cu excepția cazului în care a reușit să-și „comune spiritul" câțiva adepți aleși. Și aceasta a făcut Isus. Și numai oamenilor care au înțeles pe deplin adevărurile și principiile fundamentale ale învățăturilor Sale ar fi putut fi împărtășit un astfel de „duh".

A existat o învățătură exoterică pentru mulțime și o învățătură ezoterică pentru cei Doisprezece. Există multe scripturi care demonstrează acest fapt, care era bine cunoscut de primii Părinți ai Bisericii.

Și cu ocazia pe care am menționat-o, ultimele mari Adevăruri de bază au fost explicate celor Doisprezece și, din acel moment, au fost considerați și tratați ca Învățători de către Isus, și nu ca simpli studenți, așa cum a fost cazul înainte de acea vreme. Și din această instrucțiune finală a venit Predica de pe Munte.

Predica de pe Munte, cea mai minunată și mai cuprinzătoare dintre toate declarațiile publice ale lui Isus, a fost rostită aproape imediat

după Alegerea celor Doisprezece Apostoli. Și era destinat chiar mai mult pentru ei decât pentru mulțimile adunate în jur să asculte predica Lui, El știa că cei Doisprezece o puteau interpreta datorită Învățăturilor Interioare pe care le primiseră de la El.

Și aproape uitând adunarea adunată în jurul Lui, El a elucidat învățăturile Interioare în folosul celor puțini aleși.

Predica de pe Munte nu poate fi înțeleasă decât prin intermediul Cheii principale a Învățăturilor Interioare, care deschide ușa minții spre înțelegerea spuselor dure și a înțelesului mistic voalat al multor precepte ale Sale. Vom dedica un spațiu considerabil într-una dintre lecțiile noastre ulterioare din această serie unei analize a semnificației lăuntrice a acestei mari predici și învățături și, prin urmare, nu vom intra în detaliu în această lecție, considerând că este mai bine să continuăm cu povestea. . . a Lucrării Maestrului.

La câteva zile după ce a rostit Predica de pe Munte, Maestrul a părăsit Capernaum și a călătorit din oraș în oraș vizitând diferitele lor centre de predare, așa cum era obiceiul lui. Pe parcursul călătoriei, Isus a îndeplinit o ispravă de putere ocultă care a dovedit că el este unul dintre cei mai înalți Adepți ai Frăției Oculte, pentru că nimeni altcineva nu ar fi fost în stare să manifeste o asemenea manifestare. Chiar și unii dintre cei mai înalți Maeștri estici ar fi refuzat să-și asume sarcina pe care El și-a propus.

Compania își continua calm drumul când, apropiindu-se de un orășel, s-au întâlnit cu un cortegiu funerar care venea în direcția lor. Precedată de trupa de femei care cântau cântece funerare după obiceiul galilean, alaiul și-a continuat încet drumul. Eticheta pământului impunea străinilor să se alăture doliu atunci când intrau în contact cu un cortegiu funerar, iar compania și-a asumat o atitudine jalnică și respectuoasă, mulți s-au alăturat cântecului pe care îl cântau alaiul.

Dar Isus a invadat intimitatea procesiunii într-un mod șocant pentru

cei care au aderat la formele și obiceiurile familiale. făcând un pas înainte sicriul, stătea în fața lui și le porunci hamalilor să se oprească și să-l depună. Un murmur de indignare a străbătut rândurile celor îndoliați, iar unii au făcut un pas înainte pentru a-l mustra pe străinul prezumțios care a îndrăznit să încalce în acest fel demnitatea înmormântării. Dar ceva în chipul Lui i-a oprit. Apoi, un sentiment ciudat a cuprins mulțimea. Isus era cunoscut de mai mulți dintre cei îndoliați, iar unii dintre cei care asistaseră la unele dintre minunile Sale au început să șoptească că lucruri ciudate erau pe cale să se întâmple, iar rândurile s-au rupt în timp ce oamenii se adunau în jurul Stăpânului în sicriu.

Cadavrul era cel al unui tânăr, iar mama lui văduvă stătea lângă silueta palidă întinsă pe sicriu și, întinzându-și brațele în fața lui, părea să se ferească de atingerea profanătoare a străinului care îl înfrunta. Însă străinul o privea cu o privire de iubire transcendentă, iar cu o voce care vibra de cel mai tandru sentiment i-a spus: „Mamă, nu plânge, încetează cu doliu". Uimită, dar impresionată, ea aruncă o privire rugătoare către Cel care îi poruncise așa. Dragostea și instinctul mamei ei au luat o nouă expresie în ochii Ei, iar inima ei a sărit cu o speranță minunată de ceva, ea nu știa ce.

Ce a vrut să spună Nazarineanul?

Fiul său era mort și chiar Dumnezeu însuși nu a tulburat niciodată somnul trupului din care zburase spiritul.

Dar totuși, ce însemna această expresie?

De ce acea săritură și bătaie a inimii lui?

Apoi, cu un gest de autoritate, Maestrul a împins mulțimea din sicriu, până când în cele din urmă doar cadavrul, mama și El Însuși au rămas într-un spațiu liber din centru. Apoi a început o scenă ciudată și

minunată.

Cu privirea ațintită pe fața cadavrului, și într-o atitudine care indica un efort suprem al voinței sale, s-a văzut că Maestrul făcea un efort mare care punea în joc cele mai înalte forțe de care dispunea. Apostolii, instruiți de El în puterea Ascunsă, au recunoscut natura manifestării, iar fețele lor s-au palid, pentru că știau că El nu numai că Își revarsa forța vitală în trup pentru a-l reîncărca cu prana, ci și repetă un dintre cele mai înalte și mai dificile fapte oculte: aceea de a invoca ființe superioare din planul astral. vehiculelor și a Corpului Astral — însuși sufletul tânărului — și forțându-l încă o dată în forma sa muritoare, pe care El o reîncărcase cu energie și forță de viață.

Ei știau că El, prin cel mai puternic efort al voinței Sale, inversa procesul morții. Și cu o apreciere deplină a adevăratei naturi a minunăției care se desfășura în fața lor, membrele lor tremurau sub ei și răsuflarea le-a ieșit din ei în gâfâituri.

Atunci oamenii au strigat:

— Ce spune omul ăsta cadavrului? "Ridică-te, tinere! Deschide-ți ochii! Respiră liber! Ridică-te, îți spun, scoală-te!"

A îndrăznit acest străin să sfideze propriul decret al lui Dumnezeu?

Cadavrul a deschis ochii și a privit în jur cu uimire sălbatică, strălucirea nu s-a stins complet! Pieptul i se zvârnea în icniri mari de agonie, de parcă ar fi luptat din nou pentru viață! Apoi brațele i s-au ridicat, apoi picioarele au început să se miște, acum se ridică și începu să mormăie cuvinte fără sens, acum privirea de recunoaștere îi veni în ochi și brațele ei s-au împletit în jurul gâtului mamei sale, în timp ce ea plângea după suspine... i-a ieșit pe buze!

Morții trăiau, cadavrul revenise la viață.

Oamenii s-au dat înapoi în groaza teribilă a vederii, iar cortegiul funerar s-a împrăștiat în toate direcțiile, până când au rămas doar mama plângătoare și tânărul, plângând în dragostea și bucuria lor reciprocă și uitând în tăcere chiar și pe Stăpân și pe urmașii Săi. marea lui revărsare de afecţiune.

Și, lăsându-i așa, Iisus și urmașii lui au pierit în pelerinaj. Dar faima miracolului s-a răspândit din oraș în oraș, până în marea capitală, Ierusalim.

Iar oamenii s-au întrebat sau s-au îndoit, după firea lor, în timp ce autoritățile temporale și ecleziastice au început din nou să se întrebe pe ei înșiși și unele pe altele dacă acest om nu era o persoană primejdioasă și un dușman al obiceiurilor și ordinii stabilite.

Într-una dintre călătoriile sale, Isus s-a trezit invitat la casa unui cetățean important al orașului în care predica. Acest cetățean aparținea clasei cunoscute sub numele de farisei, ale căror caracteristici erau devotamentul extrem și aderarea la forme și ceremonii și o insistență intolerantă asupra respectării literei legii.

Fariseii erau centrul ultraortodox al unui popor ortodox. Erau frații drepți care mergeau atât de drepți încât s-au rezemat. Ei au fost oamenii care i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru că nu sunt ca ceilalți oameni. Ei erau membrii „extraordinar de buni” ai bisericii și ai societății. Același nume rămâne până astăzi ca sinonim pentru „fals evlavios”.

Nu este ușor de înțeles de ce acest fariseu îl invitase pe Stăpân să ia masa cu el. Probabil a fost o combinație de curiozitate și dorința de a-și prinde oaspetele în declarații și recunoașteri care ar putea fi folosite împotriva lui. În orice caz, invitația a fost dată și acceptată.

Maestrul a remarcat că gazda Sa a omis anumite ceremonii mici pe care evreii obișnuiau să le extindă unui oaspete de rang egal. Capul lui nu era uns cu uleiul ceremonial, așa cum era obiceiul în casele cu acest caracter, când oaspetele era onorat ca un plus egal sau de dorit la adunarea de familie. În mod clar, el a fost considerat o curiozitate sau un „ciudat" mai degrabă decât un prieten și fusese invitat în acest spirit. Dar nu a spus nimic și a ignorat snub. Și masa a mers fără probleme până la un punct.

Gazda și oaspeții săi se așezau confortabil, în manieră orientală, discutând diverse subiecte, când o femeie s-a împins în sala de banchet. Rochia ei a proclamat-o drept una dintre femeile de virtute ușoară, din belșug în toate popoarele răsăritene.

Era îmbrăcată în haine strălucitoare și părul îi cădea lejer peste umeri, așa cum era obiceiul femeilor din clasa ei din acel ținut. Ea și-a ațintit privirea asupra Maestrului și s-a îndreptat încet spre el, spre enervarea gazdei, care se temea de o scenă, deoarece Maestrul probabil că ar administra femeii o mustrare pentru că a îndrăznit să se amestece în El, o pedeapsă spirituală. Profesor.

Dar femeia a continuat să se îndrepte spre El și, în cele din urmă, aplecându-se, cu capul atingând picioarele Lui, a început să plângă. Ea îl auzise pe Maestrul predicând cu ceva timp înainte, iar semințele învățăturii Lui prinseseră rădăcini și acum înfloriseră în inima ei; iar ea venise să-i recunoască loialitatea și să facă o ofrandă Celui pe care-l venera. Venirea în prezența Lui a fost semnul ei al unei regenerări spirituale și al dorinței de a începe o viață nouă. Lacrimile ei curgeau pe picioarele ei și le ștergea cu părul ei lung. Apoi I-a sărutat picioarele, ca un semn al loialității și adorației sale.

De gâtul ei atârna un lanț care ținea o cutie mică plină cu un ulei parfumat prețios, pe care ea îl ținea cu mare stima, la fel ca toți oamenii din neamul ei.

Uleiul era de natura trandafirilor și era uleiul esențial extras din florile parfumate. Ea a rupt sigiliul și a turnat uleiul parfumat pe mâinile și picioarele Stăpânului, care nu a mustrat-o, ci a acceptat tributul chiar și dintr-o astfel de sursă. Gazda a început să se complacă cu gânduri care nu măgulesc inteligența oaspetelui său, iar pe buze îi apăru un râs abia ascuns.

Atunci Isus s-a întors spre gazda lui și a spus zâmbind:

„Simone, în mintea ta gândești aceste cuvinte: „Dacă acest om ar fi într-adevăr un prooroc, n-ar ști el ce fel de femeie este aceasta care îl atinge și n-ar dojeni-o și n-ar abate-o de la el?” "

Iar fariseul era foarte confuz, pentru că Maestrul îi citise gândurile cuvânt cu cuvânt prin metoda cunoscută de ocultiști sub numele de telepatie. Și apoi, cu o batjocură blândă, Maestrul a atras atenția gazdei sale asupra faptului că femeia făcuse slujba pe care el, gazda, refuzase să o respecte.

Nu și-ar fi spălat și uscat picioarele, așa cum ar fi făcut fariseul dacă oaspetele său ar fi fost considerat demn de onoare?

Nu l-ar fi uns el cu untdelemn prețios, așa cum gazda ar fi uns un oaspete onorat?

Nu-și imprimase ea nici măcar pe picioarele Ei sărutul pe care eticheta cerea gazdei să-l imprime pe obrazul stimabilului vizitator al casei lui?

Și în ceea ce privește caracterul femeii, ea fusese pe deplin recunoscută și iertată.

„Multe i s-au iertat, pentru că a iubit mult”.

Și, adresându-se femeii, a adăugat:

„Du-te în pace, că păcatele îți sunt iertate”.

Și femeia a plecat cu o expresie nouă pe față și o hotărâre fermă în inimă, pentru că Stăpânul o iertase și o binecuvântase.

Dar prin acest act Isus a adus asupra capului Său ura fariseului și a prietenilor lui. Îndrăznise să mustre oștii din propriul său palat și, în plus, își arogase ritul sacru de a pronunța iertarea păcatelor, un drept învestit numai marelui preot al Templului, asupra săvârșirii anumitor ceremonii și jertfe pe altar. . Sfidase dreptul și funcțiile ecleziastice conferite, chiar și în casa unuia dintre cei mai fideli adepți ai formalismului și autorității: un fariseu.

Acest incident a arătat nu numai amploarea punctelor de vedere ale lui Isus și universalitatea iubirii sale, precum și curajul său de a sfida formalismul urat, chiar și în palatul celor mai fericiți susținători ai săi, ci și atitudinea lui față de femei. Evreii, ca rasă, țineau femeile cu o stima scăzută.

Nu erau considerați vrednici să stea cu oamenii în sinagogă. Era considerat nedemn de un bărbat să-și pomenească rudele în companie

general. Erau considerați inferiori în toate privințele oamenilor și erau tratați ca fiind aproape impuri în cele mai sacre funcții naturale ale lor.

Isus a fost întotdeauna atent la femeile căzute, în special. Și-a văzut

ispita și cruzimea socială a poziției sale. Îi era supărat „dublul standard” al virtuții care permitea unui bărbat să comită anumite infracțiuni și totuși să fie respectat, în timp ce femeia care a comis aceeași infracțiune a fost condamnată social, calomniată și tratată ca o proscrisă rușinoasă.

El a fost întotdeauna gata să exprime o apărare a femeilor de acest fel și părea să fie întotdeauna condus de sentimentul de nedreptate în atitudinea oamenilor față de ele, care a fost în cele din urmă exprimat cu o ocazie notabilă când i s-a cerut să o judece pe femeie... luat in adulter:

„Cine este fără păcat să arunce prima piatră”.

Nu e de mirare că femeia proscrisă i-a sărutat picioarele și i-a turnat unguentul prețios. Era prietenul unor oameni ca ea.

A ȘAPTEA LECȚIE.

ÎNCEPUTUL Sfârșitului .

Slujirea lui Isus a continuat mai mult sau mai puțin prin aceleași canale. Rătăcind ici și colo prin țară, predicând și predând în acest oraș și în acel oraș, adunând noi adepți în jurul său, Isus și-a continuat lucrarea. El s-a adaptat audienței Sale, dând fiecăruia ceea ce avea nevoie și fără să facă greșeala de a vorbi deasupra capetelor oamenilor. El a oferit publicului larg învățăturile generale de care aveau nevoie, dar El a rezervat Învățăturile Interioare pentru Cercul Interior al urmașilor Săi, despre care El știa că sunt apți să le primească.

În aceasta el a arătat o cunoaștere profundă a persoanelor și o strictă conformitate cu obiceiul stabilit al misticilor, care nu fac niciodată greșeala de a da matematica spirituală superioară studenților care învață regulile oculte de adunare, scădere și împărțire. El și-a avertizat apostolii cu privire la acest punct al învățăturii, mergând chiar atât de departe încât să-i avertizeze pozitiv și puternic înaintea porcilor".

Într-o noapte, El se afla într-o barcă care traversa Lacul Ghenesaret, în compania unora dintre pescari ai Săi. Obosit de munca obositoare a zilei, s-a înfășurat în halat și a căzut într-un somn adânc, din care a fost trezit mai târziu de un zgomot și zarvă în rândul echipajului și al pasagerilor. O furtună îngrozitoare izbucnise pe lac, iar bărcuța se legăna și se legăna printre valuri într-un mod care îi îngrijora chiar și pe pescarii experimentați care o echipau. Pânzele fuseseră smulse, luând cu ele o parte din catarg, iar nava a refuzat să răspundă cârmei sale, făcând cârma inutilă.

Echipajul a intrat în panică și a alergat la Isus rugându-l să-i salveze de la moarte în furtună.

"Stăpâne! Stăpâne! Ajută-ne înainte să pierim! Nava se scufundă! Salvează-ne, Stăpâne!"

Maestrul s-a ridicat și, folosind puterea Sa ocultă, a făcut ca vânturile să-și înceteze activitatea furtunoasă și valurile să se potolească. El a urmat obiceiul ocultiștilor răsăriteni de a-și exprima comenzile în cuvinte, nu pentru că cuvintele aveau vreo virtute în sine, ci pentru că serveau ca vehicul pentru gândirea sa concentrată și voința concentrată pe care le folosea în manifestarea puterii oculte. Cu această cunoaştere a procesului, ocultiştii

ei zâmbesc când citesc relatarea naivă a evenimentului din Evanghelii, unde Iisus este descris ca adresându-se și mustrând vânturile răzvrătite și apoi calmând cu blândețe și bunăvoință apele cu cuvinte de „Pace, fii liniştit!”.

Pescarii care au asistat la eveniment și despre care s-au răspândit vești în rândul oamenilor, neînțelegând natura manifestărilor ascunse, au crezut că se adresează vântului ca niște adevărate entități, mustrându-le și rugându-le să-și înceteze munca vicioasă și liniștind. ei în jos.până la vânturi mare în același mod.

Ei nu au înțeles procesele de gândire din spatele cuvintelor și, în simplitatea lor, au crezut că El mustra de fapt vântul și calmează apele.

Toți ocultiștii știu că în „tratarea” condițiilor materiale, procesul este mult mai ușor și mai simplu dacă ne gândim și „vorbim” despre condiție ca având inteligență și reală, dirijand astfel forțele mai ușor.

Ascultând gândului și voinței Stăpânului, vânturile și-au domolit furia și apele au încetat să fie tulburate. Treptat, barca s-a oprit cu ușurință pe jgheabul lacului, iar echipajul a respirat liber încă o dată, apoi și-a început munca de îndreptare a catargului și a mecanismului de cârmă. Și s-au mirat în timp ce lucrau și se întrebau unul pe altul:

„Ce fel de om este acesta, de care ascultă până și vânturile și apele?”

Și Iisus, privindu-i cu tristețe, a lansat acel strigăt al misticului care știe de puterile inerente și latente ale persoanei asupra condițiilor materiale, așteptând exercitarea Voinței care nu poate fi exercitată decât ca răspuns la o mare Credință.

El le-a răspuns spunând:

„O, bărbați de mică credință. De ce trebuiau să se teamă?”

Misticului i se pare ciudat ca oamenii să poată citi relatările Evangheliei despre evenimentele de mai sus și altele asemenea, și totuși să vadă în ele nimic mai mult decât o simplă relatare a miracolelor săvârșite de o putere supranaturală. Pentru cititorul care a învățat adevărurile fundamentale, înregistrarea Noului Testament despre lucrarea de minuni a lui Isus, chiar și oricât de imperfectă este acea înregistrare, este plină de instrucțiuni oculte avansate exprimate atât de clar încât pare că chiar și cititorul obișnuit trebuie să recunoască că este .

Dar nu, vechea regulă este încă în vigoare: fiecare citește doar pentru ce este pregătit; fiecare trebuie să adauge ceva la o carte, înainte de a spera să ia ceva din ea; celui ce are i se va da. Întotdeauna același vechi adevăr mistic, manifestat în vecii vecilor, în toate timpurile și în toate locurile. Este o lege fundamentală a minții.

Călătoria peste lac a fost însoțită de o altă manifestare a puterii oculte pe care profesorii bisericești o trec adesea fără comentarii, sau cel puțin cu un efort minuțios de a „explica” sensul aparent al narațiunii.

Tendința modernă de gândire materialistă a invadat chiar și bisericile și i-a făcut pe predicatori și profesori să se străduiască să scape de

acuzația de „credere în spirite” și de fenomene similare din Lumea Astrală.

Când compania a ajuns pe coasta Gherghesei, de cealaltă parte a lacului, au aterizat și Iisus și discipolii lui s-au repezit spre orașele de pe coastă. În timp ce treceau printre stâncile care mărgineau malul, văzură două siluete rătăcitoare misterioase care, bolborosind, le urmau. Cei doi maniaci, așa cum erau, s-au apropiat de grup, iar unul dintre ei a început să se adreseze Stăpânului într-un mod ciudat, rugându-l să-i scape pe cei doi de demonii care îi posedau.

A strigat cu voce tare:

„Stăpâne, Fiul Dumnezeului celui viu, miluiește-ne pe noi și alungă lucrurile necurate pe care le-am lăsat să intre în noi”.

Evangheliile nu spun nimic despre cauza acestei obsesii demonice, iar predicatorii preferă să o respingă rapid, sau să o trateze ca pe o amăgire a nebunilor, în ciuda declarației directe a narațiunii Noului Testament și a continuării sau declarației sale finale.

Dar tradițiile oculte spun că acești doi bărbați au fost victimele incursiunii lor în anumite faze ale fenomenelor psihice, adică „creșterea spiritelor” prin artele Magiei Negre. Cu alte cuvinte, acești bărbați au experimentat pe linia Necromanției Evreiești, sau Invocarea și Evocarea Inteligențelor Astrale Dezcorporate prin intermediul Conjurării. Ei au crescut Inteligențe Astrale care apoi au refuzat să se retragă în propriul lor plan, dar care au preluat organismele fizice ale invocatorilor lor și au rămas în posesie, făcându-i pe oameni să fie considerați maniac, ceea ce ia făcut să devină proscriși. printre peșterile care abundeau stânci, fiind aceleași locuri și mormintele morților. Nu vrem să intrăm în detalii despre această chestiune aici, dar vrem să dăm explicația ocultă a acestui „miracol” puțin înțeles al lui Isus, care, totuși, este înțeles clar de toți ocultiștii.

Isus a înțeles pe deplin natura problemei și a început imediat să alunge aceste Inteligențe Astrale invadatoare prin intermediul puterii sale oculte.

În câteva clipe, s-a auzit un strigăt de pe dealurile din apropiere și s-a văzut o turmă mare de porci alergând pe deal, iar într-o clipă au trecut peste prăpastie și s-au înecat curând. Narațiunea Evangheliei este perfect clară în acest punct: afirmă că legiunile de demoni trecuseră de la oameni la porci, iar aceștia din urmă se scufundaseră în apă îngroziți și se înecaseră. Isus le-a vorbit clar și pozitiv demonilor, numindu-le „duhuri necurate" și poruncindu-le să „iasă" din oameni.

Și toți studenții avansați ai Ocultismului înțeleg de ce porcii au fost folosiți ca instrumente intermediare în retragerea Inteligențelor Astrale în propriul lor plan de viață, motiv care, totuși, nu este în vigoare sau menținut în această lucrare destinată lecturii publice larg.

Maniacii au fost readuși la starea lor normală, iar tradițiile spun că Maestrul i-a instruit despre căile rele pe care le urmaseră și le-a cerut să renunțe de la practicile lor nefaste care le-au adus consecințe atât de rele.

Biserica și predicatorii ei, cu foarte puține excepții, au considerat de cuviință să ignore frecventele aluzii biblice la „diavoli", „demoni" etc.; poziția lor este practic că scriitorii evenimentelor din slujirea lui Isus (pe care îi consideră „inspirați") trebuie să fi fost oameni creduli și superstițioși care credeau în „demonologia absurdă a timpului lor".

Ei ignoră faptul că Isus însuși le-a vorbit în mod repetat acestor inteligențe, cerându-le să scape de oamenii pe care îi bântuiseră.

Vrea biserica să susțină că Stăpânul era și un țăran ignorant, credul, care împărtășea superstițiile populare?

Așa s-ar părea.

Trebuie să scutim Biserica Catolică de această critică, deoarece autoritățile ei au recunoscut adevărata stare a lucrurilor și și-au avertizat adepții să nu se complacă în practicile întunecate ale Necromanției sau Invocarea Inteligențelor Astrale.

Știința ocultă își informează studenții despre diferitele planuri ale vieții, fiecare conținând locuitorii săi. Învață că în Planul Astral există entități fără trup care nu ar trebui să fie transplantate în planul nostru.

Și îi avertizează pe toată lumea împotriva practicilor întunecate, atât de comune în antichitate și în Evul Mediu, de a invoca și evoca acești locuitori indezirabili ai acelui plan.

Este regretabil că unii dintre cercetătorii psihici moderni ignoră aceste avertismente clare, deoarece unii dintre ei se expun la consecințe grave din cauza nebuniei lor deliberate. Îndemnăm cititorii noștri să se abțină de la a se amesteca în fenomenele Planului Astral.

Unii scriitori au comparat bine „Psyche” cu o mașinărie grozavă, în ale cărei roți dințate oamenii se pot încurca doar pentru a fi târâți în mașină în sine.

Stai departe de roți!

Această „minune” a lui Isus a stârnit o mare entuziasm și ei au îndemnat împotriva Lui că El mergea prin țară, aruncând diavoli în turmele și turmele oamenilor, provocând distrugerea lor. Preoții au stimulat sentimentul popular și au încurajat neîncrederea, ura și teama pe care partea ortodoxă a comunității începea să le aibă față de

Stăpân.

Semințele Calvarului erau semănate printre oameni. Și fructul său extraordinar era latent în ei. Ura și intoleranța erau esența atât a seminței, cât și a fructului.

Isus s-a întors la Capernaum și, din nou, orășelul a fost plin de oameni care căutau instruire și strigau după vindecare. Vestea despre puterea lui minunată de vindecare s-a răspândit departe și larg, iar oamenii au fost duși în așternuturi pe mulți kilometri, astfel încât să poată fi atinși de mâinile Maestrului.

Cam în vremea aceea a venit la El un oarecare Iair, un om eminent în comunitate și în biserică. Jairo avea o fetiță în vârstă de aproximativ doisprezece ani, care s-a îmbolnăvit grav și pe care medicii o consideraseră incurabilă.

Cu fiica sa în pragul morții, Iair s-a grăbit la locul de întâlnire al Stăpânului și, aruncându-se la picioarele Lui, L-a rugat să-și vindece fiica iubită înainte de a trece prin portalurile întunecate ale necunoscutului.

Stăpânul, simțind compasiune pentru marea durere a tatălui, sa oprit în învățătura Sa și s-a îndreptat către casa lui Iair. Mintea Lui a fost încărcată cu concentrarea gândurilor vindecătoare, iar corpul Lui a fost umplut cu forțele vitale trezite pentru a îndeplini sarcina. A simțit că cineva atinge marginea mantiei Sale în căutarea puterii vindecătoare și a recunoscut imediat ce s-a întâmplat, spunând:

"Puterea mi-a fost luată. Cine mi-a atins rochia?"

Când s-au apropiat de casa lui Iair, slujitorii au fugit cu strigăte și vaiete sălbatice, anunțând că copilul murise în așteptarea sosirii

Vindecătorului. Tatăl s-a prăbușit la această veste groaznică, venind chiar în momentul celei mai mari speranțe a lui.

Dar Isus i-a cerut să aibă credință și să creadă în continuare. Apoi, însoțit de trei dintre ucenicii săi, Ioan, Petru și Iacov, a intrat în camera morții.

Făcând cu mâna familiei care plângeau și vecinilor care se adunaseră: „Întoarceți-vă", a strigat el, „fata nu este moartă, doarme".

Un strigăt de indignare s-a ridicat din partea rudelor și prietenilor ortodocși la aceste cuvinte ale Maestrului.

Cum îndrăznește să bată joc de însăși prezența morților, pe care medicii îi lăsaseră în urmă și asupra cărora preoții începuseră deja ultimele rituri sacre?

Dar, fără să le acorde atenție, Stăpânul și-a trecut mâinile peste capul fetei și i-a luat palmele mici și reci în ale lui.

Apoi a început un eveniment ciudat. Pieptul mic a început să tremure, iar obrajii albi palid au început să lase urme de culoare. Apoi brațele și mâinile au început să se miște, iar membrele atrofiate s-au micșorat ușor.

Apoi, deschizând ochii cu o privire de uimire, fata s-a uitat la Vindecător și i-a zâmbit.

Atunci Stăpânul, cu o privire de dulce tandrețe, a părăsit încăperea, după ce a trimis după mâncare hrănitoare pentru copil.

Apoi a început disputa obișnuită. Unii au declarat că altul a înviat din morți, în timp ce alții au declarat că băiatul a fost în transă și s-ar fi trezit oricum. Nici măcar Vindecătorul nu declarase că doar dormea?

Însă Isus nu a acordat atenție concurenților, ci a revenit la scena lucrării sale.

Lucrările au continuat ca de obicei. El a început să-și trimită apostolii în călătorii din ce în ce mai extinse, instruindu-i temeinic în metodele oculte de vindecare. Un mare succes a participat la eforturile lor și cele mai bune rapoarte au venit din toate părțile.

Autoritățile au recunoscut și mai mult influența tot mai mare a tânărului Maestru, iar acțiunile sale au fost urmărite și mai îndeaproape de spioni.

Rapoarte despre învățăturile și lucrările sale au fost aduse lui Irod, care, recunoscând în ele aceeași notă bătută de Ioan Botezătorul, care fusese condamnat la moarte, a înțeles că, deși oamenii ar putea muri, spiritul învățăturilor sale va trăi totuși. pe.

Nu e de mirare că conducătorul vinovat strigă îngrozit:

„Acesta este cu adevărat spiritul lui Ioan, pe care l-am omorât, înviat din mormânt ca să se răzbune pe mine!”

Și autoritățile au informat Roma că aici era un tânăr

fanatic, care era considerat de mulți a fi Mesia și următorul Rege al

evreilor, care avea mii de adepți în toată țara. Iar de la Roma a venit vestea, la vremea cuvenită, să-l supravegheze atent pe bărbat, care, fără îndoială, se străduia să provoace o insurecție și să-l închidă sau să-l execute de îndată ce dovezile erau suficiente pentru a-l condamna.

Isus se afla în acel moment lângă un mic sat de pescari numit Betseda, pe malul lacului, la aproximativ șapte mile de Capernaum. În apropierea acestui loc, nava Sa a andocat într-un loc de pe plajă, unde El spera să se odihnească câteva zile.

Dar, vai, o mare mulțime se repezise la locul de aterizare și acum se adunase în jurul Lui, cerând învățătură și vindecare. Lăsând deoparte oboseala mentală și fizică, el a satisfăcut nevoile mulțimii.

Acum vindecând și apoi învățând, El S-a dăruit lucrării Sale cu fervoare și zel. În jurul Lui erau peste cinci mii de oameni adunați, iar spre seară s-a auzit strigătul că nu era suficientă mâncare în tabără pentru a începe să hrănească mulțimea. O mare vâlvă a izbucnit în mulțime și au început să se audă plângeri și chiar blesteme.

Nevoile spirituale au fost uitate și fizicul a început să se manifeste în cel mai insistent mod.

Care a fost sarcina?

El i-a adunat pe cei din compania Lui cărora li se încredințase îngrijirea hranei pe care micuța companie le aducea cu ei. Și, spre supărarea lui, a aflat că întreaga aprovizionare cu alimente consta din cinci pâini și doi pești. Iar micuța trupă nu avea practic bani la ei, mizând pe ospitalitatea țării și pe ofrandele credincioșilor. Ucenicii l-au sfătuit pe Învățător să ordone mulțimii să se împrăștie și să se întoarcă la Betseda să mănânce.

Dar Isus a fost reticent în a face acest lucru, mai ales când erau atât de mulți infirmi în întâlnire care au parcurs atâtea kilometri pentru a-l vedea și nu fuseseră încă vindecați. Și astfel El a decis să dea companiei hrana prin puterea Lui.

El le-a ordonat oamenilor săi să împartă mulțimea în grupuri mici de cincizeci de oameni, cărora li sa instruit apoi să stea la masă. El a ordonat apoi să fie adusă înaintea Lui hrana mică disponibilă și, punându-și mâinile pe ea, a oferit o binecuvântare, apoi a poruncit poporului Său să slujească mulțimii.

Au început să servească mâncarea cu priviri de șoc și uimire.

Își pierduse oare Maestrul simțurile?

Dar cumva hrana părea să crească și să se înmulțească în mod miraculos, până când, în cele din urmă, toate cele cinci mii au fost aprovizionate pe deplin și foamea li s-a potolit. Și apoi, după ce totul a fost servit și mâncat, resturile și resturile care au fost adunate, au umplut multe coșuri de răchită și au împărțit celor mai săraci oameni din companie pentru uzul de mâine.

Dar au apărut probleme. Oamenii, cu burtica plină, simțind că există într-adevăr o adevărată generozitate și puterea cu care să-i hrănesc pentru totdeauna gratuit, au început să se emoționeze și strigătele s-au ridicat.

"Mesia! Regele iudeilor! Furnizorul poporului! Fiul lui David! Domnitor peste Israel!" au fost cuvintele care au șocat în curând mulțimea.

Și atunci unii dintre cei mai îndrăzneți, sau altfel spionii angajați care voiau să-l pună într-o poziție compromițătoare, au început să sugereze

ca mulțimea să formeze o armată și să mărșăluiască din oraș în oraș cu Iisus în frunte, până când în cele din urmă au făcut-o. va pune pe tronul lui Israel la Ierusalim.

Isus, recunoscând pericolul pentru misiunea sa, a putut să-i descurajeze pe cei fierbinți de la planurile lor, dar încă temându-se că autoritățile ar putea coborî asupra adunării, le-a ordonat celor Doisprezece să ia barca și să se îndrepte spre cealaltă parte a lacului. El i-a trimis ca măsură de precauție, dar El Însuși a rămas alături de mulțime și s-a confruntat cu pericolul care se profila.

S-a retras pe dealurile din apropiere și și-a petrecut noaptea în meditație. Apoi, dis-de-dimineață, El a observat că o furtună se pregătea peste lac și că micuța barcă care îi ducea pe ucenicii Săi va fi în mare pericol.

În câteva clipe ar putea fi copleșiți. Voia să fie alături de ei pentru a-i mângâia și a-i liniști. Neavând barcă la îndemână, a ieşit cu îndrăzneală pe apă şi a mers repede în direcţia în care ştia că trebuie să fie barca.

Vag conștient de puterea ascunsă a levitației pe care El o folosea pentru a învinge puterea gravitației, El s-a îndreptat rapid spre adepții Săi. Curând i-a ajuns din urmă, iar ei, văzând o siluetă albă mișcându-se rapid peste apă spre ei, s-au speriat, crezând că este un spirit sau o fantomă.

„Sunt eu, nu-ți fie frică!” i-a chemat Maestrul.

Atunci Petru a exclamat:

„Doamne, dacă ești tu, spune-mi să merg și eu la tine pe valuri!”

Iar Maestrul, zâmbind, atât de îndreptat. Și Petru, a cărui putere ascunsă latentă a fost trezită de marea sa credință în Stăpân, a sărit peste bord și a făcut câțiva pași spre El. Dar, pierzându-și brusc credința și curajul, puterea lui l-a părăsit și el și a început să se scufunde sub valuri. Dar Stăpânul l-a luat de mână și l-a condus în siguranță la barcă și au urcat amândoi în ea. Apoi echipajul s-a aruncat și a îndreptat încântat barca și a pornit spre țărm lângă Capernaum.

În cazul lui Petru și a experienței sale de mers pe apă, avem un exemplu izbitor al puterii binecunoscute a atitudinii mentale a Credinței în manifestarea puterii oculte. Toți ocultiștii știu acest lucru și, fără a simți cu ei o credință implicită în Putere, ei nu încearcă anumite forme de manifestare.

Ei știu că prin credință pot fi săvârșite minuni care altfel ar fi imposibile.

Atâta timp cât Petru și-a păstrat credința, el a fost capabil să contracareze anumite legi ale naturii prin intermediul altor legi mai puțin cunoscute. Dar de îndată ce Frica a luat locul Credinței, puterea lui l-a părăsit. Acesta este un principiu ocult neschimbător și un întreg volum de instrucțiuni oculte se găsește în relatarea acestei povești a lui Petru pe apă.

Ajuns în siguranță pe malul lacului, Isus și-a reluat munca în timp ce adunarea mereu prezentă de oameni continua ca de obicei. Dar pe malul opus al lacului, mulțimea care fusese hrănită cu pâini și pești era furioasă. Au strigat că au fost abandonați de conducătorul lor și că pâinile și peștii așteptați, mesele gratuite pe care sperau că vor continua, le-au fost refuzate.

De asemenea, s-au plâns cu amărăciune că domnia miracolelor nu a continuat. Și au început să-l insulte pe Stăpânul pe care l-au aclamat

cu o seară înainte. Și astfel, Isus a experimentat ingratitudinea și cuvintele nerezonabile ale audienței la fel ca toți marii profesori. Căutătorii pâinilor și peștilor, cerând să fie hrăniți și îmbrăcați fără propria lor lucrare, căutătorii de minuni, cerând noi minuni, au fost întotdeauna distrugerea marilor Învățători ai Adevărului.

Este un adevăr dur și amar, dar fiecare profesor și adevărat iubitor de Adevăr trebuie să învețe să-l cunoască și să-l înțeleagă. Mulțimea care venerează astăzi un Maestru spiritual este la fel de pregătită să-l sfâșie mâine.

Și și mai multe probleme au apărut din această bunătate greșită care l-a determinat pe Isus să hrănească mulțimea cu puterile Sale oculte, care, de altfel, știa că sunt în opoziție cu obiceiul bine stabilit al Frăției Oculte. Formaliștii, fariseii și cărturarii, aflând cele întâmplate, s-au adunat în jurul Maestrului și l-au acuzat de încălcarea uneia dintre formele și ceremoniile prescrise de autoritățile bisericești, ritul care cerea credincioșilor să se spele pe mâini înainte de a începe mâncarea. Ei l-au acuzat de erezie și de învățături false, care tindeau să-i îndepărteze pe oameni de ceremoniile și observațiile lor obișnuite. Iisus a fost supărat și, întorcându-se împotriva criticilor săi, le-a tras înapoi.

— Ipocriti!

Ţipăt:

„Vă agățați de poruncile poporului și nesocotiți poruncile lui Dumnezeu! Vă spălați mâinile, dar nu sufletele! Voi sunteți conducătorii orbi ai orbilor, și voi și adepții voștri cădeți în noroi și în șanțuri! tu și ipocrizia ta!"

Dar comentariul advers stârnit de acțiunile sale nu s-a atenuat și, descurajat și descurajat de dovezile sterilității pământului în care

semănase prețioasele semințe ale Adevărului, și-a adunat adepții și a pornit spre Tir și Sidon, o regiune mai liniştită, pentru ca ea să se odihnească şi să mediteze la noi planuri şi lucrări.

Am putut vedea începutul sfârșitului.

Pentru a înțelege natura poziției Maestrului în acest moment, trebuie să ne amintim că sprijinul Său puternic fusese întotdeauna din partea maselor de oameni, care erau admiratorii Săi entuziaști. În timp ce el a rămas înrădăcinat în inima populației, autoritățile temporale și ecleziastice nu au îndrăznit să-l atace fără o revoltă populară de proporții nu mici. Dar acum, după ce reușiseră să înstrăineze publicul Său de El, îl presează din ce în ce mai mult cu persecuțiile și plângerile lor. Și astfel, în cele din urmă, reușiseră să-L facă un proscris nepopular.

A fost forțat să plece din orașele mai mari, iar acum rătăcea printre regiunile mai puțin populate ale țării și chiar și acolo spioni și agenți ai autorităților îl urmăreau, căutând să-l prindă în capcană și să-l compromită și mai mult.

În această perioadă, Isus le-a dezvăluit apostolilor săi faptele originii sale divine care acum îi erau clare. Le-a povestit și de destinul care îl aștepta și pe care l-a ales de bunăvoie. El le-a spus să nu se aștepte la roadele lucrării Sale în acest moment, pentru că El semăna semințele roadelor care nu vor crește și nu vor aduce rod timp de multe secole. El le-a dat secretul mistic al naturii lucrării Sale, care este predat inițiaților Frăției Oculte până astăzi.

Dar chiar și acești oameni aleși abia au înțeles adevăratul sens al învățăturilor sale și, odată, aproape că i-a fost zdrobit să audă o discuție între ei despre înaltele poziții pe care sperau să le obțină.

Isus a simțit acum că venise timpul ca El să se mute la Ierusalim

pentru a găsi acolo actul încununat al carierei Sale ciudate. Și, știind foarte bine că o astfel de cale ar fi să-și bage practic capul în chiar fălcile leului autorității ecleziastice și temporale, El și-a pus picioarele ferm pe drumul care ducea la Ierusalim, capitala și centrul bisericii. autoritate. influență. Iar acea cale era greu de parcurs, pentru că, pe măsură ce El se apropia de capitală, dușmanii Lui creșteau la număr și opoziția față de El se întărea.

Într-un sat i se refuzase dreptul la locuință, o nedemnitate aproape necunoscută în ținuturile estice. În alt loc i s-a aruncat o piatră mare, rănindu-l grav. Mulțimea se întorsese împotriva lui și își răsplătea serviciile amabile cu abuz și violență personală.

Și aceasta este întotdeauna soarta profesorului Adevărului care răspândește perlele sacre ale Adevărului înaintea porcilor mulțimii nedemne de oameni. Din nou și din nou acest fapt a fost clarificat celor care ar lucra pentru binele lumii.

Și încă mai auzim plângerea mormăioasă că Învățătura Interioară este rezervată pentru câțiva, de ce să nu o răspândim printre oameni?

Târâul, grătarul, pietrele, celula închisorii, crucea și prototipurile lor moderne - acestea sunt răspunsurile tăcute la întrebare.

Înaintând spre Ierusalim, micul grup a ajuns la Perea, la câteva mile de Betania, în ultimul loc al căruia locuia o familie de prieteni ai Săi: cele două surori, Marta și Maria, și fratele lor Lazăr. În acest loc s-a întâlnit cu un mesager din Betania, care i-a dat vestea tristă că prietenul său Lazăr era bolnav de moarte și l-a rugat de asemenea pe Stăpân să se întoarcă în Betania și să-l vindece pe om.

Dar acest lucru Isus a refuzat să facă și a lăsat să treacă câteva zile fără să răspundă la chemare. După câteva zile, a plecat spre Betania, spunând ucenicilor săi că Lazăr a murit. Și, ajunși la Betania, au

descoperit că într-adevăr așa era: Lazăr era mort și în mormânt.

Isus a fost întâmpinat cu un antagonism strălucitor. Oamenii păreau să spună:

"Iată din nou acest impostor eretic. Îi era frică să vină chiar și în ajutorul prietenului său pe moarte. Puterea lui l-a căzut și acum este discreditat și demascat."

Apoi a venit Marta, care i-a reproșat Stăpânului indiferența și întârzierea sa. El i-a spus că Lazăr va învia din nou, dar ea se îndoia de cuvântul lui. Apoi a venit Maria, a cărei durere l-a făcut până și pe Maestrul să plângă, care văzuse atâta suferință umană, încât ochii lui refuzau să plângă.

Apoi l-a întrebat pe Stăpân:

— Unde ai pus-o?

Și l-au dus în mormânt, urmați de mulțimea curioasă înfometată să vadă mai multe minuni ale persoanei de care se temeau chiar și atunci când l-au urât și l-au jignit. Isus a stat în fața mormântului mohorât și a poruncit oamenilor să scoată piatra care a închis gura mormântului. Oamenii au ezitat, știind că înăuntru zăcea un cadavru și chiar au perceput mirosul caracteristic al mormântului care emană din acesta. Dar Stăpânul insistând asupra asta, au rostogolit piatra și Iisus a stat drept în fața intrării întunecate în peșteră.

A stat acolo câteva clipe învăluit în meditație și arătând dovezi de concentrare mentală puternică. Ochii lui au căpătat o privire ciudată și, în fiecare muşchi, arăta că El a convocat fiecare particulă de putere de care dispunea la sarcină.

El scăpa de chestiunile care îi ocupaseră mintea în ultimele câteva săptămâni, pentru a-și putea menține mintea „concentrată”, așa cum o numesc ocultiștii din Răsărit, pentru a se putea concentra clar și viguros asupra sarcinii dinaintea Lui.

Apoi, stârnind forța Sa de rezervă, cu mare efort, El a strigat cu glas tare, cu un glas de autoritate și putere:

"Lazăr! Lazăr! Vino afară!"

Oamenii au gâfâit îngroziți la această chemare a unui cadavru în proces de dezintegrare și descompunere, iar un strigăt de protest s-a ridicat, dar Isus nu a dat nicio atenție.

"Lazăr! Lazăr! Ieși afară, îți poruncesc!" a plâns din nou.

Și apoi, la gura cavernei, se zărea ceva surprinzător. Era o figură hidoasă, legată și îmbrăcată cu bandajele funerare ale acelei țări, care se străduia să se elibereze și să se îndrepte spre lumină. Cu siguranță a fost Lazăr!

Și, după ce a smuls giulgii pătați care încă mai țineau duhoarea oribilă a materiei în descompunere, trupul lui s-a găsit a fi dulce, curat și pur ca al unui copil. Isus făcuse o lucrare minunată dincolo de orice manifestare pe care până acum o arătase lumii.

Emoţia prilejuită de această minune supremă, ajungând

Ierusalimul, după o pauză în care s-a crezut că Maestrul s-a retras într-

o izolare nesemnificativă, a trezit din nou la activitate autoritățile, care acum hotărâseră să pună capăt problemei și să îndepărteze odată pentru totdeauna acest șarlatan pestilent. pentru toți. Cu siguranță, ridicând din mormânt un cadavru în descompunere!

Ce noi minuni frauduloase nu ar face el pentru a înșela oamenii creduli și pentru a-i aduce din nou în jurul stindardului său rebel?

Persoana era periculoasă fără îndoială și ar trebui pusă acolo unde nu putea face rău, și asta imediat.

În câteva ore de la primirea veștii că Lazăr a înviat din mormânt, Sinhedrinul, marele consiliu bisericesc evreiesc, era în ședință, convocat în grabă de oficialii săi pentru a reprima acest impostor nelegiuit și eretic, căruia îi permisese ordinea și religia stabilită. pentru a fi ignorat mult prea mult timp.

Trebuie redus la tăcere înainte de a trezi din nou oamenii. Ecleziasticii evrei au avertizat autoritățile romane că acest om periculos, care se apropia acum de capitală, pretindea că este Mesia evreiesc și că obiectivele lui erau mai întâi să răstoarne autoritățile templului, apoi să se ridice ca rege al evreilor și să se plaseze. pe tron.el însuși în fruntea unei armate revoluționare care ar încerca să conteste și să înfrângă domnia puternicei Rome.

Și astfel întreaga mașinărie a fost pusă în mișcare, iar ofițerii legii au fost cu toții în alertă pentru a profita de primul act fățiș al lui Isus și a adepților săi și să-i arunce în închisoare ca dușmani ai societății, religiei și lumii. se exprimă.autorităţile romane care erau agitate de rapoartele care le ajungeau de la cele mai înalte autorităţi evreieşti şi erau pregătite să zdrobească răzvrătirea la primul semn.

Preoții evrei se aflau într-o adunare solemnă și, la instigarea lui Caiafa, marele preot al evreilor, au hotărât că nimic, în afară de

moartea acestui fals Mesia, nu va pune capăt frământării care amenința să-i deposedeze de putere și autoritate.

Și astfel zarul a fost aruncat.

Și între timp, Iisus s-a odihnit în Betania, înconjurat de mulțimi mari care s-au adunat la loc pentru a-l vedea pe Lazăr și a-și reînnoi loialitatea față de Stăpânul pe care l-au părăsit atât de josnic. Întotdeauna slujitori ai timpului, cele mai recente minuni le-au reînviat interesul în scădere și credința în scădere și s-au adunat în jurul Stăpânului la fel de tari, entuziaști și la fel de plini de laudă ca întotdeauna. Și ieri îl osândiseră, iar mâine aveau să țipe

— Răstignește-l!

Pentru că așa este natura mulțimii de oameni. Din mulțimile de urmași ai lui Isus, nici unul nu a fost lăsat să-și recunoască loialitatea la ora arestării Lui; chiar și dintre cei doisprezece aleși, unul l-a trădat, altul l-a lepădat și toți au fugit când a fost luat captiv. Și pentru astfel de oameni a trăit, a învățat și a suferit Fiul omului. Cu siguranță viața Lui a fost cea mai mare minune dintre toate.

LECȚIA A OPTA.

SFÂRȘITUL VIȚII FUNcționează .

Odihnindu-se pentru puțin timp înainte de intrarea Sa oficială în Ierusalim, Maestrul a căutat izolarea districtelor slab populate din apropierea deșertului. În satul Efraim și împrejurimile lui, în Perea, în părți ale Galileii, a umblat cu cei Doisprezece. Dar chiar și acolo El și-a continuat lucrarea de vindecare și de învățare.

Dar chiar și această amânare temporară de la inevitabil a fost de scurtă durată. Isus a hotărât să mărșăluiască direct la sediul consiliului ecleziastic și al autorității temporale care i-a fost îndreptată.

Și așa, chiar înainte de a sosi vremea Paștelui, el i-a adunat pe cei Doisprezece și a pornit la etapa finală a călătoriei. Pelerinii în drum spre capitală ardeau de curiozitate și entuziasm pentru această călătorie a Stăpânului spre casa dușmanilor săi. Au circulat zvonuri că El intenționa să-și adune forțele și să-și mănânce inamicul din locurile lor de putere.

Se știa că Sinhedrinul intenționa să încerce să-l pedepsească, iar oamenii au întrebat de ce ar trebui să meargă înainte pentru a-și înfrunta dușmanii dacă nu vede o luptă până la capăt.

Această credință în hotărârea Sa a provocat o repulsie în sentimentele oamenilor în favoarea Lui și mulți dintre cei care Îl părăsiseră s-au adunat din nou în jurul Lui. Au visat din nou la biruință și au mirosit din nou o cantitate nesfârșită de pâini și pește. S-au înghesuit în jurul lui dorindu-și să fie printre armata victorioasă.

Dar nu i-a încurajat și nici nu le-a spus niciun cuvânt. Îi cunoștea de la serverele vremii în care erau.

Mulțimile Ierusalimului, auzind de sosirea Lui și mișcate de curiozitatea de a asista la intrarea Sa triumfală în Cetate, s-au adunat în jurul suburbiilor de unde avea să se apropie. În cele din urmă strigătul s-a ridicat:

"Uite ca vine!" iar spre uimirea și supărarea lor, mulțimea l-a văzut călărind calm prin Oraș pe un măgar, fără ostentație, pretenție sau poză.

Mulțimea s-a împrăștiat, batjocorindu-l și insultându-l. Dar pelerinii au devenit din ce în ce mai entuziasmați și au plantat palmieri pe drumul Lui, strigând:

„Binecuvântat să fie Mesia nostru! Regele lui Israel se apropie”.

Maestrul a mers direct la Templu și a îndeplinit riturile obișnuite. Atât de uimiți au fost autoritățile de comportamentul său neînfricat, încât au amânat să pună mâinile violente asupra lui. Se temeau de o capcană și se mișcau precauți. I-au permis chiar să se retragă în Betania și să petreacă noaptea. A doua zi dimineață s-a întors în oraș și a locuit acolo printre prietenii săi. El a frecventat Templul în mod regulat și și-a continuat lucrarea de predare și vindecare chiar în umbra lui.

Între timp, norii forțelor care îl urmăreau s-au adunat în jurul capului Său. Unul dintre cei Doisprezece, Iuda Iscarioteanul, care era profund dezamăgit de faptul că Stăpânul a refuzat să profite de sprijinul mulțimii pentru a-i ajuta revendicarea de Mesia și Rege al evreilor și, de asemenea, temându-se că va fi implicat în căderea Sa inevitabilă, a început o serie de tocmeală și tocmeală cu autoritățile, care aveau ca obiect trădarea Stăpânului în mâinile autorităților, răsplata de a fi imunitate de urmărire penală pentru el și, în plus, câteva arginți pentru buzunar.

Și așa a trecut timpul, petrecând nopțile în Betania și zilele în Templul capitalei. În cele din urmă, preoții au făcut un pas important. Ei l-au confruntat în calitatea sa oficială și i-au cerut să-și dovedească hirotonirea ca rabin evreu și, în consecință, dreptul de a predica membrilor ortodocși ai bisericii. Isus le-a răspuns punându-le întrebări la care le era frică să răspundă.

Apoi au început să-l interogheze, sperând să-l implice în erezii ecleziastice care să le ofere o scuză pentru a-l aresta. Dar El i-a ocolit

inteligent. De asemenea, au căutat să-l oblige să-și exprime păreri contrare autorității romane, dar și el a scăpat de această plasă.

În cele din urmă, totuși, ei au atras de la El un atac sălbatic asupra autorității și El a strigat indignat:

„Vai de tine, neam de vipere! serpi!

ipocriți! Asupritori ai săracilor! Cărturari, ipocriți, farisei!”

Apoi a părăsit Templul și s-a întors la Betania pentru noapte, după ce a prezis distrugerea Templului, când nu va mai rămâne piatră pe piatră.

În noaptea aceea a avut o inimă la inimă cu cei Doisprezece. El le-a spus că sfârșitul este în vedere, că El va muri înainte de a trece multe ceasuri, că ei, cei Doisprezece, vor deveni rătăcitori pe fața pământului, persecutați și persecutați în numele Său și pentru cauza Lui. O revelație teribilă pentru unii dintre ei care visaseră pentru ei înșiși măreția pământească și poziții înalte! Și atunci Iuda a simțit că a sosit timpul să acționeze și s-a strecurat să-l întâlnească pe Marele Preot.

A doua zi, miercuri, s-a odihnit la Bethany pentru toate douăzeci și patru de ore, adunându-și, evident, forțele de rezervă pentru a face față testului despre care știa că îl aștepta acum. El a ținut departe chiar și de discipolii Săi și a petrecut timp în meditație. Și așa a fost în dimineața zilei următoare, joi.

Dar când s-a înserat, a trimis să cheme pe cei Doisprezece și i-a adunat în jurul lui pentru Cina Pascală, una dintre ritualurile Paștelui.

Chiar și această ultimă ocazie solemnă a fost afectată de o mică dispută între ucenici cu privire la ordinea de prioritate care trebuia respectată în locurile lor la masă. Iuda a reușit să câștige scaunul de onoare de lângă Maestru.

Isus a surprins compania insistând să spele picioarele celor Doisprezece, un act care i-a așezat pe un piedestal deasupra Lui. Această ceremonie ocultă, care nu a fost înțeleasă de cei Doisprezece, se pare că a fost una pe care Hierofanții Frăției Oculte i-au făcut-o. asociați atunci când cei din urmă fuseseră aleși pentru a îndeplini o funcție sau misiune importantă sau când un succesor era pe cale să preia conducerea. în loc de unul dintre ei. Și, evident, Isus a intenționat așa. Apoi le-a cerut să se spele pe picioare, în semn de recunoaștere de către fiecare a misiunii înalte a celuilalt.

Atunci Iisus, biruit de cunoasterea zilei de maine, a izbucnit pe un ton chinuit, zicând:

— Și chiar și unul dintre voi, aleșii mei, mă va trăda!

Și mai mulți l-au întrebat pe rând, cu reproș:

"Sunt eu?"

Și Iisus a clătinat din cap la fiecare întrebare. Dar Iuda nu a întrebat, ci, învins de confuzie, a întins mâna și a luat o bucată de pâine din farfurie înaintea Stăpânului. Atunci Iisus a luat puțină pâine și, umezindu-o din farfurie, i-a dat-o lui Iuda, spunându-i cu tărie:

„Iuda, fă-ți treaba fără să pierzi timpul”.

Iar Iuda, rușinat, s-a strecurat de la masă.

Apoi a început acea conversație remarcabilă la Cina cea de Taină, așa cum este consemnată în Evanghelii. Apoi a avut loc și acea primă sărbătoare a Sfintei Împărtășanțe, al cărei sens mistic va fi explicat într-o lecție ulterioară.

Apoi Isus a cântat imnul de Paște.

Apoi, la scurt timp, compania a părăsit încăperea și a mers pe străzile și pajiștile din apropiere. Apoi, sub copacii Grădinii Ghetsimani, în afară de ucenicii Săi, acum redusi la Unsprezece, S-a predat rugăciunii și meditației.

El l-a chemat pe Tatăl să-i dea putere pentru încercarea finală. Luptându-și îndoielile, temerile și îndoielile, depășindu-și înclinațiile și impulsurile fizice, el a scos acel strigăt suprem:

„O, Părinte, să se facă voia Ta, nu a mea!”

Și spunând acestea, a lăsat în urmă pentru totdeauna dreptul său de alegere de a opri cursul teribil al evenimentelor care îl apăsa. Renunțând la puterea sa puternică ocultă de apărare, el s-a așezat pe altarul jertfei ca Mielul Paștelui.

Lăsând în urmă Grădina în care tocmai făcuse cea mai mare minune dintre toate, minunea Lepădarii, S-a apropiat de ucenicii Săi și a spus:

„A sosit momentul: trădătorul este aici să-și facă treaba”.

Atunci s-au auzit zgomote de arme și pași marțiali, iar într-o clipă a apărut la fața locului garda militară, însoțită de o delegație de ecleziastici, și cu ei, mergând în față, Iuda Iscarioteanul. Iuda, mergând parcă în transă, s-a apropiat de Stăpân și, salutându-l cu un sărut, a strigat:

„Bucură-te, stăpâne”, care era semnalul către paznicul pus între Iuda și Marele Preot.

Atunci Isus a exclamat:

"Ah, cu un sărut, tu, Iuda, cu un sărut scapă pe Fiul omului! O!"

Și în acel moment părea că durerea Maestrului ajunsese la limita maximă. Atunci paznicul l-a înconjurat și l-a dus departe, dar el nu le-a rezistat. Când s-au apropiat de El, El a strigat:

"Pe cine cauți?"

Și liderul a răspuns:

„Îl căutăm pe cel pe care oamenii îl numesc Isus din Nazaret”.

Atunci Maestrul a raspuns:

„Eu sunt Cel pe care îl cauți!”

Dar ucenicii au rezistat arestării, iar Petru a tăiat urechea unuia din

grup, un slujitor al Marelui Preot. Dar Isus le-a poruncit urmașilor săi să renunțe și, apropiindu-se de bărbatul rănit, a pus urechea tăiată înapoi la locul ei și a vindecat-o instantaneu.

Apoi și-a certat ucenicii, spunându-le că, dacă ar fi dorit, i-ar fi venit în ajutor toate legiunile cerului. Apoi i-a ordonat conducătorului să-l scoată din loc.

Dar vai! Când a plecat, s-a întors să-și ia rămas bun de la ucenicii săi și iată! un om fugise și-l părăsise, lăsându-l singur în ceasul lui de încercare — da! Ca orice suflet umil, el trebuie să fie singur în momentele lui de luptă supremă, singur cu Creatorul său.

Apoi l-au condus în oraș, Stăpânul Toate Puterii, un captiv umil, care nu rezistă și care așteaptă cursul Voinței. El a fost dus la palatul Marelui Preot evreu, unde Sinedriul se întrunia în ședință secretă, așteptând venirea Lui. Și acolo a stat în picioare în fața acestor tirani ecleziastici pentru a fi judecat, legat cu funie ca un criminal de rând.

Acela al cărui singur efort al voinței Sale ar fi spulberat întregul palat și ar fi distrus fiecare ființă umană dintre zidurile sale!

Și acesta a fost doar începutul. În următoarele opt ore, el a fost supus la șase procese separate, dacă astfel de proceduri simulate pot fi astfel desemnate. Supus la lovituri și la tot felul de insulte joase, Maestrul a rămas Maestru. Martori sperjur au depus mărturie, iar el a fost acuzat de tot felul de crime și erezii. Atunci Caiafa a pus întrebarea cea mai importantă:

„Tu ești Hristosul?”

Și Isus și-a rupt tăcerea pentru a răspunde afirmativ:

"Eu sunt!"

Atunci marele preot a strigat vehement, rupându-și veșmintele sfinte în evlavia sa indignare:

„A hulit!”

Din acel moment nu a mai existat nicio posibilitate de evadare pentru Maestrul.

El se condamnase practic cu propriile sale cuvinte. Nu a existat nicio retragere sau grațiere. A fost brusc împins afară din sala de judecată și, ca un infractor obișnuit, a fost supus batjocurilor și batjocurilor mulțimii, care și-au profitat la maximum de privilegiile în acest caz.

Insulte, blesteme, batjocuri, batjocuri și chiar lovituri au venit cu repeziciune și furie asupra Lui. Dar El a suportat totul fără un murmur. Gândurile lui lăsaseră deja lucrurile pământești în urmă și stătuseră în avioane cu mult deasupra celor mai nebunești vise ale oamenilor. Cu mintea ferm fixată pe Real, Irealul a dispărut din conștiința Lui.

În prima parte a zilei care a urmat nopții arestării Sale, Isus a fost adus în fața Ponțiu Pilat, oficialul roman, pentru a fi judecat de autoritățile civile. Pilat, în inima sa, nu era gata să-l condamne pe Isus, deoarece credea că întreaga problemă consta în probleme teologice și ecleziastice ale diferențelor de care dreptul civil nu ar trebui să se preocupe, soția sa l-a avertizat să nu se implice în dispută, pentru că avea o simpatie secretă pentru Stăpân, dintr-un motiv oarecare.

Dar a găsit împotriva lui influența solidă a preoției evreiești, a cărei putere nu trebuie să i se opună ușor, conform politicii Romei. Atunci preoții au adus un dosar civil împotriva lui Isus, pretinzând că el a încercat să incite la revoltă și să se autoproclame rege al iudeilor; că El a creat dezordine publică; care îndemnase poporul să refuze să plătească impozite Romei.

Cazul împotriva lui era slab, iar Pilat nu știa ce să facă.

Atunci unul dintre preoți a sugerat ca, din moment ce Iisus era galilean, să fie predat pentru judecată lui Irod, pe teritoriul căruia s-au comis crimele majore, iar Pilat a profitat cu bucurie de această scuză tehnică pentru a se scăpa de răspundere în această chestiune. . . Și astfel, cazul a fost transferat lui Irod, care se întâmplase să se afle în Ierusalim în acel moment, într-o vizită.

Captivul a fost dus la palatul lui Irod și, după ce a suferit umilințe și umilințe din partea tiranului, a fost întors la Pilat pentru judecată, sub poruncile lui Irod.

S-a întors la curtea lui Pilat, urmat de mulțime, Isus. Pilat a fost foarte supărat că Irod ar fi trebuit să transfere din nou responsabilitatea către curtea lui (a lui Pilat).

Apoi i-a trecut prin minte o resursă.

A profitat de obiceiul evreiesc, respectat de conducătorii romani, care a dus la iertarea unui criminal notoriu cu ocazia Paștelui. Și așa a anunțat că Îl va ierta pe Isus conform obiceiului. Dar de la autoritățile evreiești a venit răspunsul că nu l-ar accepta pe Isus ca subiect al iertării, ci au cerut ca Baraba, un criminal notoriu, să fie iertat în locul Nazarineanului. Pilat nu a putut scăpa de planurile preoției evreiești și astfel, cedând dezgustător, l-a iertat pe Baraba și la condamnat pe Isus la moarte.

Strigătele mulțimii, incitate de preoți, au răsunat în curte.

"Răstignește-l! Răstignește-l!"

Pilat s-a arătat înaintea preoților și a norodului și, spălându-și mâinile într-un lighean, după obiceiul răsăritean, a strigat iudeilor:

„Îmi spăl mâinile de sângele acestui om, să fii peste tine!”

Și mulțimea a răspuns cu un strigăt mare:

„Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!”

Între timp, Isus fusese biciuit cu cruzime de dispozitivele barbare de tortură ale vremii. Corpul îi era sfâșiat și sângera și era slăbit din cauza torturii și a pierderilor de sânge. Pe capul Lui fusese pusă, într-o batjocură înfricoșătoare, o coroană de spini care străpungea adânc în carnea Lui. I s-a refuzat răgazul obișnuit timp de câteva zile înainte de condamnare și executare. Avea să moară chiar în ziua aceea.

Crucea Lui era legată de spate și a fost forțat să o ducă, deși a leșinat din cauza oboselii și a torturii. S-a clătinat și a căzut, neputând să-și ducă sarcina grea. În cele din urmă, a fost atinsă Golgota, locul răstignirii, iar Omul întristărilor a fost pironit pe cruce și înălțat pentru a muri de o moarte lentă și dureroasă. De fiecare parte stăteau un criminal, doi hoți, colegii săi de suferință.

El a refuzat să consume drogul care a fost dat infractorilor pentru a le ușura suferința intensă. A preferat să moară în posesia deplină a

facultăților sale. Deasupra capului său era o tăbliță inscripționată „Regele Iudeilor”, care fusese așezată acolo de Pilat într-un spirit de batjocură ironică la adresa evreilor care îl obligaseră să-l pună pe acest om pe cruce.

Când crucea a fost pusă pe poziție, Maestrul a exclamat cu glas tare: „O, Părinte, iartă-i, ei nu știu ce fac”.

Provocat de mulțime, a închis și a suferit îngrozitele agonie ale crucii. Chiar și unul dintre criminalii răstigniți l-a jignit, întrebând de ce nu s-a salvat pe sine și pe ei. Mulțimea l-a întrebat de ce el, care i-a salvat pe alții, nu s-a putut salva pe sine. Dar El, care ar fi putut aduce forțe care ar fi făcut minunea pe care ei o cereau, nu a răspuns, ci a așteptat sfârșitul.

Apoi a fost pus în delirul morții în care a strigat cu voce tare către Tatăl, întrebând dacă a fost neputincios în mizeria lui. Dar sfârșitul era aproape.

A apărut o furtună ciudată, întunericul a căzut peste loc, s-au manifestat tulburări electrice ciudate. Vânturile s-au domolit și o liniște ciudată s-a așezat peste întreaga scenă, care a fost luminată de o strălucire fantomatică.

Și apoi a venit cutremurul, cu gemete și gemete ciudate de pe pământ; cu o miros oribil de sulf și gaz. Și înseși temeliile Ierusalimului s-au cutremurat și s-au cutremurat. Pietrele dinaintea mormintelor au fost aruncate în aer, iar cadavrele au fost expuse la vedere. În Templu, vălul dinaintea Sfintelor Sfinte a fost rupt în două.

Strigătele oamenilor care alergau încoace și încolo îngroziți de o groază mortală au atras atenția tuturor de pe cruce. Atunci ofițerul roman care se ocupa de execuție, ridicând privirea, a văzut că totul s-a terminat și, căzând înaintea crucii, a strigat:

— Într-adevăr, acest om era un zeu!

Isus, Stăpânul, leșinase din cauza trupului care îi servise drept locuință timp de treizeci și trei de ani. Trupul i-a fost dus spre înmormântare, într-un loc secret. Bălsămat de prieteni dragi, a fost dus într-un loc de ultimă odihnă pământească.

Și acum ajungem la o parte a narațiunii în care tradițiile și învățăturile oculte diferă de relatarea prezentată în Evanghelii. Ar fi trebuit să spunem că ele aparent diverge, deoarece cele două relatări diferă doar din cauza punctelor de vedere diferite și a gradelor diferite de înțelegere a profesorilor.

Facem aluzie la evenimentele Învierii.

Trebuie amintit că Isus le-a informat pe discipolii săi că în trei zile va „învia din morți” și va apărea din nou printre ei. După înțelegerea obișnuită, aceste fapte par să indice că Maestrul va ocupa din nou corpul Său fizic și că reapariția Sa trebuia înțeleasă așa. Iar narațiunea Evangheliei pare cu siguranță să verifice această idee și, fără îndoială, a fost exprimată în așa fel încât să poată fi înțeles mai ușor de mintea populară.

Dar tradițiile oculte susțin contrariul. Ei susțin că Isus s-a arătat de fapt ucenicilor săi la trei zile după moartea sa și a rămas cu ei o vreme, învățându-i și instruindu-i în misterele mai profunde și doctrinele secrete. Dar misticii au susținut și au învățat întotdeauna că reapariția Sa a fost în Corpul Astral și nu în forma fizică aruncată.

Pentru mentalitatea populară, corpul fizic era aproape totul, ca

au arătat într-una din lecțiile anterioare din această serie. Atât de mult încât masa oamenilor se aștepta ca întreaga omenire să învie din morți în Ziua de Apoi îmbrăcată în formele lor fizice anterioare. Și astfel orice altă învățătură ar fi fost de neînțeles pentru ei.

Dar pentru ocultiștii și misticii care au înțeles adevărul despre vehiculele mai eterice ale sufletului, o astfel de idee li s-a părut grosolană și neștiințifică și au înțeles rapid Învățăturile Interioare referitoare la Înviere și au înțeles de ce Isus ar folosi Corpul Astral ca vehicul. a reapariției Sale.

Relatarea Evangheliei ne informează că în jurul mormântului a fost pusă o strajă pentru a preveni furtul trupului și se aștepta afirmarea în consecință a Învierii pe care preoții o cunoșteau bine. El mai afirmă că mormântul a fost sigilat și păzit de o echipă de soldați romani, dar că, în ciuda acestor măsuri de precauție, corpul Stăpânului a prins de fapt viață și a ieșit din mormânt și că adepții Săi au fost deranjați de dovezile că trupul Său fusese distrus. fost furat.

Tradițiile oculte susțin însă că prietenii apropiați ai lui Isus, ajutați de un evreu de seamă care era un credincios secret, au obținut de la voluntarul Pilat un ordin secret care le permitea să depună trupul într-un loc sigur și secret, unde acesta a murit treptat. Rezolvată în praful la care orice muritor trebuie să se întoarcă. Acești oameni știau că Învierea Stăpânului nu avea nimic de-a face cu forma trupească sau trupul muritorilor.

Ei știau că sufletul imaterial al Maestrului încă trăia și va reapărea îmbrăcat în corpul cel mai eteric manifestat simțurilor lor muritoare. Fiecare ocultist va înțelege acest lucru fără alte comentarii. Îi sfătuim pe alții să citească învățăturile oculte despre Corpul Astral și caracteristicile acestuia. Acesta nu este locul pentru a rescrie pe larg fenomenele Corpului Astral al persoanei.

Prima care l-a văzut pe Maestrul în Forma Sa astrală a fost Maria de Magdala, o femeie admiratoare și adeptă a Domnului ei. Plângea lângă

mormântul gol, când ridica privirea a văzut o formă apropiindu-se. Forma astrală era confuză și necunoscută și la început nu a recunoscut-o.

Apoi o voce i-a strigat numele și, privind în sus, a văzut forma devenind mai clară și mai familiară și a recunoscut trăsăturile Stăpânului ei.

Mai mult decât atât, legendele oculte afirmă adevărul unora dintre tradițiile Bisericii Creștine timpurii, și anume că, în cele trei zile care au urmat scenei Calvarului, formele fără trup ale multor oameni care muriseră au apărut în și în jurul Ierusalimului. . timp anterior.

Se spune că Corpurile Astrale ale multor evrei morți au revăzut scenele vieților lor anterioare și au fost asistate de prieteni și rude.

Apoi Iisus a apărut în Corpul Astral ucenicilor. Tradițiile spun că doi dintre cei unsprezece l-au întâlnit în după-amiaza zilei în care i s-a arătat pentru prima dată Mariei, în Duminica Paștelui.

Destul de ciudat, la început nu l-au recunoscut, deși au mers pe drum cu el și mai târziu au mâncat la aceeași masă. Acest eșec de a recunoaște Maestrul este total dincolo de explicația obișnuită și bisericile nu fac nicio încercare reală de a-l face de înțeles. Dar tradițiile oculte spun că Iisus nu și-a materializat complet Corpul Astral la început, din motive de prudență și că, în consecință, trăsăturile Sale nu au fost marcate distinct și clar; apoi, la masă, El a făcut ca trăsăturile Sale să se materializeze complet, astfel încât ucenicii să-L poată recunoaște cu ușurință.

Toți ocultiștii care au asistat la materializarea unui Corp Astral vor înțelege cu ușurință această afirmație.

Teoria ortodoxă a reapariției lui Isus în trupul Său fizic eșuează complet în a explica această nerecunoaștere din partea discipolilor Săi, care fuseseră tovarășii Săi de zi cu zi înainte de moartea Sa. Cea mai mică considerație ar trebui să arate care afirmație este mai aproape de limitele probabilității rezonabile.

Isus a rămas vizibil celor puțini aleși timp de patruzeci de zile. Mărturia a câteva sute de oameni atestă faptul. Există o serie de legende mistice despre unele dintre aparițiile Sale, care nu sunt menționate în relatările Evangheliei. Una dintre acestea susține că a apărut în fața Ponțiu Pilat și l-a iertat pentru rolul pe care l-a jucat în tragedie. Un altul că Irod a văzut forma Lui în dormitorul său. altul că i-a înfruntat pe marii preoți în Templu și i-a adus în genunchi îngrozit. Un altul care a venit într-o noapte la cei unsprezece, care stăteau ascunși în spatele ușilor închise și le-a spus:

„Pacea fie cu voi, dragii mei”, a dispărut el din vedere.

Evangheliile consemnează o altă apariție în fața celor Unsprezece, ocazie cu care Toma, scepticul, s-a convins de identitatea Corpului Astral înfipându-și degetele în răni, care, desigur, erau reproduse în Forma Astrală conform binecunoscutului legile Corpului Astral.privind.

Această venire și plecare a lui Isus, aceste apariții și dispariții bruște, aceste manifestări ale formei Sale numai pentru cei pe care El dorea să-L vadă și ascunderea Sa față de cei pe care dorea să rămână în ignorarea întoarcerii Sale, toate sunt arătate într-un mod viu. .concludent pentru fiecare ocultist. natura vehiculului pe care El obișnuia să-l manifeste la întoarcerea Sa.

Ar părea incredibil că ar putea exista vreo îndoială generală cu privire la acest subiect dacă publicul ar fi informat despre legile referitoare la fenomenele Lumii Astrale.

Narațiunea Evangheliei arată că ucenicii au recunoscut că Isus nu era un „duh” în sensul că este o formă aerisită, nesubstanțială. Au simțit trupul Lui și L-au văzut mâncând, dar ce zici de asta? Legile materializării formelor astrale fac posibil, în anumite condiții, ca Forma Astrală să se materializeze atât de complet încât să poată fi nu numai văzută, ci și simțită efectiv.

Chiar și înregistrările Societății engleze de cercetare psihică dovedesc acest fapt, lăsând deoparte fenomenele cu care toți ocultiștii avansați sunt familiarizați.

Apoi, într-o zi, el s-a arătat ucenicilor, iar ei l-au însoțit pe dealuri, Isus vorbindu-le despre lucrarea lor viitoare pe pământ. Și-a luat apoi rămas bun de la ei și a început să le dispară din vedere. Relatarea obișnuită Îl înfățișează urcând în văzduh din vedere, dar relatarea mistică ne informează că forma Sa astrală a început să se dematerializeze încet și a dispărut treptat de la vederea adepților Săi iubiți, care priveau cu dor la forma Sa, care, în fiecare moment, El a devenit din ce în ce mai eteric ca structură, până când în cele din urmă dematerializarea a fost completă și sufletul Său a fost vărsat de orice formă materială, figură și substanță, și astfel a trecut în planurile superioare ale ființei.

Având în vedere această explicație, versiunea general acceptată nu pare puerilă și crudă?

Poate cineva familiarizat cu legile și fenomenele pământului din spatele vălului să presupună că un corp fizic ar putea sau ar trece în planuri în care formele obișnuite ale materiei nu există?

Asemenea idei sunt potrivite doar pentru mințile care consideră că este necesar să se gândească la „învierea trupului” tuturor sufletelor plecate, pentru a concepe Nemurirea.

Pentru ocultist, corpul fizic este doar un vehicul temporar pentru suflet, care este aruncat la momentul potrivit. Nu are nimic de-a face cu adevărata ființă a sufletului.

Pur și simplu cochilia este aruncată de suflet, așa cum cochilia crisalidei este aruncată de fluture atunci când își întinde aripile pentru zborul aerian către o lume nouă.

Toate aceste idei despre nemurirea corpului muritor sunt produsul unor minți materialiste care nu sunt obișnuite să se gândească la planurile superioare ale vieții și nu sunt în stare să înțeleagă nici măcar conceptul mental referitor la ele. Despre pământ, pământești, sunt aceste concepții și idei. Și cu cât creștinismul le aruncă mai repede ca niște cochilii aruncate, cu atât mai devreme biserica va experimenta acea trezire a adevăratei spiritualități de care sufletele devotate văd nevoia și pentru care se roagă atât de stăruitor.

Bisericile sunt atât de atașate de gândirea materialistă încât un predicator nici măcar nu va sugera existența unor faze ale vieții mai presus de cele fizice, ca nu cumva să fie numit „spiritualist” sau acuzat că este „înfiorător”.

În numele Adevărului, este învățătura conform căreia persoana este o ființă spirituală incompatibilă cu învățăturile lui Hristos și cu înregistrările Scripturilor?

Trebuie să renunțăm la toate astfel de credințe, în favoarea unui crez păgân al învierii „corpului fizic” al morților, o nemurire în corpul muritor uzat aruncat cu mult timp în urmă?

Care este adevărata învățătură spirituală?

Poate exista vreo îndoială în privința asta într-o minte dispusă să

gândească pentru ea însăși?

Pare trist că bisericile ortodoxe nu văd acest lucru și încetează să alunge din congregațiile lor pe toți gânditorii care îndrăznesc să afirme existența unui suflet independent de corpul fizic.

La ce folosește un suflet dacă trupurile fizice ale morților trebuie să fie înviate pentru ca proprietarii lor să se bucure de nemurire?

Și unde locuiesc și locuiesc sufletele acestor cadavre în așteptarea zilei de pe urmă?

Sunt sufletele morților cu trupurile lor?

Dacă nu, atunci trebuie să trăiască o viață independentă de corpul fizic și, dacă acesta este cazul, de ce ar trebui să li se ceară să-și asume corpurile fizice uzate, care s-au descurcat atât de bine în timpul vieții lor neîncarnate?

Ce se va întâmpla cu cei care au avut trupuri bolnave, deformate sau fragile în timpul vieții lor pământești?

Vor fi ei forțați să locuiască în aceste trupuri pentru veșnicie?

Vor fi forțați proprietarii de corpuri îmbătrânite și uzate să le reasumeze în Ultima Zi?

Dacă nu, de ce este nevoie de un corp fizic în viața de apoi?

Îngerii au corpuri fizice?

Dacă nu, de ce ar trebui sufletele să le ceară pe planuri superioare?

Reflectați la aceste întrebări și apoi înțelegeți cât de materialistă este concepția creștină actuală, în comparație cu cea a creștinismului mistic, care învață evoluția spirituală de la planurile inferioare la cele mai înalte ale ființei și la planuri ale ființei dincolo de concepția despre lume a celor mai mici oameni.

Astăzi, tradițiile oculte învață că în cele patruzeci de zile de la apariția lui Isus în Corpul Astral, El a împărtășit multe dintre Adevărurile Superioare ucenicilor Săi. Ei susțin că chiar i-a scos pe unii dintre ei din corpurile lor și le-a arătat planurile astrale superioare ale ființei. El le-a informat, de asemenea, despre adevărata natură a misiunii Sale, pe care acum El a văzut-o clar cu mintea Sa spirituală, norul ființei Sale. dispărând.minte mortală

El le-a spus că adevărata lucrare a discipolilor Săi era să semene sămânța Adevărului, indiferent de rezultatele imediate. El le-a spus că adevărata roadă nu va veni pentru multe secole, da, nu pentru mai mult de două mii de ani sau mai mult. El le-a spus că trecerea veacurilor va fi ca și cum ați pregăti terenul pentru marea lucrare a Adevărului și că în depărtare va fi adevăratul sezon al roadelor.

El i-a învățat despre a Doua Venire a lui Hristos, când adevăratul adevăr al învățăturilor Sale ar trebui să fie făcut evident omenirii și adevărata Viață a Duhului ar trebui să fie trăită de rasă. El i-a învățat că sarcina lor era să mențină Flacăra Spiritului aprinsă și să o transmită urmașilor demni.

Acestea și multe altele le-a spus înainte de a muri.

Iar misticii ne învață că El încă trăiește în lume, răspândit printre toate sufletele vii de pe pământ, străduindu-se mereu să le conducă la recunoașterea Sinelui Adevărat, a Spiritului Interior. El este întotdeauna cu noi ca un Duh Permanent, un Mângâietor, un Ajutor, un Frate mai mare.

Nu ne-a părăsit!

El este aici cu noi acum și pentru totdeauna, în Prezenta Comuniune Spirituală!

Domnul a înviat într-adevăr: a înviat de la forma muritoare la nemuritoare.

Existenta spirituala!

LECȚIA A IXEA.

ÎNVĂŢĂTURA INTERNE.

Prima și principala fază a Învățăturilor Interioare ale Creștinismului Mistic este legată de Taina Vieții lui Isus. Învățăturile exterioare oferă o viziune imperfectă asupra vieții reale și a naturii Maestrului, iar teologii au construit în jurul lor un edificiu de teorie dogmatică.

Taina Vieții lui Isus formează subiectul unor importante Învățături Interioare ale Fraternităților Mistice și Frățiilor Oculte și este considerat de către aceștia a fi fundamentul celorlalte învățături. Și așa vom lua în considerare această fază a subiectului în acest moment.

În primul rând trebuie să ne amintim că sufletul lui Isus era diferit de sufletele altor oameni. A lui a fost o „naștere virgină", nu în sensul general acceptat al termenului, ci în sensul ocult, așa cum este explicat în a doua lecție din această serie. Sufletul său era proaspăt din mâna Creatorului – spiritul Său nu fusese forțat să lucreze prin încarnări repetate, făcându-se să se exprime prin căi umile și ignobile.

Era liber de corupție și la fel de pur ca Sursa din care a izvorât. Era un suflet virgin în toate sensurile termenului.

Așa fiind, rezultă că el nu a fost legat de karma încarnărilor anterioare, așa cum este cazul sufletului obișnuit. El nu avea legături care să-L încurce, nu avea semințe de dorință și acțiune plantate în viețile anterioare, care se îndreptau spre expresie în viața Sa. Era un spirit liber, un suflet dezlănțuit. Și astfel nu numai că a fost eliberat de orice karmă proprie, dar a fost și liber (prin natură) de karma rasei sau a lumii.

Absența Karmei personale l-a lăsat liber de dorința personală egoistă care îi leagă pe oameni de roata acțiunii și a ambiției personale. El nu avea dorințe sau gânduri de mărire personală sau glorie și era perfect liber (prin natură) să lucreze pentru binele rasei ca observator și ajutor din afară, fără a suferi durerile și necazurile vieții de rasă, dacă nu este deloc. l-ar fi dorit.

Dar El a ales altfel, așa cum vom vedea într-o clipă.

Absența Karmei Rasei, sau Karmei Lumii, l-a eliberat de nevoia de durerile omenirii, care fac parte din Karma sa colectivă.

El ar fi fost perfect capabil să trăiască o viață absolut liberă de durerile, încercările și problemele care sunt soarta comună a persoanei, datorită Cursei-Karma. Ar fi scăpat de persecuție, de durere fizică și psihică și chiar de moarte, dacă ar fi ales.

Dar El a ales aceste lucruri din propria Sa bunăvoință, pentru a duce la îndeplinire marea lucrare pe care a văzut-o înaintea Lui ca Mântuitor al Lumii.

Pentru ca Isus să-și acționeze rolul de Răscumpărător și Mântuitor al rasei, a fost necesar ca El să-și ia asupra Sa partea Sa din Karma rasei, luând practic asupra Sa „păcatele lumii". Înainte de a putea elimina povara rasei de la oameni, trebuie să devii o FIINȚĂ UMĂ printre ființele umane.

Pentru a înțelege acest lucru mai clar, trebuie să ne amintim că pentru o ființă ca Isus, un suflet eliberat de Karma, nu ar exista ispite, dorințe, dorințe sau vreuna dintre stările mentale ale persoanei obișnuite cu Karma Karmelor succesive, încarnări trecute. odihnindu-se înăuntrul lui ca seminţe de acţiune care înaintează mereu spre dezvoltare şi exprimare.

Iisus, sufletul liber, ar fi fost practic un observator exterior al treburilor lumii și nu ar fi fost influențat de niciunul dintre stimulentele sale obișnuite la acțiune. În această stare, El ar fi putut ajuta lumea ca învățător și instructor, dar El nu ar fi fost capabil să-și îndeplinească marea Sa sarcină de a Răscumpăra lumea, în cel mai

înalt sens spiritual, așa cum vom vedea pe măsură ce procedăm. Era necesar ca El să ia asupra Sa povara vieții pământești pentru a deveni Mântuitorul oamenilor de pe pământ.

Învățăturile oculte ne informează că, în timpul petrecut în străinătate, Isus a fost pur și simplu un profesor, cu o percepție vagă a adevăratei Sale misiuni. Dar treptat El a început să experimenteze perioade de Iluminare în care El și-a recunoscut adevărata natură și diferența dintre El Însuși și alți oameni.

Atunci a venit la El convingerea despre marea lucrare dinaintea Lui în răscumpărarea rasei și El a început să vadă nevoia de a intra în cercul karmic al rasei pentru a duce la îndeplinire planul.

Aceasta a venit treptat, treptat, iar sacrificiul final a fost făcut singur în deșert, după botezul Său de către Ioan.

În deșert, după postul Său lung și zilele Sale de meditație, I s-a deschis calea pentru a lua asupra Sa povara Karmei de la oamenii pământului. În acea scenă a celei mai groaznice lupte spirituale la care pământul a fost martor vreodată, Isus și-a aplecat în mod deliberat umerii, astfel încât greutatea să cadă pe spate. Din acel moment, sufletele pământești au primit o binecuvântare cu mult dincolo de înțelegerea minții omului obișnuit.

Acest suflet puternic a intrat în cercul legat de Karma, animat de Spiritul Pur, cu scopul de a ridica o mare parte a sarcinii și de a se alătura lucrării adevăratei dezvoltări și mântuirii rasei.

Căci amintiți-vă că, fiind un suflet liber însuflețit de Duhul Pur, Isus a fost UN SINGUR DUMNEZEU, nu un om, deși a locuit în veșmintele trupești ale omenirii. Puterea lui era superioară celei a multor inteligențe înalte împrăștiate în univers și jucând un rol important în procesele cosmice.

Isus era Duh Pur întrupat în formă umană, cu toate puterile unui Dumnezeu. Deși, bineînțeles, supus în exprimare Absolutului, Marele Spirit al Spiritului, El era în natura Sa esențială același în substanță.

Într-adevăr, așa cum a spus el însuși:

„Eu și Tatăl suntem una”.

Mintea sa tânără nu a fost capabilă să înțeleagă adevărul adevăratei Sale naturi, dar pe măsură ce acel instrument uman s-a perfecționat cu vârsta și pregătirea, El și-a dat seama Adevărul și și-a perceput propria Divinitate.

Dar nici măcar un Dumnezeu, ca el, nu a putut ridica lumea din încărcătura ei de Karma, acționând din exterior. În conformitate cu Legile Cosmice, stabilite de Absolut, o astfel de muncă nu putea fi efectuată decât din interiorul cercului vieții terestre. Și astfel Isus a văzut că pentru a ridica Om, El trebuie să devină Om. Adică, pentru a ajuta la ridicarea Karmei pământului, El trebuie să intre în el și să Se plaseze în Cercul său de Influență.

Și asta a făcut.

Ne întrebăm dacă cititorii noștri își pot da seama măcar vag ce a însemnat acest sacrificiu. Gândiți-vă la un Spirit Pur, un Suflet Liber, atât de plin de dragoste pentru neamul oamenilor încât să renunțe în mod deliberat, timp de eoni de timp, la imunitatea totală față de orice existență muritoare și să se pună de bunăvoie sub povara durerii, vai! mizerie și păcat care au format karma oamenilor de pe pământ. A fost un sacrificiu de o mie de ori mai mare decât cel al unui Om cu cea mai înaltă dezvoltare spirituală și mentală, Emerson, de exemplu, care, pentru a ridica rasa râmelor, s-ar plasa în mod deliberat în ființă.

și natura Sufletului de grup însuflețind rasa râmelor și apoi rămânând sub influența ei, luptă mereu în sus și înainte până când în cele din urmă, după eoni și eoni de timp, a fost capabil să ridice Sufletul de grup de la râme la nivelul de persoana.

Gândiți-vă la asta și apoi realizați sacrificiul pe care l-a făcut Isus.

În deșert, când Isus a făcut pașii finali ai renunțării și sacrificiului, a pășit imediat în cercul rasei Karmei și s-a deschis la toată durerea, mizeria, ispitele și limitările unui om.

Puterea Sa, desigur, a rămas la El, dar El nu mai era un Dumnezeu în afara vieții lumii, ci un Dumnezeu întemnițat care a lucrat din interiorul rasei, folosindu-se de marea Sa putere, dar supus Legii Karmice. S-a deschis influențelor de la care anterior fusese imun.

De exemplu, când a fost „ispitit" de Diavolul Realizării Personale și l-a îndemnat să caute gloria și faima lumească, a fost ispitit doar pentru că și-a asumat karma lumii și a fost supus legilor ei. Ca Dumnezeu, El nu ar fi simțit ispita mai mult decât ar fi simțit un om ispita viermelui.

Dar, ca om, a fost supus dorințelor și ambițiilor care încurcă și „diavolesc" rasa. Și în conformitate cu regula potrivit căreia, cu cât dezvoltarea mentală este mai mare, cu atât este mai mare puterea unei astfel de ispite de auto-mărire (pentru că mintea poate vedea mai clar oportunitățile), Isus a fost supus unui test care ar fi fost imposibil pentru un om obișnuit. .

Isus, știind foarte bine că poseda puterea de a manifesta lucrurile cu care fusese ispitit, a fost forțat să lupte cu ispita de a se pune în fruntea rasei ca conducător, ca Rege al lumii. Această imagine i s-a arătat pentru a o compara cu cea a cărei ultimă scenă a fost Calvarul și i s-a cerut să simtă dorința rasei pentru astfel de lucruri, chiar și la cel mai înalt grad.

Imaginează-ți dorința de mărire personală din toate gândurile din lume care pulsau în mintea Lui cerând expresia care putea fi obținută numai prin El.

Și apoi imaginați-vă lupta necesară pentru a învinge această putere adversă.

Gândiți-vă la ceea ce omul obișnuit trebuie să înfrunte și să depășească pentru a cuceri dorința de Mărire Personală, apoi gândiți-vă la ceea ce a trebuit să se lupte Maestrul, cu dorința concentrată a întregii Rase Gândirii străduindu-se să se exprime prin El!

Cu adevărat, păcatele lumii au căzut asupra lui cu marea lor greutate. Și totuși, El știa că El a luat această suferință asupra Sa intrând în Viața persoanei. Și El l-a întâlnit ca un Om al Oamenilor.

Doar punându-și mintea complet și ferm pe ceea ce El știa a fi adevăratul Său Sine, Spiritul din sufletul Său, și menținându-și mintea „concentrată” asupra faptului, El a fost capabil să ducă bătălia și să învingă.

Văzând Adevărul, El a putut să vadă nebunia și iluzia a tot ceea ce lumea avea de oferit și El a putut să-și manifeste Voința Sa puternică poruncându-i Ispititorului să se retragă din scenă și din mintea Sa. În această cunoaștere deplină a Duhului Său, Adevăratul Său Sine, El a putut să-l mustre pe Ispititor, spunând:

„Să nu ispiti pe Domnul Dumnezeul tău!”

El s-a agățat de realizarea Sa a Dumnezeului dinăuntru, a Spiritului care era în El și în toți oamenii, și astfel a negat existența puterii

lucrurilor pământului, iluziile mortalității, maya rasei.

Dar nu numai aceasta și alte slăbiciuni ale naturii muritoare a persoanei asediau în mod constant mintea Stăpânului după ce a preluat asupra Sine Karma Pământului. Și-a luat asupra sa viața de muritor ca o consecință a structurii umane în care locuia. El trebuie să trăiască, să sufere și să moară, ca toți oamenii, și conform legii mortalității.

Și așa a înaintat până la capăt, știind pe deplin ce îl aștepta. El, un Dumnezeu, luase asupra Sa toate aceste atribute ale mortalității, pentru a-și îndeplini lucrarea de Răscumpărător și Mântuitor al rasei.

Și astfel El a trăit, a suferit și a murit, la fel ca tine și ca mine. A băut ceașca până la dărâmă, suferind așa cum ar putea suferi numai o natură mentală atât de bine organizată. Și, oameni, sărmane făpturi, ei vorbesc despre suferințele Lui care se termină cu ultima Sa suflare pe cruce. Ei bine, tocmai au început acolo!

Căci să știți că Iisus Hristos este încă în neamul oamenilor, suferind suferințele lor, plătind cu ei pedeapsa, în fiecare zi, în fiecare oră, da, și trebuie să rămână așa de-a lungul veacurilor, până în cele din urmă sufletul fiecărui om, da, chiar și cea a ultimului om; cea mai degradată persoană din lume, este complet curățată de pata karmică și astfel complet „răscumpărată” și „mântuită”. Și în sufletul fiecărei persoane se află Principiul Hristos, străduindu-se mereu să ridice și să înalțe individul către acea realizare a Sinelui Adevărat și asta înseamnă cu adevărat „mântuirea” și „mântuirea”.

Nu o mântuire din focurile iadului, ci o mântuire din focurile carnalității și mortalității. Nu o izbăvire din păcatele imaginare, ci o răscumpărare din mocirla și mocirla vieții pământești. Dumnezeul din tine este ca legendarul zeu hindus care a coborât în trupul unui porc și apoi s-a uitat de sine. Este pentru a vă aduce la înțelegerea că sunteți un zeu și nu un porc, că Isus, Stăpânul, lucrează în sufletul vostru ca Principiul lui Hristos.

N-ai auzit niciodată vocea Lui, strigând din sufletul tău:

„Ieși, ieși din natura ta de porc și realizezi ce zeu ești cu adevărat!”

Această „recunoaștere, realizare și manifestare a zeului din tine” este cea care constituie „mântuire” și „mântuire”.

Învățăturile Oculte ne spun că Isus, după dispariția Sa finală în fața ochilor apostolilor Săi, a trecut în planurile superioare ale Lumii Astrale, unde El și-a aruncat cu promptitudine toate vehiculele Sale astrale și mentale pe care sufletul le-a folosit în manifestarea sa.

Corpul Astral și învelișurile sale superioare corespunzătoare au fost aruncate și aruncate. Adică toate, cu excepția celui mai înalt dintre toate. Dacă ar fi renunțat la toate vestigiile existenței sufletului individual, spiritul Său s-ar fi contopit imediat cu Duhul Unic, Absolutul, din care venise inițial, iar Isus, ca entitate, ar fi dispărut complet în Oceanul Unului. Spirit. El renunțase în mod deliberat la această stare supremă a tuturor până la trecerea secolelor, pentru a-și îndeplini lucrarea de Mântuitor mondial.

El a păstrat cel mai înalt vehicul, Mintea Spirituală în cea mai înaltă nuanță de expresie, astfel încât, ca entitate, să poată lucra pentru rasă. Și astfel El există în acest timp, unul în substanță cu Tatăl, dar menținând totuși o existență aparent separată de entitate. Dar trebuie să ne amintim că Isus, ca și Isus, fiul Mariei și al lui Iosif, nu mai există. Când El a scăpat de vehiculele inferioare ale personalității Sale, personalitatea Lui a dispărut. Dar individualitatea Sa a persistat – adică El este încă El, deși personalitatea Sa a dispărut, lăsându-L – adevăratul El – să existe ca PRINCIPIUL HRISTOS.

Prin afirmația de mai sus, înțelegem că atunci când un suflet ajunge la

cea mai înaltă treaptă spirituală, fără absorbția absolută în Spiritul Unic, el nu mai este o persoană, ci există ca principiu. Dar acel principiu nu este o forță mecanică neînsuflețită: este un principiu de viață care trăiește, cunoaște și acționează.

Acest fapt ascuns nu poate fi explicat în cuvintele oamenilor, deoarece nu au fost inventați termeni prin care oamenii să poată vorbi despre el. Doar indirect, putem spera că până și studentul avansat va înțelege faptul.

Isus există astăzi, ca Principiul lui Hristos care trăiește și acționează cu adevărat, dar care nu se limitează la niciun fel de trup, folosind cuvântul „corp" în sensul său obișnuit.

Ca Principiu Hristos sau „Hristos", El este amestecat cu viața rasei umane și poate fi găsit imanent în mintea fiecărui bărbat, femeie și copil care a fost, este acum sau va fi vreodată. Persoana este de sex masculin.

Acest lucru nu este valabil numai pentru cei care au trăit de la trecerea Lui din corpul fizic, dar este la fel de adevărat și pentru cei care au trăit înainte de nașterea Lui.

Această afirmație aparent paradoxală poate fi înțeleasă când ne amintim că aceste suflete nu au „murit", ci doar „au trecut" în Planul Astral, de unde s-au reîncarnat la timp. Hristos (căci așa vom vorbi despre starea actuală a lui Isus) chiar a intrat și rămâne în Planul Astral, precum și în Planul Material, pentru că oriunde locuiesc sufletele oamenilor sau oriunde ar fi reședința lor: există Găsiți-L pe Hristos, lucrând mereu pentru mântuirea și mântuirea neamului.

În Planul Astral, El lucrează în mintea sufletelor care locuiesc acolo, îndemnându-le să arunce zgurele dorințelor pământești și să-și pună ochii pe lucruri mai înalte, pentru ca reîncarnările lor să fie în condiții

mai bune. Pe planul fizic, El lucrează în inimile și mințile oamenilor de pe pământ, străduindu-se mereu să se ridice la lucruri mai înalte. Scopul său este întotdeauna spre eliberarea Spiritului de legăturile sale materiale: Realizarea Sinelui Real. Și astfel, în inima tuturor oamenilor, Hristos trăiește, suferă și este răstignit în fiecare zi, iar acest lucru trebuie să continue până când persoana este răscumpărată și mântuită, până la ultimul om.

Această jertfă minunată a lui Hristos depășește cu mult sacrificiul fizic al lui Isus, persoana. Încearcă să-ți imaginezi, dacă poți, chiar și cele mai mici dureri ale unei ființe atât de înălțate forțate să locuiască în lumea inimilor și minților unei umanități la fel de cufundate în materialitate precum neamul nostru, cunoscând mereu posibilitățile sufletelor dacă și-ar dori. ajunge la lucruri mai înalte și totuși suferă în mod constant cunoașterea gândurilor și actelor de bază, carnale și materiale care decurg din aceste suflete.

Nu este acesta rafinamentul extrem al torturii?

Oare agonia crucii nu se scufundă în nesemnificație alături de o asemenea agonie spirituală?

Ocarești cruzimea evreilor care l-au răstignit pe Mântuitorul lor și totuși îl răstigni pe Mântuitorul tău, cu un grad de chinuri de o mie de ori mai mare, în toate zilele vieții tale, pentru stăruința ta în carnalități și nebunia gândirii și acțiunii de moarte.

Înălțarea puternică a lumii de la moartea lui Isus, despre care prezentul nu este decât o profeție vagă a viitorului, sa datorat în mare parte influenței energizante a lui Hristos asupra inimilor și minții rasei. Sentimentul Paternității lui Dumnezeu și al Fraternității persoanei, care este acum atât de puternic manifestat în lumea oamenilor, este doar un exemplu al lucrării lui Hristos, Mântuitorul și Mântuitorul. Și cele mai înalte vise ale sufletelor înălțate ale acestei generații nu sunt decât viziuni inadecvate despre ceea ce viitorul rezervă pentru rasă.

Lucrarea abia începe să înflorească: floarea și fructele vor face din acest pământ un loc mult mai glorios decât chiar și cele mai înalte idealuri ale cerului întreținute de credincioși în trecut. Dar chiar și aceste lucruri ale viitorului vor fi niște lucruri sărace, în comparație cu viața planurilor superioare care așteaptă cursa, când și-a dovedit capacitatea de a trece iar și iar la aceste glorii mai mari. Și pentru totdeauna Hristos este la lucru, trudând și trudând și suferind, în eforturile Sale de a ridica umanitatea chiar și la un grad mic pe scara spirituală a ființei.

Hristos este mereu cu noi și, dacă recunoaștem prezența Lui, putem simți acel răspuns cald și iubitor la foamea sufletească și setea spirituală, care va avea ca rezultat predarea noastră la care tânjim atât de mult.

Aici în noi locuiește Hristos, răspunzând mereu la strigătul Credinței:

„Crede în Mine și vei fi mântuit”.

Ce promisiune se vede a fi aceasta atunci când este înțeleasă corect!

Ce sursă de putere și mângâiere se deschide pentru fiecare suflet uman atunci când Adevărul Interior care stă la baza învățăturilor este înțeles! Creștinismul mistic aduce acest Mesaj al Adevărului fiecăruia dintre cei care citesc aceste rânduri.

O vei accepta?

Le rugăm studenților noștri să se oprească în acest punct și să contrasteze învățăturile creștinismului mistic despre doctrina lui Hristos, Mântuitorul, cu învățăturile corespunzătoare ale teologiei

ortodoxe actuale.

Pe de o parte, îl avem pe Isus, Omul-Dumnezeu, alegând în mod deliberat lucrarea Răscumpărării și Mântuirii Lumii și coborând în cercul Karmei Lumii, renunțând la privilegiul Divinității Sale și asumând asupra Sa necazurile Umanității. ; nu doar îndurând suferințele persoanei, ci și legându-se pe Crucea omenirii pentru veacuri, pentru ca prin prezența Sa spirituală în și a neamului să ridice omenirea la divinitate.

Pe de altă parte, avem imaginea unei Zeități furioase, manifestând emoții și temperament pur uman, aplecată să se răzbune pe rasa pe care a creat-o și care impune pedeapsa ei eternă în focul iadului; apoi aceeași Zeitate creând un Fiu pe care l-a trimis în lume, pentru ca acest Fiu să fie o victimă a ispășirii sângelui și a morții pe cruce, astfel încât mânia Divinității să poată fi potolită și sângele acestui Miel divin să fie acceptat. spală păcatele lumii.

Nu poți vedea care este Adevărul și care este perversia?

Unul provine din izvorul pur al cunoașterii spirituale; celălalt își are originea în mințile teologilor ignoranți care nu puteau să înțeleagă și să înțeleagă învățăturile mistice, ci au construit un sistem de teologie conform propriilor minți nedezvoltate; făcând un Dumnezeu care nu era decât o reflectare a propriei lor naturi animale crude, cerând, ca ei înșiși, sânge și durere, tortură fizică și moarte, pentru a potoli mânia și răzbunarea cea mai nelegiuită.

Care dintre cele două concepții pare să fie mai în acord cu indicațiile intuitive ale Ceva din interior? Care aduce cea mai înaltă aprobare a lui Hristos în inima ta?

CREDUL CRESTIN.

Există trei crezuri recunoscute de Biserica Creștină: cel al Apostolilor.

Crezul, Crezul Niceean și Crezul Athanasian. Dintre acestea, primele două sunt de uz comun, al treilea nu este la fel de cunoscut și este rar folosit.

Crezul apostolilor, care este cel mai utilizat pe scară largă, se crede (în forma sa actuală) a fi de origine ulterioară decât Crezul de la Niceea și este considerat de multe autorități a fi o interpretare coruptă a declarației originale de credință a timpurii. apostoli.creştini.

Este după cum urmează:

„Cred în Dumnezeu Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului; și în Isus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru, care a fost zămislit prin lucrarea și harul Duhului Sfânt, s-a născut din Fecioara Maria, a suferit sub puterea lui Ponțiu Pilat, a fost răstignit, mort și îngropat, a coborât în iad, a treia zi a înviat din morți, s-a înălțat la cer și stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl Atotputernic, de acolo va veni să judece pe cei vii. şi morţii. Sfânta Biserică Catolică, împărtăşirea sfinţilor, iertarea păcatelor, învierea trupului şi viaţa veşnică”.

Crezul de la Niceea a fost scris și adoptat de Consiliul de la Nisa în 325 d.Hr. Așa cum a fost adoptat inițial, sa încheiat cu cuvintele „Cred în Duhul Sfânt”, iar clauzele finale actuale au fost adăugate de Sinodul de la Constantinopol în anul 381 d.Hr. C., cu excepția cuvintelor „și Fiul”, care au fost introduse de Sinodul de la Toledo, 589 d.Hr.

Este după cum urmează:

„Cred într-un singur Dumnezeu, Tată, Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor vizibile și nevăzute; și într-un singur Domn Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl Său înainte de toate veacurile, Dumnezeu din Dumnezeu , Lumină din Lumină, Dumnezeu Însuși din mulți Dumnezeu, născut, nu creat, din aceeași substanță cu Tatăl, prin care toate s-au făcut; Care pentru noi oamenii și pentru mântuirea noastră S-a pogorât din cer și S-a întrupat pentru sfânt.

Duh al Fecioarei Maria, și s-a făcut om și a fost și răstignit pentru noi sub Pontiu Pilat; a pătimit și a fost îngropat și a treia zi a înviat după scripturi și s-a înălțat la ceruri și stă la dreapta Tatălui; și va veni iarăși în slavă să judece pe cei vii și pe cei morți, a căror împărăție nu va avea sfârșit. Și cred în Duhul Sfânt, Domn și Dătătorul de viață, care purcede de la Tatăl și Fiul, care este închinat și slăvit împreună cu Tatăl și cu Fiul, care a vorbit prin prooroci; și cred într-o biserică catolică și apostolică; Recunosc un botez pentru iertarea păcatelor și aștept cu nerăbdare învierea morților și viața lumii viitoare”.

Să examinăm acum pe scurt principalele afirmații ale acestor crezuri, care au fost compilate secole după moartea lui Isus, văzându-le în lumina creștinismului mistic.

„Cred într-un singur Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului și al tuturor lucrurilor vizibile și invizibile.” — (Crezul de la Niceea).

Forma principiului fundamental de mai sus al credinței creștine este preluată din Crezul de la Niceea, care este ceva mai complet decât afirmația similară din Crezul Apostolilor. Nu este necesar niciun comentariu. Este o declarație de credință într-o Putere Creativă Unică, din care toate lucrurile au pornit.

Nu se face nicio încercare de a „explica” natura Absolutului și nici de a o înzestă cu vreunul dintre atributele umane pe care teologii s-au bucurat să le acorde Unicului. Ea doar afirmă o credință în existența

unei Ființe Supreme, care este totul. asta este posibil pentru persoana, orice altceva este impertinență ignorantă.

„Și în Isus Hristos, singurul Său Fiu, Domnul nostru, care a fost zămislit de

Duhul Sfânt.” — (Crezul Apostolilor).

„Și într-un singur Domn Iisus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, născut din Tatăl Său înainte de toate veacurile, Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu Însuși din mulți Dumnezei, născut, nu făcut, fiind din aceeași substanță cu Tatăl. ” — (Crezul de la Niceea).

În această declarație se face credința în Divinitatea lui Isus. Crezul Apostolilor arată cea mai grosolană concepție, mai degrabă înclinată către ideea pervertită a concepției Fecioarei cu ajutorul Duhului Sfânt, asemănătoare originii zeilor-eroi ai diferitelor religii în care tatăl a fost unul. a zeilor iar mama o femeie. Dar Crezul de la Nicee oferă cel puțin un indiciu puternic de învățături mistice. El vorbește despre El ca fiind „născut din Tatăl Său”, „născut, nu creat”.

Expresiile „Dumnezeu de la Dumnezeu; Lumină din Lumină; Dumnezeu adevărat de la Dumnezeu adevărat”, arată ideea unei substanțe spirituale identice în Spirit.

Și apoi expresia remarcabilă, „fiind dintr-o substanță cu Tatăl”, arată o înțelegere minunată a Tainei lui Hristos. Pentru că, așa cum arată învățăturile mistice, Isus a fost un Spirit curat, lipsit de dorințe încurcatoare și Karma care blochează lumea.

Identic în fond cu Tatăl. „Tatăl și eu suntem una”, după cum a spus El. Există ceva în teologia ortodoxă care să arunce la fel de multă lumină

asupra acestui subiect precum învățătura creștinismului mistic despre natura sufletului lui Isus?

„Născut din Fecioara Maria”. — (Crezul Apostolilor).

„Care pentru noi, oamenii și pentru mântuirea noastră, S-a coborât din ceruri și S-a întrupat prin puterea Sfântului Duh al Fecioarei Maria și S-a făcut om”. — (Crezul de la Niceea).

Crezul de la Nicee oferă aici o declarație uimitor de clară a învățăturilor mistice.

„Că pentru noi oamenii și mântuirea noastră s-a coborât din cer” arată scopul întrupării.

„El a coborât din cer” arată preexistența în sânul Absolutului.

„Și S-a întrupat” arată coborârea Duhului în trup în pântecele Mariei.

„Și s-a făcut om” arată luarea corpului fizic al pruncului în pântece.

Învățătura mistică nu aruncă o lumină mai clară asupra acestei afirmații a Crezului?

„A fost răstignit, a murit și a fost îngropat; a coborât în iad; a înviat a treia din morți”. — (Crezul Apostolilor).

„A pătimit și a fost îngropat, iar a treia zi a înviat, după Scripturi, și a

șezut la dreapta Tatălui.” — (Crezul de la Niceea).

„Coborârea în iad” a Crezului Apostolilor a însemnat, desigur, trecerea spre locul sufletelor neîntrupate – planul astral inferior. Nici măcar profesorii ortodocși nu intenționează acum ca termenul „iad” să însemne locul torturii prezidat de Diavol, pe care teologia l-a inventat pentru a înspăimânta oamenii din biserici. „În a treia zi a înviat din morți” (și pasajul corespunzător din Crezul de la Niceea) se referă la apariția în Corpul Astral, la întoarcerea din Planul Astral în care a rămas timp de trei zile după răstignire.

„Și S-a înălțat la cer”: Acest pasaj arată credința că El S-a întors de unde a venit, deoarece Crezul de la Niceea a afirmat că „S-a pogorât din cer și S-a întrupat... și S-a făcut om”.

Pasajul din ambele crezuri prin care El și-a luat apoi locul „de-a dreapta Tatălui” este menit să arate că El a luat locul de cea mai înaltă cinste în darul Tatălui. Învățăturile mistice explică acest lucru arătând că Hristos este separat de Tatăl prin intervenția mai eterică a substanței spirituale și că El este un Principiu Cosmic al doilea ca importanță față de Tatăl.

Cu adevărat acesta este locul de cinste la „dreapta Tatălui”.

„El va veni să înşele pe cei vii şi pe cei morţi”.

În acest pasaj vedem indiciu că Hristos este preocupat nu numai de oamenii „vii” sau vii, ci și de „morți”, adică de cei care „au lesinat” înainte și după vremea Lui și care au trecut la Lumea astrală, așa cum am explicat în această lecție. Indiferent dacă formulatorii Crezului au înțeles sau nu așa, fie că au fost sau nu înșelați de tradiția „Ziua Judecății”, cu siguranță primii creștini, sau mai degrabă, misticii dintre ei, au înțeles învățăturile așa cum erau. . și el a vorbit despre El ca „viind atât în morți, cât și în vii”, așa cum spune una dintre

înregistrările oculte.

„Comuniunea sfinților” este înțelegerea spirituală a Tainelor de către Iluminați.

„Iertarea păcatelor” este biruirea minții și a dorințelor trupești.

„Învierea morților și viața veacului viitor” este promisiunea vieții de apoi, și nu ideea brută a învierii fizice a trupului, care s-a strecurat în Crezul Apostolilor, evident inserat într-un dat mai târziu pentru a consolida teoriile de casă ale unei școli de teologi. Rețineți că Crezul de la Nicee spune pur și simplu „mortul” și nu „corpul”. Versiunea învățăturilor păstrate de mistici are un pasaj corespunzător,

„Și știm adevărul nemuririi sufletului”. (Italicile sunt ale noastre).

Considerarea pasajelor rămase din crezuri, referitoare la existența „Duhului Sfânt”, trebuie amânată până la următoarea noastră lecție.

A ZECEA LECȚIE.

DOCTRINA SECRETĂ.

Declarația finală a Crezurilor (reluată din lecția anterioară) se referă la Duhul Sfânt.

„Cred în Duhul Sfânt”. (Crezul apostolilor.)

„Și cred în Duhul Sfânt, Domnul și dătătorul de viață”. (Crezul de la Niceea).

Pentru creștinul obișnuit, natura Duhului Sfânt, una dintre ființele Treimii, este acoperită în întuneric și se spune în general că „nu trebuie înțeleasă”.

O examinare atentă a scrierilor creștine ortodoxe îi va arăta studentului că Biserica este departe în mare în privința acestui subiect, care ar trebui să fie de cea mai mare importanță pentru preoții și congregațiile ei. Întrebați-l pe un om al bisericii inteligent obișnuit despre natura Duhului Sfânt și vedeți singuri conceptele vagi, contradictorii și nesatisfăcătoare deținute de persoana chestionată.

Apoi apelează la enciclopedii și la alte cărți de referință și vezi cât de puțin se cunoaște sau se învață pe acest subiect important.

Numai atunci când sunt consultate învățăturile creștinismului mistic se primește orice lumină asupra subiectului. Învățăturile Oculte sunt destul de explicite pe acest subiect care este atât de plin de dificultăți și lipsă de înțelegere din partea profesorilor și studenților ortodocși.

Învățătura creștinismului mistic, referitor la Duhul Sfânt, poate fi rezumată prin marea afirmație generală că: Duhul Sfânt este Absolutul în faza sa de Manifestare, în comparație cu faza sa de NeManifestare — A fi Manifest în comparație a A fi nemanifestat — Dumnezeu

creează față de Dumnezeu necreat — Dumnezeu acționând ca Principiu Creator față de Dumnezeu ca Ființă Absolută.

e cere elevului să citească afirmația generală de mai sus de mai multe ori și să-și concentreze atenția asupra ei, înainte de a continua cu lecția.

Pentru a înțelege afirmația de mai sus, este necesar ca elevul să-și amintească că Absolutul poate fi considerat ca existând în două faze.

Nu ca doi oameni sau ființe, amintiți-vă, ci ca două faze. Există o singură Ființă, poate fi doar Una, dar ne putem gândi la acel Un ca existând în două faze. Una dintre aceste faze este a fi nemanifestat; celălalt, Ființa Manifestă.

Ființa Nemanifestată este Unul în faza sa de Ființă Absolută, nediferențiat, nemanifestat, necreat; fără atribute, calități sau naturi este imposibil ca mintea umană să înțeleagă conceptul de mai sus de Ființă Manifestă în sensul de a putea gândi la el ca un „Lucru sau Ceva". Asta din cauza ființei sale esențiale. Dacă ar fi ceva la care ne putem gândi, nu ar fi Absolutul și nici nu ar fi Nemanifestat. Tot ceea ce ne putem gândi ca fiind un „lucru" este un lucru relativ, o manifestare în ființa obiectivă.

Dar suntem obligați de aceleași legi ale rațiunii noastre să admitem că Ființa Absolută Nemanifestată există, deoarece Universul Manifest și Relativ și Viața trebuie să fi procedat și emanat dintr-o Realitate Fundamentală, care trebuie să fie Absolută și Nemanifestată.

Și această Ființă a cărei existență ne face să presupunem că rațiunea noastră cea mai înaltă este Ființa Nemanifestată, Dumnezeu Tatăl, care nu poate fi cunoscută prin simțuri, a cărei existență ne este făcută cunoscută doar prin Rațiune Pură sau prin acțiunea Duhului din noi.

În sens material, „Dumnezeu este Incognoscibil”, dar în sensul cel mai înalt El poate fi cunoscut de Spiritul persoanei, iar existența Lui poate fi cunoscută și dovedită prin exercitarea celor mai înalte facultăți ale rațiunii.

A fi Nemanifestat este Unul în existența sa și a fi real. Dacă întreaga lume a vieții și manifestării obiective, chiar și în formele sale cele mai înalte, ar fi retrasă de la manifestare, atunci ce ar rămâne? Pur și simplu, Ființa Nemanifestată — Dumnezeu Tatăl, singur. În Ființa Sa, toate celelalte ar fi retrase. În afara Lui nu ar fi nimic. El ar fi Însuși — Unul — existent în faza de a fi nemanifestat.

Suntem conștienți că această idee poate părea „prea abstrusă” în mintea unora dintre studenții noștri la prima lectură; poate părea o afirmare a unei Ființe care este Ne-Ființă. Dar nu te grăbi, fă-ți timp, iar mintea ta va asimila conceptul și va descoperi că are un Adevăr corespunzător încorporat în cele mai interioare colțuri și atunci vei ști că acesta este Adevărul. Și atunci vei recunoaște existența lui Dumnezeu Tatăl, în comparație cu Dumnezeu Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt, așa cum am spus, este Absolutul în faza sa de Ființă Manifestă. Adică, este Dumnezeu manifestat în Spiritul Vieții, care este imanent și se manifestă în toate fenomenele de viață și obiective din Cosmos sau Univers.

În seria anterioară de lecții despre Filosofia Yoghină, v-am arătat că a existat un Spirit al Vieții imanent și care se manifestă prin toate formele de viață. De asemenea, v-am arătat că totul în Univers este viu, inclusiv mineralele și atomii care alcătuiesc materia. V-am arătat că, în măsura în care Spiritul Vieții este sursa tuturor Manifestărilor din univers și „Dumnezeu în mașina” tuturor forțelor, materiei și fenomenelor vieții, rezultă în mod natural că nu poate fi nimic mort în lume — că există VIAȚĂ care se manifestă în fiecare obiect, variind doar în gradul de manifestare. În „Lecțiile noastre avansate” și în „Gnani Yoga” acest subiect este analizat în detaliu.

Deci, ce este acest Spirit al Vieții? Dacă Dumnezeu este Totul, atunci El nu poate fi Altceva decât Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu poate fi Necreatul, Absolutul în faza sa absolută: Ființa Nemanifestată. Deci ce poate fi?

Studentul va vedea că răspunsul firesc și logic la întrebarea cu care am încheiat paragraful anterior trebuie să fie: A fi Manifest — Dumnezeu în Creație — Duhul Sfânt! Și aceasta este Învățătura Ocultă cu privire la acest mare mister al creștinismului. Și vedeți cât de bine au înțeles cei care au scris Crezul de la Niceea tradițiile Bisericii primare, când au spus: „Și eu cred în Duhul Sfânt, Domnul și Dătătorul de viață".

Învățătura despre Dumnezeul Imanent se află la temelia tuturor învățăturilor mistice ale tuturor popoarelor, raselor și timpurilor. Indiferent sub ce nume este promulgată învățătura, indiferent de numele crezului sau religiei în care este încorporată, ea rămâne Adevărul cu privire la Dumnezeu Imanent în toate formele de viață, forță și materie. Și se găsește întotdeauna formând Doctrina Secretă a filozofiei, crezului sau religiei. Învățătura exterioară se limitează, în general, la instruirea minții nedezvoltate ale oamenilor și ascunde adevărul real din spatele unui concept al unei zeități personale sau zeități - zei și semi-zei, care se presupune că locuiesc departe, într-un tărâm ceresc. . — o mare Ființă care a creat lumea apoi a lăsat-o să funcționeze singură, acordându-i doar o atenție ocazională și rezervându-și considerația în principal pentru a-i răsplăti pe cei care i-au oferit omagiu, închinare și jertfă și pentru a-i pedepsi pe cei care nu s-au conformat acestor lucruri. cerințe. În general, se crede că aceste zeități personale favorizează anumite persoane care le dau numele și templele lor și, în consecință, urăsc dușmanii tribului sau națiunii menționate.

Dar Doctrina Secretă sau Învățătura Ezoterică a tuturor religiilor a aruncat deoparte aceste concepte primitive ale minților nedezvoltate și învață Adevărul lui Dumnezeu Imanent, Puterea inerentă și permanentă în toată viața și manifestarea. Iar creștinismul nu face excepție de la regulă, iar principiul său ezoteric este stabilit în declarația sa de credință în Duhul Sfânt.

În timp ce tendința bisericilor ortodoxe de astăzi este de a spune foarte puțin despre Dumnezeu Duhul Sfânt, deoarece nu pot explica sensul termenului, creștinismul mistic își declară cu îndrăzneală supunerea față de acest principiu al învățăturilor anterioare și repetă cu evlavie cuvintele Crezului de la Niceea. , „Cred în Duhul Sfânt, DOMNUL ŞI DĂTĂTORUL DE VIAŢĂ”.

Că există o Doctrină Secretă a Creștinismului nu este cunoscut în general de cei mai mulți care pretind numele de „creștin”. Dar a fost întotdeauna cunoscut misticilor din interiorul și din afara bisericii, iar flacăra ei a fost menținută aprinsă constant de câteva suflete devotate care au fost alese pentru această sarcină sacră.

Doctrina secretă a creștinismului nu își are originea în Isus, pentru că El Însuși era un inițiat al misterelor care fusese cunoscut și predat cu secole înainte de nașterea Sa. După cum a spus Sfântul Augustin:

„Cea ce se numește Religie Creștină a existat printre cei din vechime și nu a încetat niciodată să existe, de la începutul neamului omenesc până când Hristos s-a făcut trup, moment în care adevărata religie care exista deja a început să se numească creștinism”.

Dorim să citățm aici câteva paragrafe din scrierile unui cunoscut scriitor pe teme religioase, cu a cărui afirmație suntem pe deplin de acord, deși părerile noastre asupra altor puncte de predare nu sunt de acord cu acest scriitor. El spune:

„Se poate spune că aceste doctrine pur și simplu nu sunt predate în bisericile de astăzi; cum se întâmplă asta? Pentru că creștinismul a uitat o mare parte din învățăturile sale originale, pentru că acum este mulțumit doar cu o parte și o parte foarte mică, ceea ce el știa inițial. „Au încă aceleași scripturi", spui tu. Da, dar aceleași scripturi îți spun adesea despre altceva, care acum este pierdut. Ce înseamnă referirile constante ale lui Hristos la „Tainele Domnului"? Împărăție lui

Dumnezeu', din cauza declarației sale frecvente către ucenicii săi că interpretarea deplină și adevărată poate fi dată numai lor și că ar trebui să vorbească altora în pilde? De ce folosește constant termenii tehnici legați de binecunoscutul mister. ?-învățătura antică? Ce vrea să spună Sfântul Pavel când spune: „Noi vorbim înțelepciune între cei desăvârșiți”, termen tehnic binecunoscut pentru oamenii aflați într-un anumit stadiu de inițiere? El folosește din nou și din nou termeni de același fel; el vorbește despre „înțelepciunea lui Dumnezeu în taină, înțelepciunea ascunsă pe care Dumnezeu a rânduit-o înainte de a începe lumea și pe care niciunul dintre prinții acestei lumi nu o cunoaște”, o afirmație care nu ar fi putut fi în niciun fel adevărată dacă s-ar fi referit doar la învăţătura creştină obişnuită. care se predică deschis în fața tuturor oamenilor. Urmașii săi direcți, Părinții Bisericii, știau perfect ce a vrut să spună, pentru că toți folosesc exact aceeași frazeologie. Clement Alexandrinul, unul dintre primii și cei mai mari dintre toți, ne spune că „Nu este îngăduit să dezvăluiți oamenilor profanați Tainele Cuvântului””.

„O altă considerație ne arată clar cât de mult din această învățătură timpurie s-a pierdut. Biserica se dedică acum numai producerii de oameni buni, arătând spre sfânt ca fiind cea mai mare glorie și realizare a sa. mult mai mult decât atât. Când ea făcuse un om sfânt, lucrarea ei cu el abia începea, căci abia atunci era apt pentru pregătirea și învățătura pe care ea i le putea da atunci, dar nu poate acum, pentru că a uitat-o. cunoștințe străvechi. Așa că a avut trei etape definite în cursul ei de formare: Purificare, Iluminare și Perfecțiune. Acum ea se mulțumește cu Purificarea preliminară și nu are de oferit Iluminare.”

„Citește ce spune Clemente: „Puritatea este doar o stare negativă, valoroasă în principal ca o condiție a intuiției. Cel care a fost purificat în Botez și apoi inițiat în Micile Taine (a dobândit, adică obiceiurile de autocontrol și reflecție) abundă pentru Tainele Majore pentru Gnoză, cunoașterea științifică a lui Dumnezeu.'

În alt loc scrie:

„Cunoașterea este mai mult decât credință. Credința este cunoașterea

sumară a adevărurilor urgente, potrivită pentru oamenii grăbiți; dar cunoașterea este credință științifică”.

Iar studentul său, Origen, scrie despre „credința populară și irațională” care duce la ceea ce el numește creștinism fizic, bazat pe povestea Evangheliei, spre deosebire de creștinismul spiritual conferit de Gnoza Înțelepciunii.

Vorbind despre predarea bazată pe narațiune istorică, el spune:

„Ce metodă mai bună ar putea fi concepută pentru a ajuta masele?”

Dar pentru cei care sunt înțelepți au întotdeauna învățăturile superioare, care sunt date numai celor care s-au dovedit demni de ele. Această învăţătură nu se pierde; biserica a izgonit-o când i-a alungat pe marii Doctori Gnostici, dar cu toate acestea s-a păstrat, și tocmai acea Înțelepciune o studiem, tocmai aceea pe care o găsim pentru a răspunde tuturor problemelor vieții, pentru a ne da o regulă rațională. pentru care să trăim, ca să fie pentru noi o adevărată evanghelie a veștii bune de sus.

Sfântul Pavel indică existența Doctrinei Secrete a Creștinismului, când le spune corintenilor:

„Și eu, fraților, nu v-am putut vorbi ca duhovnicești, ci ca trupești, ca niște copii în Hristos. acum puteți, pentru că sunteți încă trupești.” — I Corinteni 3:1.

Isus a spus:

„Nu dați ce este sfânt câinilor și nu vă aruncați mărgăritarele voastre

înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă și să vă sfâșie”. (Matei 7:6.)

Sfântul Clement al Alexandriei a spus despre spusele de mai sus a lui Isus:

„Chiar și acum îmi este frică, după cum se spune, „să arunc perlele înaintea porcilor, ca să nu le calce în picioare, să se întoarcă și să ne sfâșie”. Pentru că este dificil să arăți cuvintele cu adevărat pure și transparente referitoare la adevărata Lumină pentru ascultătorii porci și neexperimentați.”

În primul secol după Hristos, termenul „Tainele lui Isus” a fost folosit frecvent de profesorii creștini, iar Cercul Interior al Creștinilor a fost recunoscut ca un corp de suflete avansate care se dezvoltaseră până la punctul de a putea înțelege aceste mistere.

Următorul pasaj din Sfântul Marcu (4:10-12) este interesant în această legătură:

„Și când era singur, cei care erau cu el cu cei doisprezece L-au întrebat pildele. Iar El le-a zis: V-a fost dată taina Împărăţiei lui Dumnezeu; dar celor care sunt afară, toate lucrurile sunt descoperite. făcute în pilde: pentru ca, văzând, să vadă și să nu vadă; și auzind, auziți și nu înțelegeți.”

Același scriitor spune (4:33-34):

„Și cu multe pilde asemănătoare le-a rostit cuvântul, după cum l-au auzit; și fără pilde nu le-a vorbit, ci le-a explicat toate lucrurile în particular propriilor săi ucenici”.

Isus le-a spus ucenicilor Săi (Ioan 16:12):

„Am încă multe lucruri să-ți spun, dar acum nu le poți suporta”. Învățăturile Oculte afirmă că atunci când El Sa întors în forma Sa astrală, după răstignire, El i-a învățat multe adevăruri mistice importante și avansate, „vorbind despre lucrurile care țin de Împărăția lui Dumnezeu”. (Fapte 1:3.)

Primii Părinți Creștini au vorbit și au scris deschis despre Tainele Creștine, așa cum știu toți studenții de Istoria Bisericii. Policarp, episcopul Smirnei, scrie altora, sperând că vor fi „cunoscători în Sfintele Scripturi și că nimic nu le va fi ascuns; dar mie acest privilegiu nu mi-a fost încă acordat”. (Epistola lui Policarp, capitolul 7.) Ignatie, episcopul Antiohiei, spune că „nu este încă desăvârșit în Iisus Hristos. Căci acum încep să fiu ucenic și vă vorbesc ca și colegului meu”. El se adresează lor și ca „inițiați în Tainele Evangheliei, cu Sfântul Pavel, sfântul, martirul”.

Din nou:

Nu aș putea să vă scriu lucruri mai pline de mister? Dar mi-e teamă s-o fac, să nu vă rănească pe voi, care sunteți copii.

Iarta-ma in aceasta privinta, ca nu cumva, neputand primi importanta lor importanta, sa fii sugrumat de ei. Căci chiar și eu, deși sunt legat și capabil să înțeleg lucrurile cerești, ordinele angelice și diferitele clase de îngeri și oști, distincția dintre puteri și stăpâniri și diversitatea dintre tronuri și autorități, puterea eonilor și preeminența. a heruvimilor și serafimilor, sublimitatea Duhului, împărăția Domnului și, mai presus de toate, măreția neasemuită a Dumnezeului Atotputernic; Deși sunt familiarizat cu aceste lucruri, de aceea nu sunt perfect în niciun fel. Sunt eu un discipol ca Pavel sau Petru?

Ignatie vorbește și despre Marele Preot sau Ierofant, despre care

afirmă că a fost „căreia i s-a încredințat sfântul sfintelor și căruia i-au fost încredințate numai tainele lui Dumnezeu”. (Epistolele lui Ignatie.)

Sfântul Clement al Alexandriei a fost un mistic de rang înalt în Cercul Interior al Bisericii. Scrierile sale sunt pline de aluzii la Tainele creștine.

Spune, printre altele, că scrierile sale erau „un amestec de note gnostice, conform filozofiei vremii”, ale căror învățături le primise de la Pontaemo, instructorul sau profesorul său spiritual. El spune despre aceste învățături:

„Domnul ne-a îngăduit să comunicăm acele Taine divine și acea lumină sfântă, celor care sunt capabili să le primească. Cu siguranță, El nu a dezvăluit celor mulți ceea ce nu era al celor mulți, ci celor puțini cărora El știa că le aparțin. , care erau capabili să le primească și să se modeleze după ele.

Dar lucrurile secrete sunt încredințate vorbirii, nu scrisului, așa cum este cazul lui Dumnezeu. Iar dacă cineva spune că este scris: Nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit, nici ascuns, care să nu fie descoperit, să audă și de la noi, că celui ce aude în ascuns, chiar și ceea ce este ascuns i se va descoperi. Acesta este ceea ce a prezis acest oracol. Iar celui care poate păzi în ascuns ceea ce i se dă, ceea ce este acoperit va fi descoperit ca adevăr; iar ceea ce este ascuns de mulți va părea manifestat pentru puțini. Tainele sunt transmise mistic, astfel încât ceea ce se spune să fie în gura vorbitorului; mai degrabă nu în vocea lui, ci în înțelegerea lui. Cuvântul acestor memorandumuri ale mele, știu, palid în comparație cu acel spirit plin de har, pe care am avut privilegiul să-l aud. Dar va fi o imagine pentru a ne aminti arhetipul celui care a fost lovit de Thyrsus”.

(Putem afirma aici că Thyrsus era toiagul mistic purtat de inițiați în Frățiile Mistice; mai întâi inițiatul a fost lovit cu el și apoi primit de la Hierofant, în ceremonia formală de inițiere).

Clement adaugă:

„Noi mărturisim că nu explicăm lucruri secrete suficient, departe de asta, ci doar să le aducem în minte, fie că am uitat ceva, fie că este cu scopul de a nu uita. Multe lucruri, știu bine, ne-au scăpat, la de-a lungul timpului. a timpului, care au căzut fără să scrie. Sunt, deci, unele lucruri de care nu ne amintim, căci puterea care era în poporul binecuvântat era mare”.

„Sunt și unele lucruri care rămân neobservate multă vreme, care acum au scăpat; iar altele care sunt șterse, dispărând chiar în minte, deoarece o astfel de sarcină nu este ușoară pentru cei neexperimentați; pe acestea le reînvie în comentariile mele. Unele lucruri le omit în mod deliberat, în exercițiul unei selecții înțeleapte, fiindu-mi teamă să scriu ceea ce m-am ferit să spun, nu fără tragere de inimă, pentru că ar fi greșit, dar temându-mă pentru cititorii mei că s-ar putea împiedica luându-le în sens greșit; și, precum zice proverbul că ar trebui să ne trezim „înmânând sabie unui copil”, pentru că este imposibil ca ceea ce este scris să nu scape, chiar dacă este publicat de mine, dar fiind mereu revoltați, folosind o singură voce, aceea de a scrie. , nimic nu-i raspund celui care intreaba dincolo de ceea ce este scris, pentru ca au nevoie neaparat de ajutorul cuiva, fie al scriitorului, fie al altcuiva care i-a calcat pe urme Unele lucruri la care tratatul meu le va insinua, altele la care se va opri, altele s va menționa pur și simplu. El va încerca să vorbească imperceptibil, să se manifeste în secret și să se manifeste în tăcere.” (Stromae of San Clemente.)

Sfântul Clement, în aceeași lucrare din care este preluat citatul de mai sus, are un capitol intitulat „Tainele credinței, care nu trebuie dezvăluite tuturor”. În ea afirmă că, întrucât scrierile sale pot fi văzute de toți oamenii, atât cei proști, cât și cei înțelepți, „este necesar, așadar, să se ascundă într-o Taină înțelepciunea rostită, în care este învățat Fiul lui Dumnezeu”.

Apoi adauga:

„Pentru că este dificil să arăți cuvintele cu adevărat pure și transparente pentru ascultătorii porci și neexperimentați. Căci cu greu ar putea să suporte ceva mai ridicol decât acestea pentru mulțime; nici un subiect, pe de altă parte, mai admirabil sau mai inspirator. celor de natură nobilă. Dar cei înțelepți nu rostesc cu gura ceea ce raționează în consiliu. „Ceea ce auziți la ureche”, a spus Domnul, „vestiți în case, poruncindu-le să primească tradițiile secrete ale adevăratului cunoașterea și expuneți-le cu voce tare și vizibil și, după cum am șoptit la ureche, astfel dați-i oricui este necesar, dar fără a ne porunci să nu comunicăm tuturor fără deosebire ceea ce li se spune în pilde. Dar există numai o singură delimitare în memorii, care au adevărul semănat împrăștiat și împrăștiat, pentru ca acesta să scape de atenția celor care adună semințe ca ghiocele; dar când vor găsi un cultivator bun, fiecare dintre ei va încolți și va produce porumb.”

„Cei care sunt încă orbi și muți, fără înțelegere, sau privirea orbitoare și ascuțită a sufletului contemplativ, trebuie să rămână în afara corului divin. De aceea, după metoda ascunsării, Cuvântul cu adevărat sfânt, cu adevărat dumnezeiesc și ceea ce este mai necesar. nouă, depus în sanctuarul adevărului, era indicat de egipteni prin ceea ce ei numeau între ei adyta, iar de către evrei „voalul” Numai celor consacrați li se permitea accesul la ei, întrucât Platon considera și el că nu este legal. pentru că „necuratul să atingă cel curat”. De acolo profețiile și oracolele vorbesc în enigme, iar oamenilor needucați și needucați.

Acum, nu se dorește ca toate lucrurile să fie expuse neclar fiecăruia și nici beneficiile înțelepciunii comunicate celor care nici măcar nu au visat nu au fost purificate în suflet, deoarece nu este îngăduit a livra ceea ce este cu fiecare ocazie. care a fost obținut cu eforturi atât de laborioase. Nici Tainele Cuvântului nu trebuie expuse profanului. Tainele au fost stabilite pentru că era mai profitabil să se acorde contemplarea sfântă și binecuvântată a realităților. Deci, pe de altă parte, deci, sunt Tainele care au fost ascunse până pe vremea apostolilor și au fost eliberate de ei așa cum le-au primit de la Domnul și, ascunse în Vechiul Testament, au fost arătate sfinților. Și pe de altă parte, sunt bogățiile slavei tainelor neamurilor, care este credința și nădejdea în Hristos. Instruirea, care dezvăluie lucruri ascunse, se numește Iluminare, deoarece numai profesorul dezvăluie capacul chivotului”. (Stromae din San Clemente).

Sfântul Clement citează, de asemenea, cu aprobare, zicala lui Platon, că: „Trebuie să vorbim în ghicitori; că dacă tăblița ar veni întâmplător pe frunzele ei, fie pe mare, fie pe uscat, cel care citește poate rămâne ignorant”.

El mai spune, referitor la anumite scrieri gnostice:

„Proba este suficientă pentru cei care au urechi. Pentru că nu este necesar să dezvăluie misterul, ci doar să indice ceea ce este suficient pentru ca cei care sunt participanți la cunoaștere să-l ducă la îndeplinire”.

L-am citat liber pe Sfântul Clement, cu scopul de a arăta că el, un om aflat într-o poziție foarte înaltă în Biserica Creștină Primară, a recunoscut și, de fapt, a predat, Învățăturile Interioare sau Doctrina Secretă a Creștinismului Mistic – pe care le-a recunoscut Biserica Biserica Creștină era o organizație care avea un Centru mistic pentru câțiva și un exterior comun pentru mulțime.

Poate exista vreo îndoială în acest sens după ce ai citit cuvintele de mai sus din stiloul lui?

Dar nu numai că Sfântul Clement a scris și a învățat în acest fel, dar mulți alții cu autoritate în Biserica Creștină Primărie și-au exprimat și cunoașterea și aprobarea Învățăturilor Interioare. De exemplu, Origen, elevul Sfântului Clement, un om a cărui influență s-a simțit mult și larg în primele zile ale Bisericii. Origen a apărat creștinismul de atacurile lui Celsus, care a acuzat Biserica că este o organizație secretă care a predat Adevărul doar la câțiva, satisfăcând în același timp mulțimea cu învățături populare și pe jumătate de adevăr. Origen a răspuns că, deși era adevărat că au existat Învățături Interioare în Biserică care nu au fost dezvăluite publicului larg, Biserica, în acest sens, a urmat exemplul tuturor învățătorilor Adevărului, care au menținut mereu o latură ezoterică. din învățăturile sale pentru cei apți

să participe la ele, dând în același timp latura exoterică corpului general de adepți.

El scrie:

„Și totuși, Taina Învierii, nefiind înțeleasă, este batjocorită printre necredincioși. În aceste împrejurări, a vorbi despre doctrina creștină ca pe un sistem secret este cu totul absurd. Dar că există anumite doctrine, care nu sunt făcute cunoscute mulțimii, care sunt divulgate după ce au fost predate exoterice, nu este o particularitate numai a creștinismului, ci și a sistemelor filozofice în care anumite adevăruri sunt exoterice, iar altele ezoterice Unii dintre ascultătorii lui Pitagora s-au mulțumit cu ipse dixit-ul lui; în timp ce alții au fost predați în secret. acele doctrine care nu au fost considerate potrivite pentru a fi comunicate urechilor profane și insuficient instruite.Mai mult, toate Tainele care sunt celebrate pretutindeni în Grecia și în țările barbare, deși sunt celebrate în secret, nu au nici un discredit asupra lor, astfel încât în zadarnic se străduiesc să defăimească doctrinele secrete ale creștinismului, din moment ce nu o fac înțelegeți corect natura sa.

„Nu am vorbit încă despre respectarea a tot ceea ce este scris în Evanghelii, fiecare dintre ele conţinând multă doctrină greu de înţeles, nu numai de mulţime, ci chiar de unii dintre cei mai inteligenţi, inclusiv o explicaţie foarte profundă. a pildelor, pe care Iisus le-a dat „celor din afară”, rezervând afișarea întregului lor sens pentru cei care trecuseră de stadiul învățăturii exoterice și care veneau la El în mod particular în casă. Și când ajunge să înțeleagă, Tu.” Voi admira motivul pentru care se spune că unii sunt „fără”, iar alții „în casă”. (Originea vs. Celsus).

În aceeași lucrare, Origen ia în considerare istoria femeii sirio-feniciene (Mat. Cap. 15) și spune despre aceasta:

„Și poate, de asemenea, din cuvintele lui Iisus sunt niște pâini pe care se poate să le dea celor mai raționali, ca niște copii, numai; iar altele ca firimiturile din casa mare și masa celor născuți, care pot fi folosite

de unele suflete ca niște câini”.

Și din nou,

„Acela al cărui suflet nu a fost de mult conștient de niciun rău, mai ales că s-a predat vindecării Cuvântului, să asculte doctrinele care au fost spuse în particular de Isus adevăraților Săi ucenici”.

Și din nou,

„Dar despre aceste subiecte multe, și de tip mistic, s-ar putea spune: după care este următorul: „Este bine să te ții aproape de secretul unui rege”, astfel încât doctrina intrării sufletelor. nu poate fi aruncat în trup înaintea înțelegerii comune, nici să dea ce este sfânt câinilor, nici să arunce mărgăritare înaintea porcilor, căci o asemenea procedură ar fi nelegiuită, ar echivala cu o trădare a declarației misterioase a înțelepciunii lui Dumnezeu. a unei narațiuni istorice care se dorește să transmită un sens secret în îmbrăcămintea poveștii, astfel încât cei care au capacitatea să poată rezolva singuri tot ce are legătură cu tema”.

El mai spune, în aceeași lucrare:

„Dacă veți ajunge la cărțile scrise după vremea lui Isus, veți descoperi că acele mulțimi de credincioși care ascultă pildele sunt, parcă, „fără” și sunt vrednice doar de doctrine exoterice, în timp ce ucenicii învață explicația în mod particular. din pilde, pilde.Căci, în particular, Iisus a deschis toate lucrurile propriilor săi ucenici, preţuind mai mult decât mulţimile pe cei care voiau să cunoască înţelepciunea Lui. Şi le promite celor ce cred în El că le va trimite înţelepţi şi cărturari. ."

Într-o altă lucrare, Origen afirmă că:

„Scripturile au un înțeles, nu numai cel care apare la prima vedere, ci și altul, care scapă atenției celor mai mulți oameni. Căci așa este scris sub forma anumitor Taine și după chipul lucrurilor dumnezeiești. căreia există o părere în întreaga Biserică, că întreaga lege este cu adevărat spirituală; dar că sensul spiritual pe care legea îl transmite nu este cunoscut tuturor, ci numai celor cărora le este conferit harul Duhului Sfânt prin cuvânt. de înțelepciune și cunoaștere.” (De principii.)

Am putea umple pagină după pagină cu citate vii din scrierile primilor părinți creștini și ale urmașilor lor, arătând existența Învățăturilor Interioare. Dar trebuie să ne mulțumim cu ceea ce ți-am dat, care sunt clare și precise și care provin de la o autoritate neîndoielnică.

Plecarea Bisericii de la aceste Învățături Interioare a fost o mare nenorocire, de care Biserica încă suferă. După cum a spus cunoscutul ocultist Eliphias Levi:

„O mare nenorocire a căzut asupra creștinismului. Trădarea Tainelor de către falșii gnostici – pentru că gnosticii, adică cei care știu, au fost inițiații creștinismului primitiv – a făcut ca Gnoza să fie respinsă și îndepărtată din Biserica puterii supreme. , adevăruri ale Cabalei, care conține toate secretele teologiei transcendentale... Fie ca știința cea mai absolută, rațiunea cea mai înaltă să redevină patrimoniul conducătorilor poporului, arta preoțească și arta regală să preia dublu sceptru al inițierilor antice și lumea socială va reapără din haosul ei.Nu mai ardeți imaginile sacre, nu mai demolați templele, templele și imaginile sunt necesare oamenilor, dar expulzați salariații din casa de rugăciune; că orbii nu mai sunt călăuzitori ai orbilor; reconstruiți ierarhia inteligenței și sfințeniei și recunoașteți doar pe cei care cunosc ca învățători ai celor care cred.” (The Mysteries of Magic, traducere Waite).

Și acum, vă întrebați, ce s-a învățat în aceste Taine Creștine? Ce este Învățătura Interioară? Ce este Doctrina Secretă? Pur și simplu asta, buni studenți: Filosofia Ocultă și Cunoașterea Mistică care a fost

predată Aleșilor în toate timpurile și epocile și care este inclusă în seria noastră de lecții despre FILOZOFIA YOGILOR ȘI OCULTISMUL ORIENTAL, pe lângă învățătura specială despre natura, misiunea și jertfa lui Isus Hristos, așa cum am încercat să explicăm în această serie de lecții.

Adevărul este același, indiferent sub ce nume este predat sau cine îl învață.

Dezlipiți-l de colorația personală a maestrului și se vede că este același: ADEVARUL.

În aceste lecții am încercat să vă dăm Cheia Tainelor, dar dacă nu ați studiat celelalte lecții în care au fost expuse Învățăturile Oculte, nu veți putea vedea aplicarea ei în creștinismul mistic. Trebuie să aduci Cunoașterea la aceste lecții, pentru a lua cunoștințele cu tine.

LECȚIA A UNSprezecea

ÎNȚELEPCIUNEA Străveche.

Doctrina Metempsihozei sau Reîncarnării își are rădăcinile adânc înrădăcinate în pământul tuturor religiilor, adică în Învățăturile Interne sau în faza Ezoterică a tuturor sistemelor religioase. Și acest lucru este valabil atât pentru Învățăturile Interioare ale Bisericii Creștine, cât și pentru celelalte sisteme.

Misterele creștine au cuprins aceasta, precum și alte doctrine oculte fundamentale, iar Biserica Primară a susținut astfel de învățături în Cercul său Interior.

Și, în esența ei, doctrina Renașterii este singura care este în deplin acord cu concepția creștină despre dreptate supremă și „echitate". După cum a spus un scriitor cunoscut pe acest subiect:

„Ne scutește de multe dificultăți mari. Este imposibil pentru oricine se uită în jur și vede durerea și suferința din lume și inegalitatea oribilă din viața oamenilor, nu doar inegalitatea în bogăție, ci inegalitatea în șansa de progres: să armonizați aceste fapte cu dragostea și dreptatea lui Dumnezeu, cu excepția cazului în care sunteți dispus să acceptați această teorie că această viață nu este totul, ci este doar o zi în viața reală a sufletului și că, prin urmare, fiecare suflet și-a făcut locul pentru sine. , și primește tocmai pregătirea care este cea mai bună pentru evoluția sa. Cu siguranță singura teorie care îi permite unui om să creadă rațional în ea fără să închidă ochii la faptele evidente, este o teorie care merită studiată.

„Teologia modernă se preocupă în primul rând de un plan de sustragere a dreptății divine, pe care alege să o numească „Mântuire", și face ca acest plan să depindă în întregime de ceea ce crede un om, sau mai degrabă de ceea ce spune el că crede. Toată această teorie a „mântuirii" , și într-adevăr teoria că există ceva de care trebuie „mântuit" pare să se bazeze pe o înțelegere greșită a unor texte scripturale. Noi nu credem în această idee a așa-zisei mânii divine, credem că atribuirea lui Dumnezeu propriile noastre vicii ale furiei și cruzimii sunt o blasfemie teribilă. Ne agățăm de teoria evoluției constante și a realizării finale pentru toți și credem că progresul unei

persoane nu depinde de ceea ce crede, ci de ceea ce face. Și cu siguranță există mult în Biblie pentru a susține această idee. Vă amintiți comentariul Sfântului Pavel: „Nu vă lăsați înșelați, Dumnezeu nu poate fi batjocorit; orice seamănă omul, că și el va culege”?

Și din nou, Hristos a spus că „cei care au făcut binele vor merge la învierea vieții” – nu cei care au crezut în vreo doctrină anume. Și când El descrie ziua judecății, vei observa că nu este ceea ce a crezut cineva, ci doar faptele pe care le-a făcut.”

În acest sens, considerăm că este indicat să citim discursul unui cunoscut ecleziastic englez despre acest subiect important.

Domnul în cauză este Ven. Arhidiaconul Colley, rectorul de Stockton, Warwickshire, Anglia, care a spus:

„În tărâmul ocultului și al transcendentalului, mutat la explorarea lui din părtinirea saduceană a primelor mele zile, în cea mai mare parte a jumătate de secol am avut experiențe rareori egalate de vreuna, și sunt sigur că nu au fost depășite de niciuna; totuși Am dus până acum, recunosc, la concluzii nu foarte precise.Cu suspendarea judecății, așadar, nefiind dat să dogmatizeze nimic, și cu mintea deschisă am încredere, în echilibrul gândirii dorind să mențină un echilibru de opinie între asta și aia, încă sunt conștient de faptul că sunt receptiv la lumina din orice sursă - respingând nimic care în cel mai mic grad contribuie la neprihănire, de aceea ocup scaunul aici în seara asta, sperând să aflu ce ar putea ajuta la rezolvarea unora dintre multele nedumeriri ale vieții. , şi anume: De ce unii trăiesc până la o bătrâneţe coptească? De dragul meu tată, în timp ce alţii trăiesc doar o clipă, să se nască, să gâfâie şi să moară. De ce unii se nasc bogaţi, iar alţii săraci; unii au bogăție doar pentru a corupe, profană, deprava pe alții cu ea, în timp ce sărăcia meritorie se luptă și luptă pentru îmbunătățirea umană fără ajutor. Unii înzestrați cu mentalitate; altora le lipsește în mod regretabil capacitatea. Unii cu suflet adevărat din start, firesc, alții cu tendințe brutale și criminale de la început până la sfârșit.

„Păcatele părinților aduse copiilor până la a treia și a patra generație pot fi moștenite de la multe, dar vreau să văd prin misterul unui tată bun care are uneori un fiu rău, precum și unul care dă dovadă de geniu și facultăți splendide. --descendența paternității, opusul a tot ceea ce sugerează calități care contribuie la ea. Apoi, ca duhovnic, în lectura mea am notat texte din Sfânta Scriptură și am întâlnit pasaje din scrierile Părinților Bisericii Primare care par să fie gândite rădăcini, sau supraviețuiri ale vechii idei clasice de reîncarnare.

„Profetul Ieremia (1:5) scrie: „Cuvântul Domnului mi-a zis: „Înainte de a te forma, te-am cunoscut și înainte de a te naște, te-am sfințit și te-am numit prooroc”.

Înseamnă aceasta că Eternul a ales, prin cunoașterea prealabilă a ceea ce va fi Ieremia, Eul creat al slujitorului Său imaterializat din cer înainte de a-și îmbrăca sufletul cu tegumentul muritor al cărnii la nașterea umană, instruindu-l mai sus pentru rolul pe care ar trebui să-l joace? ? A trebuit să joace aici ca un profet pentru a dramatiza viața lui și a învăța voința Invizibilului? Omului neputincios de la Bazinul Bethesda, a cărui boală a fost experiența crudă de treizeci și opt de ani, Fondatorul religiei noastre i-a spus (Ioan 5:14): „Iată, ești vindecat; nu mai păcătui, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.

A fost (ajustând pedeapsa proporțional cu infracțiunea) vreun păcat scandalos când era copil, în primăvara anilor și zilelor tinereții sale neexperimentate de viață corporală, care i-a provocat o asemenea durere fizică, așa cum păcatul de tineret în repetarea lui ar necesita? . Chiar mai rău decât acești aproape patruzeci de ani de suferință dureroasă? 'Cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, că s-a născut orb?' (Ioan 9:2.), a fost întrebarea ucenicilor către Isus.

Și întrebarea noastră este: a păcătuit înainte de a se naște pentru a merita pedeapsa de a fi născut orb?

„Așadar, a lui Ioan Botezătorul, a fost el o reîncarnare a lui Ilie, profetul, care avea să vină din nou? (Maleahi 4:5). Isus a spus că el

este Ilie, care într-adevăr venise, și pe evreii răi pe care i-au făcut lui tot ce voiau: Irod l-a tăiat capul (Matei 11:14 și 17:12).

„Ilie și Ioan Botezătorul apar în Bibliile noastre de referință și Concordanța lui Cruden pentru a concorda și se îmbină într-una singură. Nota al optulea din primul capitol al celei de-a doua Cărți a Regilor și al patrulea verset al celui de-al treilea capitol al Evangheliei Sfântului Matei. Asemănări și particularități ale îmbrăcămintei Ilie, după cum citim, era un „bărbat păros, cu un brâu de piele în jurul coapselor", în timp ce Ioan Botezătorul avea „veșmântul său de păr de cămilă și un brâu de piele în jurul umerilor". era pustia pustiei. Ilie a mers patruzeci de zile si patruzeci de nopti pana la Horeb, muntele lui Dumnezeu din pustia Sinai. Ioan Botezatorul era in

botezul pustiului Iudeii de dincolo de Iordan. Iar viața lui în exil – o retragere voluntară și cu sacrificiu de sine din bântuielile oamenilor – a fost paralelă și remarcabil susținută de hrană (pasăre — dusă la zbor — purtată). „Am poruncit corbilor să vă hrănească", i-a spus profetului vocea Divinității; în timp ce lăcustele şi mierea sălbatică erau hrana Boteztorului.

„'Și mai presus de toate', a spus Domnul nostru al lui Ioan Botezătorul către ucenici, 'dacă-l veți primi, acesta este Ilie care va veni'.

„Originea, în secolul al II-lea, unul dintre cei mai învățați Părinți ai Bisericii primare, spune că aceasta declară preexistența lui Ioan Botezătorul ca Ilie înainte de existența sa decretată mai târziu ca înaintemergător al lui Hristos.

„Origen mai spune în text: „Eu l-am iubit pe Iacov, dar l-am urât pe Esau", că, dacă calea noastră nu este marcată conform faptelor noastre înainte de această viață prezentă care este acum, cum să nu fie falsă și nedreaptă în Dumnezeu? fratele mai mare l-a slujit pe cel mai mic și a fost urât de Dumnezeu (deși binecuvântat de Isaac, fiul drept al lui Avraam) înainte ca Esau să fi făcut ceva demn de slujire sau să fi dat vreun prilej pentru ura Atotputernicului Milostiv?

„Mai mult, despre textul (Efeseni 1:4), „Dumnezeu care ne-a ales înainte de întemeierea lumii”, Origen spune că aceasta sugerează preexistența noastră înainte de a exista lumea.

„În timp ce Ieronim, potrivit lui Origen, vorbește despre odihna noastră în înălțime, unde viețuitoarele raționale locuiesc înainte de coborârea lor în această lume de jos și înainte de mutarea lor din viața invizibilă a tărâmului spiritual la viața vizibilă aici pe pământ, învățând, ca spune el, nevoia de a reveni la a avea corpuri materiale înainte, ca sfinți și oameni făcuți „desăvârșiți precum Tatăl nostru care este în ceruri este desăvârșit”, se bucură din nou în lumea îngerilor de vechea lor fericire.

„Justin Mucenic vorbește și despre sufletul care locuiește în corpul uman de mai multe ori, dar el crede că, ca regulă generală (exemplu în cazul în care Ioan Botezătorul uită că a fost Ilie) nu avem voie să ne amintim experiențele noastre anterioare de această viață în timp ce încă o dată suntem în exil aici ca străini și pelerini într-un climat neplăcut, departe de casa noastră cerească.

„Clemens Alexandrinus, și alții dintre Părinți, se referă la reîncarnare (sau transmigrare sau metempsihoză, așa cum este numită în anii intermediari ai timpurilor clasice și mai târziu acum ca renaștere) pentru a ne aminti de adevărul vital predat de Domnul nostru în cuvintele , „Trebuie să vă nașteți din nou.”

Aceste cuvinte, care ies de pe buzele unui om atât de eminent din rândurile conservatoare ale Bisericii Angliei, ar trebui să atragă atenția oricărui căutător serios după Adevărul Doctrinei Creștine. Dacă un astfel de om, crescut într-un astfel de mediu, ar putea să depună o mărturie atât de elocventă despre adevărul unei filosofii, în general, considerată străină de crezul său acceptat, la ce nu ne-am putea aștepta de la o Biserică eliberată de limitele formale înguste ale ortodoxiei? ? , și încă o dată liber să ia în considerare, să învețe și să predea acele doctrine nobile susținute și predate inițial de către Primii Părinți ai Bisericii lui Hristos?

În timp ce majoritatea creștinilor moderni se opun cu înverșunare ideii că doctrina Metempsihozei a făcut parte vreodată din Doctrina creștină, preferând să o considere învățătură „păgână”, rămâne faptul că studentul atent și fără prejudecăți Veți găsi dovezi incontestabile. în scrierile Părinților Primiști Creștini, indicând cu siguranță concluzia că doctrina Metempsihozei a fost crezută și predată în Cercul Interior al Bisericii Primare. Doctrina a făcut, fără îndoială, parte din Tainele creștine și a dispărut în obscuritate comparativă odată cu declinul spiritualității în Biserică, până acum omul bisericesc obișnuit nu se mai agăța de ea și într-adevăr consideră că acea parte a ei este barbară și păgână. inițial împărtășit și predat de către părinții, sfinții și conducătorii bisericii timpurii.

Primii creștini erau oarecum împărțiți în credințele lor despre detaliile renașterii. O sectă sau corp a susținut ideea că sufletul unei persoane este veșnic, venind de la Tatăl. De asemenea, că au existat multe grade și clase de suflete, dintre care unele nu s-au încarnat niciodată în corpurile umane, dar care trăiesc în multe planuri de viață necunoscute nouă, trecând din plan în plan, din lume în lume. Această sectă a susținut că unele dintre aceste suflete au ales să experimenteze viața pe plan fizic și acum treceau prin diferitele etape ale vieții pe plan fizic, cu toate durerile și necazurile ei, supuse Legii Renașterii. dobândiseră o experiență completă, când aveau să părăsească cercul de influență al planului fizic și să se întoarcă la libertatea lor originală.

O altă sectă s-a agățat de calea ocultă mai științifică a evoluției treptate a sufletului, prin renașteri repetate, pe plan fizic, de la Jos la Sus, așa cum am expus în lecțiile noastre „Gnani Yoga”. Diferența dintre învățături a apărut din diferitele concepții ale marilor conducători, unii fiind influențați de Învățăturile Oculte iudaice care aderau la prima doctrină menționată mai sus, în timp ce a doua școală s-a agățat de doctrina predată de misticii greci și misticii greci. Ocultistii hindusi. Și fiecare a interpretat Învățăturile Interioare în lumina afilierilor lor anterioare.

Astfel, unele dintre cele mai vechi scrieri vorbesc despre

„preexistență”, în timp ce altele vorbesc despre „renașteri” repetate. Dar principiul de bază este același și, într-un fel, ambii aveau dreptate, așa cum știu bine ocultiștii avansați. Principiul fundamental al ambelor concepții este că sufletul iese ca o emanație din Tatăl sub forma unui Duh; că Spiritul este scufundat în învelișurile limite ale materiei și apoi este cunoscut ca „un suflet”, pierzându-și pentru un timp puritatea neprihănită; că sufletul trece prin renaștere, de la inferior la superior, dobândind noi experiențe în fiecare încarnare; că sufletul care avansează trece din lume în lume, în cele din urmă întorcându-se acasă încărcat cu diversele experiențe ale vieții și devenind din nou Spirit pur.

Primii Părinți Creștini au fost implicați într-o acerbă controversă cu filozofii greci și romani, cu privire la concepția susținută de unii dintre aceștia din urmă despre doctrina absurdă a transmigrării sufletului uman în trupul unui animal. Părinții Bisericii au combatut această învățătură eronată cu mare energie, scoțând cu forță în argumentele lor distincția dintre adevăratele învățături oculte și această perversiune eronată și degenerată în doctrinele transmigrării în corpuri animale.

Acest conflict a provocat o denunțare viguroasă a învățăturilor școlilor pitagoreice și platonice, care susțineau doctrina pervertită că un suflet uman poate degenera în starea animală.

Printre alte pasaje citate de Origen și Ieronim pentru a dovedi preexistența sufletului s-a numărat și cel al lui Ieremia (1:5): „Înainte de a te naște, te-am sfințit și ți-am dat un profet”. Scriitorii timpurii au susținut că acest pasaj le-a confirmat opiniile particulare cu privire la preexistența sufletului și la posesia anumitor caracteristici și calități dobândite în timpul nașterii anterioare, deoarece, susțineau ei, ar fi o nedreptate pentru un om, înainte de naștere, să să fie înzestrat cu calități non-carnale; și că astfel de calități și abilități ar putea fi pe bună dreptate rezultatul celor mai bune lucrări și acțiuni. Ei s-au referit și la profeția revenirii lui Ilie, în Maleahi 4:5. Și, de asemenea, despre cartea (necanonică) „Înțelepciunea lui Solomon”, în care Solomon spune: „Eram un copil plin de resurse și aveam un Duh bun. Mai degrabă, fiind bun, am intrat într-un trup fără cusur”.

Ei l-au mai citat pe Josephus, în cartea sa intitulată „De Bello Judico”, în care eminentul scriitor evreu spune: „Ei spun că toate sufletele sunt incoruptibile; dar că sufletele oamenilor buni doar se transferă în alte trupuri, dar că sufletele lui. oamenii răi sunt supuși pedepsei veșnice”.

Ei l-au mai citat pe Josephus, referitor la credința evreiască în renaștere, evidențiată de relatarea cazului în care, la asediul cetății Jotapota, s-a refugiat într-o peșteră în care se aflau un număr de soldați, care se certau. comoditatea de a se sinucide pentru a nu fi luat prizonier de romani. Josephus i-a mustrat astfel:

„Nu vă amintiți că toate spiritele curate, care sunt în conformitate cu dispensația divină, trăiesc în cele mai frumoase locuri cerești și, în decursul timpului, sunt trimise să locuiască în trupuri fără păcat; ci sufletele celor care s-au angajat să se distrugă. sunt condamnați într-o regiune în întunericul lumii interlope?"

Scriitori recenti susțin că acest lucru arată că el însuși a acceptat doctrina Trezirii și, de asemenea, arată că trebuie să fi fost familiar soldaților evrei.

Se pare că nu există nicio îndoială cu privire la familiaritatea poporului evreu din acea vreme cu învățăturile generale despre Metempsihoză. Filon afirmă pozitiv că doctrina face parte din învățăturile școlii evreiești din Alexandria. Și din nou întrebarea care i s-a pus Iisus despre „păcatul orbului născut” arată cât de familiar erau oamenii cu doctrina generală. Și astfel, învățăturile lui Isus despre acest punct nu trebuiau să fie subliniate în mod deosebit oamenilor de rând, El a rezervat această instrucțiune despre învățăturile interioare referitoare la detaliile Renașterii pentru ucenicii săi aleși.

Dar chiar și așa, subiectul este menționat în mai multe locuri în Noul Testament, după cum vom vedea.

Isus a afirmat în mod pozitiv că Ioan Botezătorul era „Ilie”, a cărui întoarcere fusese prezisă de Maleahi (4:5). Isus a afirmat acest lucru de două ori, în mod pozitiv, adică „Acesta este Ilie care va veni” (Mat. 11:14); și iarăși: „Dar eu vă spun că Ilie a venit deja, dar ei nu L-au cunoscut, ci au făcut tot ce au vrut cu el... Atunci ucenicii au înțeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul”. (Matei 17:12-13.) Misticii subliniază că Isus a văzut clar faptul că Ioan era Ilie reîncarnat, deși Ioan a negat acest fapt, din cauza lipsei de amintire a întrupării sale trecute.

Isus Învățătorul a văzut clar ceea ce Ioan Înaintemergătorul nu a perceput despre el însuși. Trăsăturile clar perceptibile ale reapariției lui Ilie în Ioan confirmă afirmația pozitivă de două ori repetată a Maestrului că Ioan Botezătorul a fost Ilie reîncarnat.

Și aceasta este cu siguranță suficientă autoritate pentru ca creștinii să accepte că doctrina Renașterii are un loc în Învățăturile Bisericii. Dar totuși, bisericii ortodocși mormăie „A vrut să spună altceva!” Nu există nimeni atât de orb ca cel care refuză să vadă.

Un alt exemplu notabil de recunoaștere a doctrinei de către Isus și discipolii săi apare în cazul „omului născut orb”. Ar putea fi bine să citez istoria.

„Și trecând pe lângă el, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii lui l-au întrebat, zicând: „Rabi, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, că s-a născut orb?” Iisus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinţii lui. (Ioan 9:1-3.)

Cu siguranță că nu poate fi greșit sensul acestei întrebări: „Cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui?” – căci cum ar putea un om să păcătuiască înainte de naștere, dacă nu ar fi trăit într-o întrupare anterioară? Iar răspunsul lui Isus spune pur și simplu că persoana nu s-a născut orb din cauza păcatelor unei vieți trecute, nici din cauza

celor ale părinților săi, ci din cauza unei a treia cauze. Dacă ideea reîncarnării ar fi fost respingătoare învățăturilor, nu ar fi denunțat-o discipolilor săi? Faptul că ucenicii Săi I-au pus întrebarea, nu arată că aveau obiceiul să discute cu El problemele Renașterii și Karmei și să primească instrucțiuni și răspunsuri la întrebările pe care i le puneau în acest sens?

Există multe alte pasaje din Noul Testament care dovedesc familiaritatea discipolilor și urmașilor lui Isus cu doctrina Renașterii, dar preferăm să ne întoarcem la scrierile părinților creștini timpurii pentru a arăta ceea ce au gândit și au învățat ei cu privire la subiectul Renaștere și karma.

Printre marile autorități și scriitori ale Bisericii Primare, Origen se remarcă în mod preeminent ca o mare lumină. Să citățm de la un scriitor proeminent despre acest om și învățăturile sale:

„În scrierile lui Origen avem o mină de informații cu privire la învățăturile primilor creștini. Origen a avut o viziune splendidă și grandioasă asupra întregii evoluții a sistemului nostru. Vă voi pune pe scurt. O puteți citi în toate argumentele sale atent elaborate logic, dacă aveți răbdarea să citiți singuri tratatul lui.Punctul lui de vedere, atunci, a fost punctul de vedere evolutiv.El a învățat că toate Spiritele care există au venit de la Dumnezeu, toate înzestrate cu liber arbitru ; că unii dintre aceștia au refuzat să se abate de la calea dreptății și, drept răsplată, au luat locul despre care vorbim ca fiind al îngerilor; că mai târziu au venit alții care, în exercitarea liberului lor arbitru, s-au abătut de la calea divinității, și apoi au trecut la rasa umană pentru a-și recupera, printr-o viață dreaptă și nobilă, statutul de înger pe care nu l-au putut păstra; pe care alții, încă în exercițiul liberului lor arbitru, au coborât și mai adânc. mintea în rău și a devenit duhuri rele sau demoni.

Deci toate aceste Spirite au fost inițial bune; dar bun pentru inocență, nu pentru cunoaștere. Și, de asemenea, subliniază că îngerii pot deveni oameni și că chiar și cei răi înșiși pot să se ridice din nou și să redevină oameni și îngeri. Unii dintre voi își vor aminti că una dintre doctrinele condamnate în Origen în zilele de mai târziu a fost doctrina

glorioasă conform căreia, chiar și pentru cei mai răi dintre oameni, răscumpărarea și restaurarea erau posibile și că nu exista așa ceva ca o eternitate a răului în lume. . un univers care a venit din Eterna Bunătate și s-ar întoarce de unde a venit."

Și din scrierile acestui mare om vom cita acum.

În marea sa lucrare „De Principiis", Origen începe prin a afirma că numai Dumnezeu însuși este fundamental și în virtutea naturii sale esențiale, Binele. Dumnezeu este singurul Bun, Binele absolut perfect. Când luăm în considerare etapele minore ale Binelui, constatăm că Bunătatea este derivată și dobândită, mai degrabă decât fundamentală și esențială. Origen spune apoi că Dumnezeu dă liberul arbitru tuturor spiritelor în mod egal și că, dacă nu îl folosesc în direcția dreptății, atunci ele cad în stări inferioare „una mai repede, alta mai încet, una mai mare, alta mai încet". . într-o măsură mai mică, fiecare fiind cauza propriei distrugeri".

El se referă la faptul că Ioan Botezătorul este umplut cu Duhul Sfânt în pântecele mamei sale și spune că este o noțiune falsă să ne imaginăm „că Dumnezeu umple indivizii cu Duhul Său Sfânt și le dă sfințirea, nu pe baza dreptății și conform lui. meritat, dar nemeritat.

Și cum vom scăpa de afirmația: „Există respect față de oameni față de Dumnezeu?" Doamne ferește. Sau aceasta: „Există nedreptate în Dumnezeu?" Doamne ferește și asta. Căci așa este apărarea celor care susțin că sufletele vin cu trupuri." Apoi, el își arată credința în renaștere, argumentând că Ioan și-a câștigat favoarea divină din cauza unei vieți corecte într-o întrupare anterioară.

Se analizează apoi problema importantă a aparentei nedreptăți afișate în ceea ce privește inegalitățile existente între oameni.

El spune:

„Unii sunt barbari, alții greci, iar dintre barbari unii sunt sălbatici și feroce, iar alții de o dispoziție mai blândă, iar unii dintre ei trăiesc sub legi care au fost pe deplin adoptate, alții, din nou, sub legi cu un caracter mai comun.” , sau tip sever; în timp ce unii, în plus, posedă obiceiuri cu un caracter inuman și sălbatic mai degrabă decât legi; iar unii dintre ei, din ceasul nașterii, sunt reduși la umilire și supunere și crescuți ca sclavi, fiind puși sub stăpânirea stăpânilor, sau a prinților sau a tiranilor, unii cu trupuri sănătoase, alții cu trupuri bolnave. .din tinerețe, unii cu defecte la vedere, alţii la purtare şi vorbire, unii născuţi în acea stare, alţii lipsiţi de folosirea simţurilor imediat după naştere. Dar de ce trebuie să repet și să enumer toate ororile mizeriei umane? De ce ar trebui să fie asta?

Origen continuă apoi să combată ideile avansate de unii gânditori ai timpului său, că diferențele au fost cauzate de o diferență esențială în natura și calitatea sufletelor indivizilor. Ea afirmă cu tărie că toate sufletele sunt în esență egale ca natură și calitate și că diferențele apar din diferitele exerciții ale puterii lor libere de arbitru.

El spune despre oponenții săi:

„În consecință, argumentul său este următorul: dacă există această mare diversitate de împrejurări și această condiție diversă și variabilă prin naștere, în care facultatea liberului arbitru nu-și are locul (de vreme ce nimeni nu își alege unde, sau cu cine, nici în ce stare se naște); dacă, deci, aceasta nu se datorează diferenței dintre natura sufletelor, adică un suflet de natură rea este destinat unui neam rău și un suflet bun unui drept. națiune, ce altă concluzie rămâne decât aceea că aceste lucruri trebuie să fie presupuse a fi reglementate din întâmplare sau întâmplător? Și, dacă acest lucru este admis, atunci nu se va mai crede că lumea a fost făcută de Dumnezeu sau administrată de providența Sa”.

Origin spune mai departe:

„Dumnezeu, care a considerat că este drept să-și ordoneze creaturile după meritele lor, a adus aceste înțelegeri diferite în armonia unei lumi, pentru a împodobi, parcă, o locuință, în care să fie nu numai vase de aur și argint, dar și din lemn și lut (și unii, în adevăr, pentru cinste, iar alții pentru dezonoare), cu diversele lor vase, sau suflete, sau intelecturi, pentru care Creatorul nu va părea nedrept când va distribui (din motivele deja mentionata) fiecaruia dupa nevoile sale, nici fericirea sau nefericirea nasterii fiecaruia nu va fi intamplatoare, sau oricare ar fi conditia care ii corespunde in noroc.

Apoi el afirmă că starea fiecărui om este rezultatul propriilor sale rătăciri.

Apoi ia în considerare cazul lui Iacov și Esau, pe care un anumit grup de gânditori îl folosise pentru a ilustra discriminarea nedreaptă și crudă a Creatorului față de creaturile sale. Origen a susținut că, în acest caz, ar fi foarte nedrept ca Dumnezeu să-l iubească pe Iacov și să-l urască pe Esau înainte de a se naște copiii și că singura interpretare adevărată a problemei a fost teoria conform căreia Iacov a fost răsplătit pentru faptele bune din viețile trecute, în timp ce Esau a fost pedepsit pentru faptele sale rele din încarnările trecute.

Și nu numai Origen ia această poziție, ci și Ieronim, căci acesta din urmă spune: „Dacă examinăm cazul lui Esau, s-ar putea să aflăm că el a fost condamnat pentru păcatele sale dinainte într-un curs mai rău al vieții”. (Scrisoare de la Ieronim către Avito.)

Origins spune:

„Nu este nedrept că și în pântece Iacov și-a înlocuit fratele, dacă simțim că a fost iubit cu vrednicie de Dumnezeu, după meritele vieții sale de mai înainte, pentru a merita să fie preferat fratelui său”.

Origen adaugă:

„Acest lucru trebuie aplicat cu atenție în cazul tuturor celorlalte creaturi, pentru că, așa cum am discutat mai devreme, dreptatea Creatorului trebuie să se manifeste în orice”.

Și din nou, „Inegalitatea circumstanțelor păstrează dreptatea unei recompense în funcție de merit”.

Annie Besant (căreia îi suntem datori pentru câteva dintre aceste citate), spune, referitor la această poziție a lui Origen:

„Astfel aflăm că această doctrină a făcut apărarea dreptății lui Dumnezeu. Dacă un suflet poate fi făcut bun, atunci a face un suflet rău este imposibil pentru un Dumnezeu al dreptății și al iubirii. Nu se poate face. Nu există nicio justificare pentru și în momentul în care recunoști că oamenii sunt născuți criminali, ești forțat în poziția blasfemii că un Dumnezeu perfect și iubitor creează un suflet ruinat și apoi îl pedepsește pentru că este ceea ce a făcut El, sau altfel ceea ce El încearcă să facă. fă să crească și să dezvolte creaturi pe care El le pregătește pentru fericirea finală și, dacă în vreo viață un om se naște rău și rău, este pentru că a făcut rău și trebuie să culeagă dureros rezultatele răului pentru a putea învăța înțelepciunea și a se întoarce. spre bine”.

Origen are în vedere și povestea faraonului, despre care scriitorii biblici spun că „inima lui a fost împietrită de Dumnezeu”. Origen declară că împietrirea inimii a fost cauzată de Dumnezeu pentru ca Faraon să învețe mai ușor efectul răului, pentru ca în viitoarele sale întrupări să poată profita de experiența sa amară.

El spune:

„Uneori nu duce la rezultate bune ca un om să se vindece prea repede,

mai ales dacă boala, fiind închisă în părțile interne ale corpului, înfurie cu o furie mai mare. Creșterea sufletului trebuie înțeleasă ca fiind purtată. nu dintr-o dată, ci încet și încet, treptat, văzând că procesul de amendare și corectare se va desfășura imperceptibil în cazuri individuale, în decursul a nenumărate și nemăsurate vârste, unele depășind pe altele și tinzând pe un curs mai rapid spre perfecțiune, în timp ce alții, din nou, urmăresc îndeaproape, iar unii, din nou, cu mult în urmă.

Mai spune:

„Cei care se îndepărtează din această viață în virtutea acelei morți care este comună tuturor, se dispun după faptele și meritele lor, pe măsură ce se consideră vrednici, unii în locul numit „infernus", alții în sânul lui Avraam și în diferite localităţi sau locuinţe. Aşa şi din aceste locuri, ca şi cum ar muri acolo, dacă se poate folosi expresia, ei coboară din „lumea superioară" în acest „iad". Pentru acel „iad" la care sufletele morţilor. sunt conduși din aceasta Lumea este, cred eu, din cauza acestei distrugeri, numită „iadul de jos." Fiecare care coboară pe pământ, după meritele sale, sau după poziția pe care a ocupat-o acolo, este rânduit să se nască în această lume într-o țară diferită, sau într-o altă națiune, sau într-un alt mod de viață, sau înconjurată de boli de alt fel, sau fiind descendenți din părinți religioși sau din părinți nereligiosi; astfel încât uneori se întâmplă ca un Israelit coboară printre sciți și un egiptean sărac este dus în Iudeea." (Originea vs. Celsus).

Vă puteți îndoi, după ce ați citit citatul de mai sus, că Metempsihoza, Reîncarnarea sau Renașterea și Karma au fost ținute și predate ca doctrină adevărată de către Părinții Bisericii Creștine timpurii? Nu puteți vedea că în sânul Bisericii Primare se afla doctrina geamănă a Reîncarnării și Karmei?

Așadar, de ce persistă în a o trata ca pe un lucru importat din India, Egipt sau Persia pentru a tulbura somnul liniștit al Bisericii Creștine? Nu este decât întoarcerea acasă a unei părți a Doctrinei Interioare originale, atât de mult ostracizată din casa copilăriei.

Învățătura a fost interzisă de anumite influențe din Biserică în secolul al VI-lea. Al Doilea Sinod de la Constantinopol (553 d.Hr.) l-a condamnat ca erezie, iar de atunci creștinismul oficial l-a luat cu o privire slabă și l-a alungat cu sabia, țărușul și celula închisorii. Lumina a fost ținută aprinsă mulți ani, însă, de acea sectă atât de persecutată de Biserică, albigenzii, care au oferit sute de martiri tiraniei autorităților bisericești, din cauza credinței lor lipite de Învățăturile Interioare ale Bisericii despre Reîncarnare. și Karma.

Sufocat de pătura superstiției care a coborât ca un nor dens deasupra Europei în Evul Mediu, Adevărul a supraviețuit totuși și, după multe încercări neîntrerupte de a izbucni din nou în flăcări, a reușit în sfârșit, în acest glorios al XX-lea secol, să arate. din nou lumina și căldura sa în lume, readucerea creștinismului la concepțiile originare ale acelor minți glorioase ale Bisericii primare. Odată revenit în sine, Adevărul va avansa, înlăturându-și toate obiecțiile mărunte și obstacolele care l-au ținut captiv timp de atâtea secole.

Să încheiem această lecție cu acele cuvinte inspiratoare ale poetului Wordsworth, al cărui suflet s-a ridicat la percepția Adevărului, în ciuda restricțiilor convenționale impuse de vârsta și pământul său.

„Nașterea noastră nu este altceva decât un vis și o uitare, Sufletul care se înalță cu noi, steaua vieții noastre, și-a avut stadiul altundeva, Și vine de departe. Nu în uitare totală, nici în goliciunea totală, ci târâind. nori de slavă venim de la Dumnezeu, care este casa noastră”.

LECȚIA A DOISprezecea.

MESAJUL MAESTRULUI .

În aproape toate învățăturile și mesajele lui Isus, există mesajul mistic constant cu privire la existența Duhului în sufletul fiecărui individ, acel Ceva Interior la care toți se pot întoarce în vremuri de durere și probleme, acel Îndrumare. și Monitor, care este întotdeauna gata să sfătuiască, să consilieze și să direcționeze dacă cineva se deschide către Voce.

„Căutați mai întâi Împărăția și toate vi se vor adăuga."

Și, din nou, ca și cum ar fi să explic: „Împărăția Cerurilor este înlăuntrul tău". Acesta este Mesajul Mistic care dă o cheie pentru Tainele Învățăturilor Interioare.

Să luăm câteva dintre spusele Lui și să încercăm să le interpretăm în lumina acestor învățături. Dar înainte de a face acest lucru, trebuie să atragem atenția elevului asupra faptului că, pentru a înțelege în mod inteligent ceea ce spunem, el trebuie să recitească cu atenție „Paisprezece Prelegeri despre filosofia yoghinilor", în care detaliile învățăturilor yoghine sunt expuse.. — adică se explică adevărurile fundamentale.

În „Cursul Avansat" și în „Gnani Yoga" sunt prezentate fazele superioare ale învățăturilor. Și, deși în aceste lucrări se face puțin sau deloc referire la creștinism, învățăturile sunt atât de fundamentale încât Învățăturile interioare ale tuturor religiilor – inclusiv creștinismul – pot fi înțelese de cel care s-a familiarizat cu aceste adevăruri fundamentale.

Există o singură Filosofie Ocultă adevărată și o găsim în evidență peste tot: odată ce Adevărul este înțeles, se constată că este Cheia Maestru cu care se deschid diferitele uși care duc la faza ezoterică a fiecăreia

dintre religii. sau filozofii. Părinții yoghini, cu secole și secole în urmă, au rezolvat Enigma Universului, iar cele mai înalte eforturi ale minții umane de atunci nu au făcut altceva decât să coroboreze, să dovedească și să exemplifice Adevărul original exprimat de acești Venerabile Înțelepți.

Să citim cuvintele lui Isus în lumina acestei înțelepciuni străvechi.

Luați în considerare predica de pe munte așa cum este dată în Matei (capitolele 5; 6; 7).

„Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția cerurilor” (Matei 5:3).

Cu aceste cuvinte, Isus a indicat învățăturile oculte conform cărora cei care au renunțat la gloria deșartă și la ambițiile mărunte ale acestei lumi vor fi pe drumul spre realizarea Sinelui Adevărat, a Ceva dinăuntru, a Spiritului.

Nu este scris că „Împărăția Cerurilor este înlăuntrul vostru”?

„Fericiți cei ce plâng, căci vor primi mângâiere”. (Matei 5:4.)

Cu aceste cuvinte, Isus a arătat învățăturile ascunse pe care cei care au avansat atât de departe încât au putut vedea nebunia ambiției umane și, în consecință, au simțit durerea care vine asupra tuturor celor care sunt deasupra mulțimii și care s-au plâns pentru realizarea lui nebunia și inutilitatea a tot ceea ce oamenii se străduiesc atât de mult ar fi, în cele din urmă, mângâiate de acea „pace care întrece orice înțelegere” care vine doar la cei care intră în realizarea Împărăției Cerurilor care se află în interiorul lor.

„Fericiți cei blânzi, că ei vor moșteni pământul”. (Matei 5:5.)

Cu aceste cuvinte, Isus a vrut să învețe că cei care dobândiseră atitudinea de ascultare față de Puterea Duhului din ei vor deveni Stăpâni ai lucrurilor pământului. Acest mesaj este adesea greșit înțeles din cauza lipsei de percepție a sensului mistic conținut în cuvinte. Cuvântul „blând” nu înseamnă că „sunt atât de blând și umil” atitudinea și expresia adepților ipocriți ai formei. Isus nu a învățat niciodată acest lucru și nu a jucat niciodată acest lucru. El a fost întotdeauna Stăpânul și nu a căutat niciodată să-și facă pe adepții săi creaturi rușinoase, rugătoare și scâncitoare. El și-a afirmat stăpânirea în multe feluri și a acceptat respectul care i se cuvenea, cum ar fi atunci când paharul cu mir prețios a fost turnat peste El. Folosirea de către el a cuvântului, care a fost tradus în mod liber ca „blând”, a fost în sensul unei atitudini calme și demne față de Puterea Duhului și o supunere reverentă la îndrumarea ei, nu o „bândețe” ipocrită și lașă față de alţii.bărbaţi. Certitudinea că aceştia trebuie să „moştenească pământul” înseamnă că trebuie să devină stăpâni ai lucrurilor trecătoare, adică trebuie să se poată ridica deasupra lor, trebuie să devină stăpâni ai pământului datorită „intrării lor în lume”. Împărăția cerurilor”. „în interiorul lor.

„Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate, pentru că ei pot fi săturați” (Matei 5:6).

Aceasta este promisiunea Maestrului că cei care au căutat Împărăția Cerurilor (înăuntrul lor) o vor găsi, că foamea și setea lor spirituală vor fi satisfăcute în singurul mod posibil.

„Fericiți cei milostivi, căci ei vor dobândi milă”. (Matei 5:7.)

Aici se învață binecuvântarea pentru răbdare, bunătate, îngăduință și absența fanatismului și răsplata care vine ca o consecință naturală a unei astfel de atitudini a minții.

„Fericiți cei curați cu inima, că ei vor vedea pe Dumnezeu”. (Matei 5:8.)

Iată asigurarea că „pentru cei care sunt curați, toate lucrurile sunt curate”, că puritatea inimii cuiva și recunoașterea lui Dumnezeu din interior duc la o percepție a lui Dumnezeu din tot. „Cine îl vede pe Dumnezeu în sine, îl vede în toate”, spune un vechi scriitor persan. Și, într-adevăr, o astfel de persoană „vede pe Dumnezeu” acolo unde locuiește El, și asta este peste tot.

„Fericiți făcătorii de pace, căci ei vor fi numiți copii ai lui Dumnezeu”. (Matei 5:9.)

Iată chemarea către discipol de a-și folosi înțelepciunea și puterea în direcția remedierii luptei care decurge din diferitele concepții despre Divinitate și Adevăr care predomină printre oameni. Cel care este capabil să sublinieze Adevărul care stă la baza tuturor religiilor și credințelor, devine un copil iubit al lui Dumnezeu. Cel care este capabil să demonstreze că sub toate formele și ceremoniile, sub diferite nume și titluri, în spatele diferitelor crezuri și dogme, există un singur Dumnezeu, la care se înalță toată închinarea, el este un Făcător de pace și un Fiu al lui Dumnezeu.

„Fericiți cei care au fost prigoniți de dragul dreptății, căci a lor este Împărăția cerurilor. Fericiți sunteți când oamenii vă ocăresc și vă vor prigoni și vor zice tot felul de rele împotriva voastră în minciună pentru mine. Bucurați-vă și fiți foarte fericit, pentru că răsplata ta este mare în ceruri, pentru că așa i-au prigonit pe proorocii care au fost înaintea ta”. (Matei 5:10-12.)

Cu aceste cuvinte, Isus a căutat să-i mângâie și să-i încurajeze pe cei care vor fi chemați să ducă Solia în secolele următoare. Și nu trebuie decât să parcurgeți lista numelor de suflete curajoase care au căutat să mențină flacăra aprinsă, să păstreze învățăturile în puritatea lor originală, să le protejeze de ipocrizia, ipocrizia, egoismul și formalismul celor care au căutat și ei. a obţinut locuri de putere în

Biserică. spânzurătoare; Miza; Temnita; era răsplata lui. Dar Credința care a fost chemată să se manifeste în timpul persecuțiilor a servit să-i conducă la realizarea Duhului și astfel cu adevărat „a lor este împărăția cerurilor”.

"Dar voi sunteți sarea pământului; dar dacă sarea se stinge, cu ce va fi sărată? Nu mai este bună la nimic decât să fie aruncată și călcată în picioare de oameni." (Matei 5:13.)

Aici Isus a avertizat împotriva eșecului Iluminaților de a servi drept aluat care ar trebui să dospească masa oamenilor prin gândurile și acțiunile lor. Folosirea termenului „sare” în acest sens este familiară tuturor studenților misticii antice. Mâncarea fără sare a fost considerată neplăcută și nedorită. Cei Puțini erau sarea pământului, menită să-l facă vrednic și perfect în ansamblu. Dar acolo unde un grăunte de sare își pierduse aroma, nu era nimic altceva care să-i confere salinitate și a devenit inutil și potrivit doar pentru grămada de gunoi. Datoria „sării” este de a da aromă; datoria Aleșilor este de a da savoare rasei oamenilor.

Tu ești lumina lumii. Un oraș așezat pe un deal nu poate fi ascuns. Nici nu aprinzi o lampă și o pui sub un coș, ci pe sfeșnic; și dă lumină tuturor celor din casă. Asa ca lasa lumina ta sa stralucească in fata oamenilor; ca să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:14-16).

Aceste cuvinte, ca și cele care îl preced, îi învață pe aleși să răspândească lumina care a venit la ei. Ei sunt avertizați să nu o ascundă sub acoperirea comportamentului convențional, ci sunt îndemnați să trăiască și să acționeze astfel încât oamenii să poată percepe lumina care este în ei, Lumina Spiritului, și să poată vedea calea cea dreaptă prin razele sale. Un om care are Lumina Duhului strălucind în el este capabil să aprindă lămpile înțelegerii în mintea altor oameni, astfel încât acestea să continue și să continue.

Aceasta este experiența celor mai mulți dintre cei care citesc aceste

cuvinte: ei și-au aprins lămpile cunoașterii de razele Duhului care emană dintr-un suflet, fie prin gură în gură, prin scris, fie prin contact personal. Spiritualitatea este contagioasă! De aceea răspândiți! Acesta este sensul acestui pasaj.

„Să nu credeți că am venit să desființez legea profeților; n-am venit să desființez, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun că până nu vor trece cerul și pământul, nu va trece nici măcar o iotă sau stropire din lege. până se termină totul". (Matei 5:17-18.)

În acest pasaj, Isus a afirmat în mod pozitiv faptul că El nu preda o nouă doctrină, ci pur și simplu venise să îndeplinească lucrarea celor care au mers înaintea Lui. El a afirmat valabilitatea Înțelepciunii antice și a spus că Legea care a fost în vigoare va continua astfel până când cerul și pământul vor trece, adică până la sfârșitul acestui mare Ciclu Mondial. Cu aceste cuvinte, Isus și-a proclamat loialitatea față de Învățăturile Ascunse. Celor care susțin că s-a referit la învățăturile iudaice actuale, le-am sublinia faptul că a venit să le distrugă, deoarece creștinismul se opune formalismului iudaic și învățăturilor externe. Isus se referea la Învățăturile Interioare, nu la crezurile exterioare sau la formele religioase. El nu a venit pentru a distruge Învățăturile străvechi, ci pur și simplu pentru a „împlini", adică pentru a da un nou impuls Înțelepciunii antice.

„Deci, oricine va călca una dintre aceste porunci cele mai mici și așa va învăța pe oameni, va fi numit foarte puțin în Împărăția cerurilor; dar oricine le va împlini și le va învăța, va fi numit mare în Împărăția cerurilor. Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va depăși pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în nici un fel în Împărăția cerurilor" (Matei 5:19-20).

Aici Isus avertizează împotriva încălcării învățăturilor oculte fundamentale sau a predarii doctrinelor false. De asemenea, le cere oamenilor din nou să facă și să predice adevărul. Observați referirea la „împărăția cerurilor". Din nou, El subliniază că „neprihănirea" necesară pentru a câștiga „împărăția cerurilor" este ceva foarte diferit de formalismul, ceremonialismul și „biserica" cărturarilor și fariseilor, oameni care, în acea zi, au apărat ceea ce predicatorii „ecleziasticii" și

turma lor intolerantă și îngustă de enoriași ca oi reprezintă astăzi. Mai mult decât „îndeplinirea fidelă a îndatoririlor bisericii” este necesară pentru a intra în adevărata „împărăție a cerurilor”. Isus a fost întotdeauna dușmanul formalismului îngust care se agață de forme și cuvinte goale și care ignoră Duhul. Dacă ar fi să se întoarcă astăzi, El ar alunga din temple hoarda de predicatori profitori și adepți ipocriți care batjocoresc lucrurile sacre.

„Ați auzit că li s-a spus odată: „Să nu ucizi; şi oricine va ucide va fi vinovat la judecată; dar vă spun că oricine se mânie pe fratele său se va face vinovat de judecată; și oricine va spune fratelui său „Șobolan”, va fi în primejdie de sfat; și oricine spune „Nebun” va fi în pericol de foc iadului. De aceea, dacă aduci darul tău la altar și acolo îți amintești că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te, împăcă-te mai întâi cu fratele tău și apoi vino și adu-ți darul. Fii de acord cu potrivnicul tău repede, cât timp ești cu el; ca nu cumva potrivnicul tău să te dea judecătorului, iar judecătorul să te dea executorului judecătoresc și să fii aruncat în închisoare. Adevărat vă spun că nu veți pleca de acolo până nu veți plăti ultimul sfert” (Matei 5:21-26).

Aceste versete subliniază învățătura că păcatul constă nu numai în fapte și acțiuni săvârșite, ci și în gânduri și dorințe adăpostite și cultivate în minte. Dorința și gândul, binevenite în mintea unei persoane, sunt sămânța și germenul păcatului sau al crimei, deși nu se manifestă niciodată în acțiune. A dori să ucizi este un păcat, la fel ca și actul de a ucide. Aceasta este o învățătură ocultă străveche, împărtășită tuturor candidaților la Inițiere.

„Ați auzit că s-a spus să nu comite adulter, dar eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca să o poftească, a comis deja adulter cu ea în inima lui.

Și dacă ochiul tău drept te face să te poticnești, scoate-l și aruncă-l departe de tine; căci este mai bine pentru tine ca unul din mădularele tale să piară, decât ca tot trupul tău să fie aruncat în iad. Și dacă mâna ta dreaptă te face să cazi, taie-o și aruncă-o, căci este mai bine pentru tine ca unul din mădularele tale să piară, și nu ca tot trupul tău să

meargă în iad. Se mai spunea: Oricine își repudiază soția, să-i dea un certificat de divorț; dar vă spun că oricine își lasă nevasta, cu excepția curviei, o face adulteră, și oricine se căsătorește cu ea când este divorțată, comite adulter." (Matei 5:27-32).

În acest pasaj, Isus a exprimat detesta tuturor ocultiștilor avansați pentru abuzul asupra funcțiilor sexului. Nu numai actul, ci și gândul din spatele actului a fost condamnat de el. Învățătura ocultă avansată este că funcția organizării sexuale este în întregime aceea de procreare; orice altceva este o perversiune a naturii. Isus vorbește cu cuvinte puternice bărbaților și femeilor, în acest pasaj, cu privire la această mare întrebare. Partea finală a pasajului este o condamnare a abuzului relației de căsătorie și a privilegiului divorțului, care era puternic agitat în vremea lui. El a îndreptat o lovitură împotriva contractării neglijente a căsătoriilor și, în consecință, dizolvarea neglijentă a legăturii. Isus credea în sfințenia vieții de acasă și în bunăstarea familiei. Declarația sa cu privire la acest subiect este fără echivoc clară și puternică.

„În plus, ați auzit că li s-a spus odată: „Să nu te lepi de tine însuți, ci să-ți jurăm jurământul înaintea Domnului; dar eu vă spun: să nu jurați deloc, nici măcar pe cer, pentru că tronul lui Dumnezeu este; nici de pământ, pentru că este aşternutul picioarelor lui; nici prin Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat; nici pe capul tău nu vei jura, căci nu poți face păr alb sau negru. Dar cuvintele tale să fie da, da, nu, nu; căci tot ce este mai mult decât aceasta este de la cel rău." — Matei 5:33-37.

Aici Isus atacă obiceiul înjurăturii, atât de răspândit în vremea lui printre evrei și alte popoare răsăritene. Îndeamnă simplitatea și moderarea vorbirii. În acest sens, el este fidel tradițiilor oculte, care învață valoarea gândirii clare și a vorbirii clare tuturor inițiaților și neofiților.

„Ați auzit că s-a spus ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, dar eu vă spun: Nu vă împotriviți celui rău, ci oricui te lovește pe obrazul drept, întoarce-l și pe celălalt. , iar dacă cineva vrea să se lupte cu tine și să-ți ia tunica, lasă-l. Și cine te obligă să mergi o milă, mergi cu el două.

Cine îți cere, dă, și cine vrea să împrumute de la tine, nu refuza „ (Matei 5:38-42).

În acest pasaj, Isus face aluzie la Legea non-rezistenței, care în aspectul ei ezoteric este pe deplin înțeleasă de toți inițiații. Această lege este aplicabilă pe Planul Mental, iar cei care o înțeleg știu că preceptele se referă la Atitudinea Mintală a Inițiaților față de ceilalți, atitudine care este în sine o apărare împotriva impunerii. Dragostea alungă ura și furia. Gândirea înaltă neutralizează planurile rele ale altora.

„Ați auzit că s-a spus: „Veți iubi pe aproapele vostru și veți urî pe vrăjmașul vostru. Dar Eu vă spun: Iubește-ți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei ce vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El aduce soarele Său strălucește asupra celor răi și asupra celor buni și trimite ploaie peste cei drepți și cei nelegiuiți. Căci dacă iubești pe cei ce te iubesc, ce răsplată vei avea? Nici măcar vameșii nu fac la fel? Și dacă salutați numai pe frații voștri, ce faceți? mai mult decât alții? Nu faceți la fel neamurilor? Fiți deci desăvârșiți, așa cum este desăvârșit Tatăl vostru cel ceresc."

(Matei 5:43-48.)

Aici se învață acea toleranță largă, caritate și iubire care fac atât de mult o parte din toate învățăturile mistice. Este o doctrină total în contradicție cu ideea ortodoxă de toleranță numai pentru cei care sunt de acord cu unul sau care pot trăi conform opiniilor cuiva asupra vieții și comportamentului. Este marea doctrină largă a Frăției Umane. Isus ne învață că dragostea lui Dumnezeu este dată tuturor, drepte și nedrepte, și că această iubire perfectă este scopul și scopul tuturor celor care doresc să atingă „împărăția” Duhului.

„Vedeți să nu faceți dreptatea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea răsplată la Tatăl vostru care este în ceruri. De aceea, când veți face milostenie, să nu sunați din trâmbiță înaintea voastră, ca fățarnicii. în sinagogi și pe străzi, ca să aibă slavă

din partea poporului. Adevărat vă spun că și-au primit răsplata. Dar când dați milostenie, să nu știe mâna ta stângă ce face dreapta ta, așa că ca milostenia voastră să fie în ascuns și Tatăl vostru, care vede în ascuns, vă va răsplăti". (Matei 6:1-4.)

Aceasta este o altă denunțare a „bisericii" și „bunătății" ostentative și a posturii religioase. Este o lecție necesară atât astăzi, cât și pe vremea lui Isus.

„Şi când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii, căci lor le place să stea şi să se roage în sinagogi şi la colţurile străzilor, ca să fie văzuţi de oameni. Adevărat vă spun că ei şi-au primit răsplata. Dar voi, când te rogi, intră în camera ta și închide ușa, roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns, și Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti. Și când te rogi, nu te folosește de repetări deșarte precum neamurile, care Ei gândiţi-vă că vor fi ascultaţi pentru vorbirea lor.De aceea nu fiţi ca ei, căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi nevoie înainte de a-I cere. Aşa, rugaţi-vă: Tatăl nostru cel din ceruri, sfinţită-se numele Tău, vino împărăţia Ta, voia Ta. să se facă, precum în cer, așa și pe pământ, dă-ne astăzi pâinea noastră cea de toate zilele și ne iartă nouă datoriile, precum și noi i-am iertat pe datornicii noștri și nu ne duce în ispită, mai mult ne izbăvește de rău, căci dacă tu iartă oamenilor greșelile lor, va face Tatăl lestial te va ierta. Dar dacă nu le veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre" (Matei 6:5-15).

Iată cuvintele lui Isus cu privire la subiectul Rugăciunii. El avertizează împotriva manifestării ostentative de „evlavie" atât de răspândită în toate bisericile, în toate țările, în orice moment. El cere ca cineva să se apropie de Tatăl într-un spirit evlavios, lipsit de orice atenție publică. Apoi le dă discipolilor săi celebrul „Tatăl nostru", în care este condensată o bogăție de instrucțiuni și precepte religioase adevărate. Această rugăciune glorioasă nu are nevoie de o interpretare specială. Lăsați toți cursanții să citească cuvintele pentru ei înșiși, plini de realizarea Duhului; și fiecare va primi un mesaj adaptat cerințelor și dezvoltării sale. Tatăl nostru este un Arcan al Mesajului Mistic.

„În plus, când postești, să nu fii trist ca fățarnicii, pentru că ei își desfigurează fețele pentru ca oamenii să vadă că postesc. Adevărat vă

spun că și-au primit răsplata. , când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să nu fii văzut de cei care postesc, ci Tatăl tău, care este în ascuns, și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti." (Matei 6:16-18.)

Acesta este un avertisment împotriva atitudinii și ipostazei „prudențe" pe care o asumă anumiți oameni „buni" din biserici, care și-ar etala aderarea și respectarea formei. Isus, ca un adevărat mistic, a detestat toate ipostazele religioase și nu a pierdut nicio ocazie să le condamne.

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde moliile și rugina distrug și unde hoții pătrund și fură; ci adună comori în ceruri, unde moliile și rugina nu distrug și unde hoții nu sparg și nu fură; jefuiește: pentru că acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. Lumina corpului este ochiul; deci, dacă ochiul tău este bun, tot trupul tău va fi plin de lumină. Dar dacă ochiul tău este rău, tot corpul tău va fi în întuneric! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci fie îl va urî pe unul şi îl va iubi pe celălalt, fie îl va preţui pe unul şi îl va dispreţui pe celălalt. Nu poți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.

De aceea, vă spun: nu vă îngrijorați de viața voastră, de ce veți mânca sau ce veți bea; nici pentru corpul tau, ce trebuie sa porti. Nu este viața mai mult decât mâncarea și trupul decât îmbrăcămintea? Iată păsările cerului, care nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare; iar Tatăl vostru ceresc îi hrănește.

Nu valorezi mult mai mult decât ei? Și care dintre voi, prin îngrijorare, poate adăuga un cot la măsura vieții sale? Și de ce îți pasă de rochie? Luați în considerare crinii câmpului, cum cresc ei; Ei nici nu se chinuie, nici nu toarnă, dar vă spun că nici măcar Solomon în toată gloria lui nu a fost îmbrăcat ca unul dintre ei. Dar dacă Dumnezeu îmbracă astfel iarba câmpului care este astăzi, iar mâine se aruncă în cuptor, nu va face El mult mai mult pentru voi, oameni de puţină credinţă? Nu vă îngrijorați, deci, spunând: Ce vom mânca? Sau ce vom bea? Sau ce vom purta? Căci după toate aceste lucruri neamurile le caută; pentru că Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri. Dar căutați mai întâi împărăția Lui și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor adăuga. Așa că nu-ți face griji

pentru ziua de mâine; pentru că mâine va fi îngrijorat pentru sine. Răul lui este de ajuns pentru ziua aceea.” (Matei 6:19-34).

Acesta este cel mai remarcabil pasaj din Noul Testament. Este cea mai remarcabilă frază a lui Isus din Nazaret. În ea este condensată totalitatea învățăturilor oculte despre conduita vieții. Condensează, în câteva rânduri, întreaga doctrină a Karma Yoga, acea ramură a Filosofiei

Yoghin. Ea formează un adevărat simbol al a ceea ce a fost numit „Gândirea Nouă”, așa cum este predat și susținut de diferitele sale culte și școli. Nu este nevoie să citiți și să studiați diferitele „științe” metafizice care s-au bucurat de o asemenea popularitate în ultimii ani, dacă cineva citește, meditează, studiază și practică preceptele acestui pasaj minunat din Predica de pe Munte.Fiecare propoziție este o bijuterie, un cristal al celei mai înalte filozofii mistice și oculte.Pe acest pasaj s-ar putea scrie carte după carte și chiar și atunci subiectul ar fi abordat pur și simplu. Se învață doctrina unei singure minți față de Spirit și lucrurile Duhului. Este subliniată nebunia de a fi atașat de lucrurile materiale. Este forțată lecția de detașare. Dar marele Adevăr expus în acest pasaj este Puterea CREDINȚEI.Credința este Marele Secret al tuturor Învățăturilor Oculte și este Cheia Misterelor lor Interioare.Credința este Cheia Maestru care descuie porțile Castelului Realizării. Toți elevii din aceste lecții vor lua acest singur pasaj din Predica de pe Munte și îl vor memora. Fă-l parte din tine, fă-l parte din viața ta, fă-l regula ta de acțiune și viață. Viața predată de acest pasaj este adevărata viață a Duhului. Iată adevărata Lumină pe Cale, pentru călăuzirea picioarelor tuturor Misticilor și Ocultiștilor!

„Nu judeca, ca să nu fii judecat. Căci cu ce judecată vei judeca, vei fi judecat și cu ce măsură vei folosi, ți se va măsura. Și de ce te uiți la paiul care este în ochiul fratelui tău, și de ce să nu te uiți la tine.. Nu este bușteanul care este în ochiul tău? Sau cum îi vei spune fratelui tău: Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău și iată, bușteanul este în ochiul tău? ? Ipocrite, scoate mai întâi bârna din propriul tău ochi, iar apoi vei vedea clar ca să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Matei 7:1-5.)

Aici, Iisus dă o altă lovitură puternică neprihănirii de sine a oamenilor „buni” care se îndreptățiră către sine, din secte, crezuri și culte din toate țările, timpurile și religiile, prin aceea că avertizează împotriva „Mulțumesc lui Dumnezeu! Sunt mai sfânt decât Dumnezeu. "atitudine. tu" pe care atâţia formalişti deşarte o adoptă în relaţiile cu alţi bărbaţi.

În aceste cuvinte nemuritoare, Isus a sunat de-a lungul eilor de timp o mustrare usturătoare pentru judecătorii ipocriți ai altor oameni, acei oameni care doresc să „reformeze” pe alții pentru a se potrivi propriilor standarde din gura Stăpânului său sunt mulți așa-numiți. adepţii au mustrat.

„Nu dați ce este sfânt câinilor și nu vă aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă și să vă sfâșie”. (Matei 7:6.)

Iată avertismentul către inițiați să nu ofere mulțimii o sărbătoare cu cele mai înalte învățături ale lor, care cu instincte de porc să profaneze Sărbătoarea Divină și să sfâșie pe cei care le-au pregătit-o. Adevărul acestui avertisment a fost mărturisit de soarta acelor suflete glorioase care, fără să țină seama de el, au încercat să dea Adevărul minților animale ale mulțimii și au fost omorâți pentru nebunia lor. Chiar și Isus însuși și-a întâlnit soarta neglijând tocmai această regulă, permițând simpatiei sale să-și învingă judecata.

„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și ușa vi se va deschide; căci oricine cere primește, și cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide. cere pâine, îi va da o piatră, sau dacă îi cere un pește, îi va da un șarpe? Ei bine, dacă tu, rău fiind, știi să faci daruri bune copiilor tăi, cu cât mai mult? Tată, care este în ceruri, dă daruri bune? ce ceri de la ei? Orice vrei să-ți facă oamenii, fă-le și lor, căci aceasta este legea și profeția.” (Matei 7:7-12.)

Iată un alt mesaj arzător pentru ca oamenii să trăiască în lumina Credinței în Duhul. Și un avertisment că, dacă nu acționează corect cu

alți bărbați, nu se putea aștepta să fie tratat corect. Este lecția de semănat și de secerat, lecția Legii Karmei. Isus este mai emfatic în aceste afirmații.

El nu spune doar: "Fă asta! Fă asta!" Se spune cu tărie: „Aceasta este Legea!” Și așa este: oamenii sunt pedepsiți pentru faptele lor rele, nu pentru ei.

„Intră pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este drumul care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea. Căci îngustă este poarta și îngustă este drumul care duce la viață și puțini sunt cei care intra prin ea.o gasesc". (Matei 7:13-14.)

Aceasta este cea mai înaltă învățătură ocultă. Cât de puțini sunt cei care își găsesc drumul către Realizarea propriei Divinități? Îngustă este într-adevăr poarta și îngustă este calea care duce la scop. Masele urmează poteca largă, ca proștii, dar puțini văd chiar și intrarea îngustă în Cale.

„Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oaie, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște. Culegi struguri din spini sau smochine din ciulini? Deci orice pom bun aduce roade bune, dar un pomul putred face roade rele.Un pom bun nu poate face roade rele, nici un pom putred nu poate da roade bune.Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc.

Prin urmare, după roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine îmi spune: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui care este în ceruri. Mulți îmi vor spune în ziua aceea: Doamne, Doamne, n-am proorocit în numele Tău și în numele Tău am scos demoni și în numele Tău am făcut multe fapte mărețe? Și atunci le voi declara: Nu v-am cunoscut niciodată; depărtaţi-vă de la Mine, făcători de nelegiuire” (Matei 7:15-23).

Iată avertismentul remarcabil împotriva folosirii pervertite a puterilor oculte, prostituția Darurilor Spiritului, Magia Neagră, pe scurt.

Pentru că, după cum știe toată lumea, forțele oculte pot fi puse atât în scopuri ticăloase, cât și demne. După roadele lui vei cunoaşte binele de rău. Cel ale cărui învățături îi fac pe oameni slabi, ca oile și servil, creduli care se sprijină pe conducători, este un pom care dă roade rele. Așa sunt lupii în haine de oaie, care se îngrășează pe trupurile, substanțele și sufletele victimelor lor.

Dar cei care îi conduc pe oameni să fie Bărbați, da, Super-Oameni, produc roadele bune ale Duhului. Nu vă lăsați păcăliți de nume, cuvinte, crezuri sau pretenții, nu, nici măcar de miracole. Privește întotdeauna efectul produs, fructele pomului și guvernează-te în consecință.

„Deci, oricine aude aceste cuvinte ale mele și le va împlini va fi ca un om înțelept, care și-a zidit casa pe stâncă și a căzut ploaia și au venit torenți și au suflat vânturile și au bătut împotriva acelei case și s-a făcut să nu cadă, pentru că a fost întemeiată pe stâncă. Și oricine aude aceste cuvinte ale mele și nu le va împlini, va fi ca un om nebun care și-a zidit casa pe nisip și a căzut ploaia și au venit râuri și au suflat vânturi și a bătut casa aceea și a căzut. mare a fost. ruina lor” (Matei 7:24-27).

În aceste cuvinte de despărțire din Predica de pe Munte, Isus a transmis un Mesaj tuturor celor care vor asculta sau vor citi cuvintele Sale și care mărturisesc că sunt discipolii Săi.

El a ordonat o astfel de construcție pe stânca veșnică a Adevărului, stânca veacurilor, care își avea fundamentele în principiile de bază ale Ființei. El i-a avertizat să nu construiască pe nisipurile mișcătoare ale teologiei și dogmatismului, care cu siguranță vor fi măturate de furtuni. de timp. pe etern, este întemeiat creștinismul mistic. Și încă rămâne neatins de furtunile de critică, opoziție și învățătură care au așezat multe edificii teologice în trecut și acum bat cu o vigoare

reînnoită asupra structurilor fragile rămase, care încă tremură sub tensiune astăzi.

Creștinismul mistic invită „Noua Teologie”, „Critica Superioară”, „Critica Științei”; căci acestea nu vor tinde decât să dovedească adevărurile principiilor sale fundamentale. În creștinismul mistic, religia, filosofia și știința sunt cunoscute a fi unul și același lucru. Nu există niciun conflict între Știință și Religie; Filosofie și Religie; sau Filosofie și Științe. Ele sunt orice, în afară de nume pentru Unicul Adevăr. Există un singur Adevăr, nu poate fi mai mult de unul.

Și așa spuneți-i cu numele de Religie, numele de Știință, numele de Filosofie, nu contează, pentru că înseamnă același lucru. Nu există altceva decât Adevărul; nimic altceva nu există cu adevărat.

Tot ceea ce nu este Adevărul este Iluzie, Maya, Nimic. Iar creștinismul mistic se bazează pe Stânca Adevărului, fără să ne temem de vânturi sau de furtunile care testează stabilitatea tuturor structurilor gândirii. Asemenea fondatorului său, a fost întotdeauna, va fi mereu, de la începutul fără început până la sfârșitul fără sfârșit. La fel și ieri, azi și mâine.

METANOIA8.COM

Transformare profundă a minții și a inimii

Puterea de voință fără efort

Eat the Va to Pieces

Cum să-ți faci fostul partener să fie cel mai bun prieten al tău

Toate cărțile sunt traduse în peste 20 de limbi diferite.

Le puteți obține pe marile platforme online de vânzare de cărți.